

Giới thiệu Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???

Thể loại: Truyện sáng tác

Lâm Bối Nhi chỉ là cô gái bình thường trong một gia đình không thể bình thường hơn. Nhưng cuộc sống luôn có điều bất ngờ, bên cạnh mình lại xuất hiện một chàng trai hoàn hảo và nói rằng anh ấy là vị hôn phu của Bối Nhi.

Mình cuối cùng mới biết anh ta chính là trùm mafia có tiếng tăm trong giới hắc đạo. Cuối cùng Bối Nhi sẽ ra sao?

Mong các bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Mình tên là Lâm Bối Nhi năm nay mình 16 tuổi mới vừa trải qua kì thi chuyển cấp và mọi thứ không theo ý nguyện của mình, mình không vào được ngôi trường mà mình muốn, chỉ có thể vào trường hạng III thôi. Điều đó làm mình buồn phiền nhiều lắm, ba mẹ mình cũng chẳng vui nhưng mà đành chịu thôi biết đâu định mệnh sắp đặt sẵn như vậy mình chỉ có thể thuận theo thôi.

Thật sự như vậy điều bất ngờ mà không bao giờ tưởng đến đã đến với mình...

Câu chuyện bắt đầu vào một buổi sáng thứ 2 ngày mà mình ghét nhất như bao lần trước, bởi vì nó báo hiệu ngày nghỉ của mình đã hết và còn bắt đầu tuần học mệt mỏi và mở đầu luôn là tiết sinh hoạt đầu tuần haizz... Luôn phải nghe ông thầy giám thị lải nhải muốn điếc lỗ tai luôn. Tiết học hôm nay vẫn chán như ngày nào làm mình buồn ngủ muốn chết hên là cũng nhờ nhờ bạn kể bên tên là Luru Nhã Vy mình mới quen khi bắt đầu học ở trường này lâu lâu bắt chuyện nói nên mình mới sống sót qua 2 tiết văn từ thần đó....

Yeah cuối cùng cũng đã hết tiết học hôm nay giờ mình có thể về nhà và nghỉ phê ời..hahaha....

Lúc này mình đang đứng đợi chị của mình đón, giới thiệu sơ sơ về bà chị đó nhak. Chị mình tên là Lâm Gia Hân năm nay 20 tuổi là sinh viên năm ba của trường đại học kinh tế, thường ngày chị ấy luôn về sớm hơn mình 15' nên sẵn tiện đến đón mình luôn, từ đó đến đây mất khoảng 15' phút nên nói chung là vừa đúng lúc mình ra.

Nhưng sao hôm nay mình đứng đợi 20' rồi mà vẫn chưa thấy mặt mũi chị ấy đâu đợi không nổi nữa nên đành lấy cái điện thoại cùi bắp của mình ra gọi cho chị ấy còn chuyện tại sao mình lại xài cái điện thoại cùi bắp này thì là do một lần ngu dại bị bà cô già dụ lấy mất cái điện thoại ba mới mua cho..haizzz thể là ba không mua cho nữa nên đành xài cái này tạm vậy. Trở lại chuyện bây giờ sau khi trả lời thì chị liền nói

- alo Bối Nhi hả em giờ chị đang ở nhà lúc này chị định đi đón e thì ba gọi nói chị không cần đón em sẽ có một bất ngờ cho em chị cũng không biết là gì nữa chỉ có thể báo trước cho em biết trước một tiếng

-Uhm bất ngờ là em đang đứng đây không biết về nhà bằng cách nào nè huz...huzz!

-em gái bình tĩnh chờ đợi chị chắc chắn em sẽ về nhà được mà chị cúp máy đây pp e... Chụt chụt...

Sau đó là dây tiếng tút dài vô hạn làm mình bực mình muốn chết. Bất ngờ cái gì chứ ông trời ơi con muốn về nhà ba mẹ con lại bày trò gì nữa đây. Lúc đó mình mới để ta từ lúc nào có một chiếc xe BMW đời mới nhất mới ra đc 3 ngày đậu ngay trước mặt mình lúc đó mình nghĩ “trời ơi xe đẹp quá ai mà có phước dữ vậy đi học mà có xe xịn đưa đón “ vừa nghĩ đến đó thì có một chàng trai phong độ mặt lạnh lùng bước xuống từ ghế sau lại một suy nghĩ ganh tỵ hiện lên trong đầu mình.

Nhưng thật bất ngờ anh ta bước lại gần mình và còn dừng lại ngay trước mặt mình nữa làm mình không thể nào khỏi bất ngờ mà ngêch mặt ra đến khi anh ta lên tiếng:

- Chào em, em có phải là Lâm Bối Nhi không?

Mình tất nhiên phải gật đầu vì đó chính xác là tên của mình

-Tôi tên là Triệu Gia Phong tôi là vị hôn phu của em. Sáng nay tôi đã đến gặp ba mẹ em họ đã giao em cho tôi nên từ giờ em phải theo tôi về nhà tôi sống. Đi thôi.

Trời ơi anh ta đang nói cái gì vậy nef anh ta là ai? Mình có nên đi theo ko?? Hoang mang qua

T_T

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

-Anh đang nói gì vậy?? Sao tui không hiểu gì hết. Mà làm sao tui có thể tin lời anh chứ lỡ anh dụ dỗ bắt cóc tui thì sao anh tưởng tui ngu ak?

-Tôi không nói dối em nếu không tin thì em gọi về hỏi mẹ em đi rồi em sẽ rõ

Anh ta nói cũng có lý nên mình đành lấy điện thoại ra gọi về cho mẹ, đến khi mẹ bắt máy thì mình liền hỏi

- Mẹ sao ở đây có một người nói là hôn phu của con còn kêu con đi về nhà anh ta nữa có thật không vậy mẹ??

-Con gái bình tĩnh nghe mẹ nói này thật ra ba con lúc trước quen biết ba của Phong và thời gian sau gia đình mình khó khăn quá nên đành mượn bên đó vốn làm ăn. Lúc đó ông Triệu nói không cần trả cũng được chỉ cần sau này gã một đứa con gái cho con trai ông ta là coi như hết nợ

- Cái gì vậy là ba mẹ bán con trả nợ sao?

-Cái gì mà bán chứ ta và ba con cũng muốn trả cho ông nhưng đó không phải khoảng tiền nhỏ mà năm ngoài gia đình ta làm ăn thua lỗ nữa làm gì đủ tiền trả

-Con ko bt đâu con ko muốn con còn đang đi học mà

-Tại Phong nó mới đi du học về được 3 tháng giờ đang tiếp quản tập đoàn Triệu Thị tự nhiên sáng nay nó qua nhà ta và nói muốn thực hiện lời hứa của ba lúc trước. Ta cũng không muốn đâu

-Sao mẹ không chọn chị Hân chị ấy lớn hơn con mà

-Mẹ không có sự lựa chọn cậu ta đến nhà và nói là muốn lấy con nên từ bây giờ phải sống chung để vun đắp tình cảm, đợi đến khi hai đứa yêu nhau thì kết hôn

-Nhưng đồ đạc con có mang theo đâu mà giờ bảo con đi về nhà anh ta chứ?

-Con yên tâm đồ của con Phong nó đã cho người dọn đi rồi chỉ đem những thứ cần thiết thôi còn thiếu gì nó sẽ mua cho con. Con đừng lo gia đình bên đó rất giàu có, con muốn gì cứ bảo nó mua cho. Ah mẹ đã kêu nó dẫn con đi mua điện thoại mới rồi sướng nha tha hồ mà chọn.

-Nhưng mà.....

-không nhưng gì hết con cứ coi như giúp đỡ ba con đi nếu không gia đình mình phải sống sao đây

-nhưng.....nhưng.....

-thôi mẹ cúp máy đây con nhớ cư xử cho đàng hoàng đó đừng để người ta phật ý

-mẹ.....

Chưa nói xong đã nghe tiếng tút.....tút.....dài vô tận làm suy nghĩ của mình rối hết tron giờ phải làm sao?

-Được rồi chúng ta đi thôi tôi dẫn em đi mua điện thoại mới rồi về nhà em xem còn thiếu gì cứ nói tôi sẽ sắm cho em

-uh - giờ cứ đi theo anh ta trước đi có gì tính sau nên mình bước vào chiếc xe sang trọng đó, anh cũng lên xe ngồi kế mình. Phía trước có người đàn ông mặc vest đen lái xe, anh ta khởi động xe xong lên tiếng hỏi

-Thưa ngài chúng ta đi đâu ạ?

-Đến BTN trước

-ạ được

Trời ơi anh ta mới nói gì vậy BTN là BTN đó. Nơi đó là nơi bán những chiếc điện thoại mắc nhất trên thế giới m đã ước dc một lần bước chân vô đó z là năn nguyện lắm rồi nà h còn dc mua dt ở đó nữa m có mơ ko?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

- Em năm nay bao nhiêu tuổi rồi?- anh ta ngồi bên cạnh lấy laptop ra bấm gì đó vừa lạnh lùng lên tiếng

-16 còn anh bao nhiêu?

-25

-anh lớn hơn tui tới 9 tuổi lận chắc chúng ta không hợp nhau đâu nên aanh tha cho tui dẫn tui về nhà được không?

-tuổi tác không phải vấn đề nên em đừng bao giờ lặp lại chuyện này với tui

-huzz biết rồi

Huzz người gì đâu mới nói chút xiu đã nổi giận mình biu môi quay qua cửa sổ không thèm nhìn anh ta nữa. Mà công nhận cái xe này đẹp thiệt nha cái gì cũng hiện đại chắc anh ta phải giàu lắm ha.

Mà có gì hay ho chứ cái đồ công tử bột!!

Mình cứ chìm đắm trong suy nghĩ của mình mà đã đến nơi từ lúc nào không hay

-Xuống xe- anh ta cất laptop buông hai chữ rồi mở cửa bước xuống nên mình tất nhiên phải đi theo thui

Wow công nhận chỗ này đẹp thiệt nha vừa lớn vừa hiện đại nữa ai ai cũng tất bật làm việc. Vậy mà anh ta bước vào không hiểu tại sao tất cả nhân viên đều dừng công việc cúi chào anh một tiếng

-Triệu tổng - đều lớn dễ sợ chứng tỏ anh ta là chủ ở đây hoặc là khách vip không biết nữa

- Sao họ lại kêu anh là Triệu tổng và còn gác lại công việc để chào anh nữa?

-Tất nhiên vì tui là ông chủ của họ, là người cho họ công việc và tiền lương cao ngất ngưỡng mà chưa từng có công ty nào đạt đến

-Cái gì anh là ông chủ của họ vậy có nghĩa là BTN thuộc giám sát của Triệu thị hả sao tui không hay biết gì hết vậy?

-em còn non lắm cô bé làm sao em hiểu được. Thôi đi chọn điện thoại đi em thích cái nào thì cứ lấy - anh ta vừa nói vừa trưng ra vẻ mặt đắc thắng không thể tha thứ được. Được rồi đã vậy tui sẽ lấy những cái đắt nhất cho anh lỗ vốn luôn... hahaha... sao mình thông minh quá vậy... mình còn khám phục mình nữa là..))

Thế là mình bắt đầu đảo vòng vòng chọn điện thoại, công nhận nơi đây chính là thiên đường điện thoại mà đâu đâu cũng là những chiếc điện thoại xịn và mới nhất trên thị trường hiện nay. Đi vòng vòng 15 phút thì mình cũng chọn được một cái điện thoại số 136XXXXXXXXSD với 3 cái ốp lưng phong cách khác nhau thêm cái sạc dự phòng nữa có vẻ đủ nhưng chợt mình nhớ ra một chuyện nên liền đi đến chỗ anh. Nãy giờ khi mình đi chọn điện thoại thì không để ý anh ta đâu giờ mới biết anh ta đã đi vào phòng điều hành kiểm tra một số thứ nên theo hướng dẫn của cô nhân viên đi đến nơi anh ta đang ở.

Vào phòng thì thấy anh ta đang ngồi ngay bàn làm việc chính giữa phòng trước mặt là khoảng 7 người đàn ông mặc vest đen cúi đầu như đang đợi vua ra lệnh vậy đó. Thấy mình đi vào anh ta nói:

-Các người làm theo lời ta nói không được để sai sót xảy ra

-Vâng- họ đồng thanh trả lời

Sau đó họ lần lượt đi ra ngoài khi chỉ còn mình và anh, anh ta mới lên tiếng

-em đã chọn xong chưa?

-rồi

-vậy chúng ta đi

-khoang đã tui vào đây để hỏi anh, không biết tui có thể lấy thêm cái laptop được không?

-Được em cứ tự nhiên trước sau gì chúng cũng là của em

Mình nghe đến đó thì vui vẻ chạy ra ngoài lấy cái laptop mà mình ngắm nghía này giờ. Mình vui lắm vì mình là đứa nghiện tiểu thuyết và còn là tác giả ẩn danh của nhiều cuốn tiểu thuyết ngôn tình hot hiện nay,nói vậy cho vui chứ thật ra mình chỉ viết chơi thôi cũng như rèn luyện kỹ năng viết của mình nên mình cần cái laptop này để hành nghề.

Vui quá đi tự nhiên của cái từ trên trời rơi xuống công nhận anh ta giàu có thiệt nha. \$ _ \$

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Sau khi lấy cái laptop thì mình bước ra quầy thu ngân anh cũng từ trong phòng bước ra đi lại kế bên mình sau đó lên tiếng:

- gọi tắt cả lại đưa ra xe còn điện thoại thì lắp sim vào rồi đưa cô ấy xài luôn. Em đưa sim của mình cho họ. Họ sẽ làm giúp em

-Uhm

Mình nhanh chóng lấy sim từ trong điện thoại ra đưa cho họ còn điện thoại cũ thì cứ cất trước đi biết đâu sau này mất nữa thì còn có cái dùng đến. Sau khi hoàn tất thì anh liền quay lưng bước ra ngoài mà không đợi mình đến khi mình ra đến ngoài thì anh ta đã leo lên xe ngồi sẵn chỉ còn anh tài xế đứng đợi thấy mình ra liền mở cửa cho mình, người ta đã có lòng tốt vậy tất nhiên mình cũng lịch sự cảm ơn. Sau khi xe chạy thì anh ta đang cặm cụi vào cái laptop cũng lên tiếng

- Sau khi về đến nhà em hãy lên phòng xem xét coi còn thiếu gì nữa không, sau khi ăn trưa tôi sẽ dẫn em đi bỏ sung. Nhưng nhớ nhanh chóng tôi không muốn kéo dài nên hãy hoàn tất trong ngày hôm nay.

- Uhm biết rồi

Mình sẽ ngoan ngoan ngoan nghe lời hần vì hần đã mua laptop cho mình. Huzz tôi nể mặt cái laptop nên không chấp nhất anh chứ nhìn mặt là không ưa nổi rồi lúc nào cũng cau có mặt khi già chắc chắn sẽ giống khi hầnha để coi lúc đó anh dám nhìn ai...

Xe chạy nhanh cực kì chỉ đi 10' là đến cái nhà mà anh ta nói mình liền bước xuống xe nhưng mà.....trời ơi đây là nhà hả??

Nhà gì mà lớn hơn Nhà xanh, xung quanh trồng nhiều cây hoa còn hơn rừng, cổng ta vào cao hơn cột điện, có hai hàng người mặc đồng phục đứng nghiêm trang đợi mình hay nói đúng hơn là anh ta bước vào... Sao vô đây làm mình cảm thấy như mình bị thu nhỏ lại àk cái gì cũng to lớn gấp mấy lần so với nhà mình T_T

Mình đi theo anh ta bước vào cái gọi là nhà ấy vừa vào đến thì anh ngồi phịch xuống sofa cởi áo vest ngoài ra và nói với người đàn ông đứng tuổi kế bên

- Cô ấy là Lâm Bối Nhi người mà mẹ tôi nhắc đến cũng là phu nhân tương lai của gia tộc này vì vậy từ giờ ông hãy giúp đỡ cô ấy làm quen mọi thứ ở đây

- dạ tôi đã hiểu rồi thưa ngài

-Uhm giờ ông hãy dẫn cô ấy đi tham quan nơi đây một vòng chỉ phòng mà tôi cho ông sắp xếp đó là của cô ta

- dạ vâng. Xin mời phu nhân đi theo tôi ạ - ông ta quay về hướng mình nói

-ak dạ vâng

Tất nhiên mình phải lễ phép trả lời rồi dù sao ông ta cũng đáng tuổi cha mình có khi còn hơn nữa, m là con gái ngoan mà. Vậy mà lúc đó anh ta lên tiếng

- Giờ em là nữ chủ nhân của nơi này nên không cần phải nói chuyện lễ phép như vậy. Cứ nói chuyện bình thường họ cũng không dám cãi lời em đâu

-Uhm

Nói vậy thôi chứ tại sao tui phải nghe lời anh ta chứ?? Tôi thích lễ phép anh đừng mong thay đổi tôi huzz

Mình theo chân người đàn ông đó lên lầu sau khi hỏi ông thì mình biết là căn nhà này có ba tầng và một sân thượng, dưới nhà vòng ra đằng sau là bể bơi và vườn hoa. Lên đến tầng 1 thì ông ta nói:

- Tầng này chỉ có hai phòng ở đối diện nhau nhưng chiếm diện tích cả tầng phòng bên phải là của ngài ấy tốt nhất chưa có sự cho phép của ngài ấy thì phu nhân đừng vào căn phòng ấy. Còn căn phòng bên trái là của phu nhân

-cháu biết rồi vậy còn hai tầng kia?

-tầng hai là phòng làm việc của ngài ấy và thư phòng phu nhân muốn đến đó thì tôi nghĩ là nên hỏi ý kiến ngài ấy trước

- cháu biết rồi mà sao bác cứ gọi anh ta là ngài này ngài nọ hoài vậy? Rõ ràng là bác lớn hơn rất nhiều mà

- thưa phu nhân đó là luật ở đây, vai vế không phân biệt theo tuổi tác mà tùy thuộc vào địa vị thôi. Tôi chỉ là người làm công nên việc tôn trọng ngài ấy cũng là việc nên làm

- vậy cũng đã nhưng đó là với anh ta nhưng với cháu thì cháu coi bác như ông của mình vậy nên bác cứ gọi cháu là Bối Nhi đã rồi đừng có phu nhân này phu nhân nọ nữa được không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

- Dạ tôi không dám thưa phu nhân nếu cậu chủ mà biết thì ngài ấy sẽ không tha cho tôi

-anh ta là cái gì mà sao bác sợ quá vậy thôi vậy cháu không ép bác nữa

- cảm ơn phu nhân. giờ chúng ta vào phòng của người nào

Ông ta sai bước chân đến căn phòng mà lúc nãy nói là của mình. Vào phòng làm mình hết hồn căn phòng lớn quá trời nó rộng gấp 3 lần căn phòng cũ của mình

- tôi ra ngoài trước phu nhân cứ tham quan phòng nếu cần gì thì cứ gọi tôi. Ah phu nhân nhớ là bữa trưa bắt đầu lúc 1h người không nên để ngài ấy đợi

-cháu biết rồi- mình mỉm cười với ông ấy, ông ấy cũng nở nụ cười hiền hậu với mình sau đó quay lưng bước ra khỏi phòng

Bây giờ là 12h15 m còn 45' để tham quan căn phòng mới và thay đồ tắm rửa

Căn phòng rộng cực kì đi từ cửa vào trước mặt bên góc phải là cái giường kingsize drap màu hồng phấn nhìn dễ thương cực kì rất hợp ý mình, kế bên giường lúc là chính diện từ cửa phòng bước vào là cái cửa sổ lớn sát đất có bộ rèm dày màu trắng trên đó có điểm nhiều họa tiết màu xanh nhìn dễ thương lắm

Đối diện cái giường có treo cái tivi cực lớn, dưới cuối giường vóc cái sofa bọc da dựa vào. Cách cái giường không xa là một kệ sách khổng lồ tuy nhiên trên đó chưa có cuốn sách nào chỉ có vài món đồ trang trí tinh xảo được xếp ngay ngắn

Bên trái là một cái bàn học lớn màu xám nâu đặc biệt chiếc bàn được đặt giữa hai cánh cửa bằng kính nhưng lại không thể nhìn thấy được bên trong là gì nên tất nhiên mình phải vào xem rồi

Cánh cửa đầu tiên bước vào là nhà vệ sinh hiện đại vô cùng và cũng rộng lớn không kém gì căn phòng cũ của mình. Hixx sao ở đây mình cảm thấy nhỏ bé quá vậy buồn nhất chính là căn phòng của mình chỉ bằng cái nhà vệ sinh ở đây thôi. Nói chung là nó đẹp lắm nên mình đi qua bên kia xem thôi không biết bên đó là gì nữa.

Khi mở cửa bước vào mình vô cùng bất ngờ vì trong đó xếp mấy chục cái kệ để quần áo cực kì lớn trong góc phòng kia còn có hai cái tủ gỗ chạm khắc tinh xảo. Chính giữa là một dãy bàn kính để trang sức, các vật dụng đi kèm. Trong góc trái còn có cái bàn trang điểm lộng lẫy vô cùng, mà còn một điều nữa là quần áo này nọ của mình cũng đã được sắp xếp vào đây nhưng.... Sao mà nó không bằng một góc cửa căn phòng này vậy?? Biết chừng nào mới hết hết đây. Thôi kệ tham quan nhiều đủ ông giờ mình liên lấy bộ đồ đi tắm thôi.

Sau 20' thì mình đã tắm xong, vô cùng thoải mái, giờ mình đang mặc chiếc quần jean bó màu đen phối với áo sơ mi trơn màu xanh mái tóc thả xuống dài qua vai màu hạt dẻ uốn đuôi mang đôi giày thể thao cổ cao bó màu đen. Cha nói chung là nhìn mình đẹp lắm ak, anh hãy đợi đấy tôi Lâm Bối Nhi hôm nay sẽ mua đồ hết tiền của anh luôn ao biếu anh lúc nào cũng cứng ngắt nhìn mặt là bực muốn chết. Bây giờ cũng đã đến 1h mình cũng nên xuống nhà ăn con với cái tăng bằng đó thôi. Người ta nói dù hận ai cũng phải thương cái bao tử của mình trước không được bạc đãi nó. Khi mình xuống đến tầng trệt thì ông quản gia đã đứng ngay dưới cầu thang đợi mình, thấy mình xuống ông ta lên tiếng

-phu nhân mời theo tôi đến nhà ăn

-Uhm

Ông ta dẫn đường cho mình đi sau khi xuống cầu thang thì rẽ phải đi dọc theo hành lang cuối cùng dừng lại ở một cánh cửa to. Ông ấy mở cửa làm mình bị

choáng ngợp thêm một lần nữa, phong ăn rộng kính khùng nổi bật là chiếc bàn kính dài ít nhất cũng 2m chứ chả ít và còn có cái đèn chùm to lớn treo trên bàn ăn nữa. Sau đó mình mới thấy anh ta vẫn mặc bộ vest nhưng đã thay đổi đang ngồi đầu bàn xa tít bên kia xung quanh có khoảng 10 nữ hầu cầm sẵn các cái mâm bằng đồng đứng thức đứng đợi lệnh của anh ta. Mình cũng phải đến ngồi thôi nhưng ngồi ở đâu cho hợp lý nữa thôi chắc ngồi đại đầu bàn bên này đi mình nên cách xa người đàn ông đó. Đang định đặt mông ngồi xuống thì mình nghe tiếng nói lạnh băng vang lên

- Em đang làm gì đó lại đây ngồi nhanh lên

- nhưng mà tôi ngồi ở đây cũng được mà

- Tôi không thích nói lần thứ hai đâu nhanh!!

- biết rồi. Từ từ làm gì ghê vậy

Mình đành lết đệt xách đít qua kế bên anh ta ngồi. Sau khi mình an tọa thì anh ta lại lên tiếng

- dọn lên

Ngay sau tiếng nói đó là tất cả mọi người đều nhanh chóng để thức ăn xuống tất cả đều được bày trí rất đẹp mắt.sau đó tất cả lui vào trong chỉ còn bác quản gia đứng đó

- Bắt đầu ăn đi - anh ta lại tiếp tục ra lệnh cho mình thấy mà ghét...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Thoi kệ giờ mình cứ ăn trước đi dù sao trên bàn toàn là món ngon không ah công nhận người có tiền có khác ăn trưa thôi mà không biết tốn hết bao nhiêu tiền bằng tiền người ta ăn cả tuần. Nào là cá hải sản toàn bự bự làm giờ mình ăn no quá trời luôn. Sau khi mình ăn xong thì có người bụng nguyên ly sữa đến đặt trước mặt mình, mình liền quay ngoắt qua nhìn anh, anh ta lên tiếng

- Từ giờ sau mỗi bữa ăn em phải uống một ly sữa như vậy

- cái gì anh không biết là tôi ghét sữa nhất ak?

- Tôi tất nhiên biết vì vậy giờ mới bắt em uống

- không. tôi không uống đâu giờ tôi no quá rồi

- nếu em uống không bỏ bữa nào thì cuối tuần tôi sẽ mua cho em bất cứ cái gì em muốn

- Thật sao?

- Uhm

-nhưng giờ tôi ăn no quá rồi làm sao uống được nữa đáng lẽ anh phải nói trước để tôi ăn ít lại chứ giờ mà tôi dôn ly sữa này vô thể nào cũng mập như heo cho coi lúc đó làm sao dám ra ngoài đường nữa chứ?

-Không sao chỉ cần tôi thấy vừa mắt là được tôi muốn em phải thật mũm mĩm nếu em cứ ốm tong ốm teo thế này thì người khác sẽ nghĩ tôi bỏ đói em đó

- nhưng giờ no qua thôi để chiều hăn bắt đầu uống nhak

-không được nếu chiều uống thì phải hai ly

- cái gì?

-thôi được tôi uống

Thế là vì sự nghiệp một tuần một món quà mình đã cầm ly sữa lên uống cạn. Sau khi uống xong mình như chết đi sống lại còn anh ta vẫn giữ vẻ mặt cũ mà nhìn mình

-xong rồi giờ chúng ta đi thôi

Anh ta đứng lên bước ra ngoài mình cũng lập tức đứng lên đi theo ra khỏi phòng ăn thì thấy anh ta đã ngay cửa ra vào đợi mình. Thấy mình anh ta lại tiếp tục bước ra ngoài sân lên chiếc xe lúc này đang đứng đợi sẵn. Sau khi mình lên xe thì chiếc xe lập tức lăn bánh chạy ra khỏi nhà

- chúng ta đi đâu vậy?

-trung tâm mua sắm lúc đó em hãy mua hết những gì mình thiếu

- ah tôi còn muốn mua sách nữa, mình đến hiệu sách luôn nhak

-em thích đọc sách ak?

-Uhm cũng thích với lại tôi muốn lấp đầy cái kệ sách trong phòng của mình

- tất nhiên là được mà em còn muốn mua gì nữa?

- nhiều thứ lắm chẳng hạn như mỹ phẩm, sách truyện, quần áo, trang sức... Mà có được không?

- được

- anh không sợ tôi xài hết tiền của anh hay sao?

- nếu em xài hết được 1/3 thì tôi đã cảm ơn em lắm rồi

- cái gì???? Anh đùa tôi chắc?

-tôi không biết đùa

Trời ơi nói chuyện với anh ta nữa chắc mình chịu không nổi quá nên tốt nhất là im lặng ngắm nhìn đường phố vậy

Thoáng cái đã đến trung tâm thương mại lớn nhất thành phố A này, trong đây cái gì cũng có: nhà sách,siêu thị, khu vui chơi, mua sắm quần áo của nhiều hãng nổi tiếng...

Anh ta bước vào cùng mình sau lưng còn có 4 người vệ sĩ đi theo nhìn thấy ghê mình quay qua hỏi anh ta

- sao nhiều người đi theo quá vậy?

- tất nhiên phải có chứ. Chứ tôi xách đồ cho em ak?

-thì ra là vậy

Mình lại vui vẻ đi mua đồ, đầu tiên là sách trời ơi ở đây quá trời sách thể loại nào cũng có mình đi lượn một vòng thấy cuốn nào tựa hay hay thì đều lấy tuốt. Mình cứ lấy đưa ra phía sau là có người cầm lấy mang theo. Nhìn lại thì thấy mình đã lấy quá trời nào là tiểu thuyết ngôn tình, trinh thám, sách khoa học, cách sống....

Kể không hết nữa đến lúc đi mỗi chân thì mình mới nhìn lại anh ta từ bao giờ không còn đi theo mình nữa. Hỏi mấy người kia mới biết là hắn đã kiếm chỗ ngồi nghỉ rồi.

Mình lại chỗ aanh ta là một căn phòng hình như là phòng nghỉ của nhân viên mà anh ta ngồi chễm chệ ở đó

Mình lại ngồi kế hắn, hắn hỏi

- Em đã chọn hết sách chưa?

- Chắc hết nhưng tại mệt quá nên đành thôi chứ tôi định là sẽ mua hết sách ở đây luôn ak!!!

đột nhiên anh ta mỉm cười tuy chỉ là nhếch mép chút xíu nhưng đây là lần đầu tiên từ lúc gặp đó....))

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sau khi cười thì anh ta nói

- Chưa thấy ai ngốc như em. Đầu phải tôi chỉ cho em mua đồ một lần không đâu mà em làm gì phải gom hết một lần cho một vậy? Chỉ cần em muốn lúc nào cũng có thể mua mà

- Uhm hìhì tôi không nghĩ đến

- được rồi giũu đi mua quần áo và trang sức, giày dép nào

Anh ta nói rồi đứng dậy bước ra khỏi cửa hàng sách đó mình thì chỉ biết lèo đèo theo sau anh ta đi lên tầng 10 của toà nhà. Nơi đây toàn bán quần áo không loại gì cũng có nhìn mà muốn hoa cả mắt lên. Anh ta vừa bước vào liền có mấy người nhân viên lại cung kính cúi chào anh chỉ lạnh lùng nói

- những bộ tôi dặn đã chuẩn bị xong chưa?

- thưa ngài đã xong rồi ak

- được rồi dẫn cô ấy đi thử đi

- dạ

Cô nhân viên quay qua mình nói

- thưa tiểu thư mời người đi theo chúng tôi

Mình tất nhiên đi theo họ dẫn mình đến căn phòng lớn trong đó treo đủ thứ quần áo chói mắt trang sức để đầy trên bàn kính, giày cao gót, bata, bốt,... để mấy kệ. Làm mình hết hồn mình phải thử hết tất thứ này seo?? Thật không thể tin được nhưng mà đó là sự thật, họ xem mình là con búp bê cứ thay một bộ lại phối với trang sức khác giày khác như vậy chưa hết mà còn phải ra cho anh ta nhìn xem vừa mắt không nữa nếu anh ta gật đầu thì lấy bộ đó không thì tiếp tục vào thay bộ khác.

Trời ơi loay hoay hai tiếng đồng hồ mà mình thử không ra hơi nữa cuối cùng anh ta cũng kêu dừng lại mừng muốn chết. Nhìn lại thì lấy mấy chục cái áo sơ mi, áo phông, áo kiểu tùm lùm, còn có quần váy, đặc biệt anh ta còn cho mình thử áo dạ hội nữa loại áo mà mình chưa mặc bao giờ vậy mà lấy quá chừng còn có giày này nọ rồi trang sức nữa

Haizz mệt quá giờ chỉ muốn về nhà đánh một giấc thôi. Anh ta hỏi

- em còn cần mua gì nữa không? giờ tôi dẫn em đi luôn

- còn nhưng mà giờ mệt quá không đi nổi nữa chỉ muốn về nhà ngủ thôi

- cũng được vậy giờ về nhà còn em muốn mua gì nữa cứ viết hết ra giấy tôi sẽ cho người đi mua giúp em

- Uhm- mình dụi dụi mắt ngáp một cái. Đột nhiên anh ta xoa đầu mình nói

- Ngốc ah giờ về ngủ thôi

Anh ta đột nhiên nhắc bỗng mình lên bước thẳng ra ngoài

- nè anh làm gì vậy? Bỏ tôi xuống người ta nhìn kìa

- Em là hôn thê của tôi, tôi có quyền ôm em họ nhìn gì mặc kệ. Em yên lặng ngủ đi tôi đang tạo cơ hội cho em đó

Trời ơi lão đại ak anh nói gì thế muốn tôi nhục chết ak. Mà giờ muốn làm gì cũng không được đành nhắm mắt cho đỡ ngượng dựa sát mặt vào ngực anh ta, che đi khuôn mặt của mình. Được một lát thì mình ngủ lúc nào không hay nhưng hơi ấm ôm lấy mình vẫn luôn có cho đến khi mình có cảm giác được đặt xuống giường mình mới chợt tỉnh giấc. Thứ đầu tiên mình thấy là khuôn mặt anh tú của anh ta, thấy mình mở mắt ta nhẹ nhàng xoa đầu mình nói

- ngủ đi. Tôi sẽ kêu người sắp xếp đồ đạc cho em

Nghe đến đó mình lại nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Khi mình thức dậy thì xung quanh tối thui chắc đã trễ rồi lấy điện thoại coi thì đã gần 8h tối. Mình nhanh chóng vào nhà vệ sinh tắm rửa đầu đó mặc chiếc quần bó và áo thun đi xuống dưới nhà. Vừa xuống đến nơi thì thấy bác quản gia đang dọn dẹp đồng hồ sơ trên bàn thấy mình ông mỉm cười nói

- phu nhân đã thức dậy. Người đợi một chút tôi sẽ kêu người dọn thức ăn lên cho người

- dạ được. Nhưng anh ta đâu rồi bác?

- cậu chủ, ngài ấy ra ngoài làm việc rồi ạ. Tối nào ngài ấy cũng đi giải quyết công việc đến khuya mới về có khi không về nữa đến sáng hôm sau mới về nghỉ ngơi chút rồi lại đến công ty

- giải quyết công việc? Vào buổi tối như thế này ư? Đã vậy sáng hôm sau còn phải đi làm công ty chẳng lẽ không có điểm dừng?

- công việc khác nhau mà phụ nhân. Thôi thức ăn đã dọn lên rồi người mau đi ăn cho nóng để tôi dọn nốt chỗ này

Nói xong ông lại trở lại với công việc của mình, mình thì đi ăn cơm tối chủ có một mình sao mà thấy cô đơn qua vậy. Nếu ở nhà thì luôn có ba mẹ ăn cùng. Không biết tại buồn quá hay sao mà mình ăn ít hẳn rồi uống ly sữa như đã hứa rồi đi lên phòng học bài vì mai còn có tiết kiểm tra....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Bây giờ mình đang tập trung cao độ vào môn hoá ngày mai kiểm tra 1 tiết cái môn mà mình ngu nhất ak. Giờ mình mới để ta căn phòng đã được trang hoàng nhiều hơn nhưng rất gọn gàng. Mình phải nỗ lực thật nhiều môn hoá để kết quả cuối năm đạt tốt, còn mấy môn ngoại ngữ toán văn mình giỏi khỏi chê. Ước mơ của mình là sau này trở thành giáo viên văn đồng thời cũng là nhà văn nổi tiếng haha.

Mình học này giờ học đến giờ cũng đã hơn 1 h rồi đột nhiên có giọng nói lạnh băng vang lên sau lưng làm mình hết cả hồn, tưởng nhà này có ma chứ nhưng lại là anh ta

- sao giờ này còn chưa ngủ? Đang làm gì?

-Sao anh vô mà không báo một tiếng làm tôi hết hồn

- trả lời tôi đang làm gì??

-thì đang học bài ngày mai tôi có bài kiểm tra

-đi ngủ đi

- anh đùa tôi chắc anh không nghe ngày mai tôi có tiết kiểm tra hay sao mà còn kêu tôi đi ngủ khi còn cả núi bài chưa làm

-tôi không quan tâm đi ngủ ngay cho tôi

- không

- được rồi

Nghe đến đó mình tưởng là anh ta đã bỏ cuộc, ai dè tự nhiên mình có cảm giác lơ lửng trên không trung lúc định hình lại mới biết là anh ta đang bế mình lên đi đến giường

- nè đang làm gì vậy??? Thả tôi xuống tôi nói là tôi phải học bài mà

-im lặng! Ngủ đi tôi không muốn nói nhiều

- vậy còn bài kiểm tra ngày mai của tôi thì sao?

- cứ làm theo những gì em đã biết tôi không phải ba em nên không quan trọng thành tích của em đâu

- nhưng tôi..

- không nhưng gì hết mau ngủ đi

Anh ta đã nói vậy thì mình đành nhắm mắt ngủ thôi. Tuy nhắm mắt nhưng mình biết anh ta không đi mà ngồi cạnh giường làm gì thì mình không biết. Nhưng cảm giác có người ngồi bên cạnh làm mình khó chịu quá chẳng thể ngủ được khoảng nửa tiếng sau mới nghe tiếng tắt đèn tiếng cửa đóng lúc đó mình biết anh ta đã đi rồi. Đang định dậy học bài tiếp nhưng nghĩ lại lời anh ta nói nên lười biếng trùm chăn ngủ luôn đến sáng

Sáng hôm sau mình bị đánh thức bởi tiếng kêu

- Bối Nhi em mau dậy đi nếu không dậy em sẽ trễ đó

Mình ngồi dậy từ từ dụi mắt bước xuống giường đi thẳng vào nhà vệ sinh chợt nhớ ra là mình chưa lấy quần áo đang định quay ra lấy thì bên ngoài có tiếng vọng vào

-Quần áo của em tôi đã bảo người treo bên trong rồi nhớ nhanh lên

Trời ơi sao anh ta còn ở ngoài đã vậy còn hiểu suy nghĩ của mình nữa thiệt là

- tôi biết rồi anh xuống dưới trước đi

Mình lại nhanh nhẹn làm vệ sinh cá nhân sau đó ra ngoài thì bất ngờ anh ta vẫn ở trong phòng đang ngồi trên ghế sofa đọc tạp chí

- sao anh chưa xuống dưới? Ngồi đây làm gì vậy?

-đợi em cùng xuống nhanh lên ăn sáng rồi tôi chờ em đi học luôn

- áy không cần đâu tôi đi xe buýt là được rồi không cần làm phiền anh- mình vừa chải đầu vừa nói

- em đùa tôi chắc. Bộ em nghĩ ở đây có xe buýt cho em đi ak?

- chứ sao? Ở đâu mà chẳng có buýt chứ?

- nhưng ở đây thì không đây là vùng đất của Triệu gia không phải ai muốn vào thì vào nên xe buýt càng không thể

- nhưng...

-không nhưng gì hết nhanh xuống dưới đi

Anh ta đi lại bần cảm cái balo của mình đi thẳng ra ngoài. Còn mình thì chỉnh trang lại đồng phục của mình, buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng rồi cũng đi xuống nhà. Xuống nhà mình đi thẳng vào phòng ăn thì thấy anh ta đã yên vị chỗ cũ mình liền đi đến chỗ của mình ngồi xuống, khi nhìn bàn ăn thì mình thấy rất lạ thường. Tại vì trước mặt mình thức ăn rất phong phú tất nhiên không thể thiếu ly sữa đó nhưng ngược lại bên phía anh ta chẳng có gì gọi là thức ăn sáng hết chỉ có ly cà phê đen. Anh ta vừa đọc báo vừa nhâm nhi ly cafe đó

- em nhanh chóng ăn sáng đi nhìn tôi làm gì?

-anh không ăn sáng sao? Sao chỉ uống cái thứ đắng nghét này?

-tôi không có thói quen ăn sáng đừng quan tâm đến tôi

Anh ta đã nói vậy thì mình không thêm đề ý nữa bắt đầu ăn thôi

Nhưng bây giờ là 7h50 mà tiết học bắt đầu lúc 8h30 vậy tức kỳ mình đã sắp trễ vậy mà còn ngồi ăn sáng sao???

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Mình còn chưa biết làm sao thì anh ta lên tiếng

-Còn làm gì nữa mau ăn đi

- anh có biết bây giờ là mấy giờ không mà còn kêu tôi ăn?

-tất nhiên biết bây giờ là 7h53' sáng

-Uhm nhưng tiết học của tui bắt đầu lúc 8h30 đó tức là chỉ còn 37' nữa làm sao mà vừa ăn sáng vừa đến trường đúng giờ chứ?

-em cứ lo ăn sáng đi tôi sẽ chờ em đi chắc chắn không trễ

- không anh không chờ tôi đi thì tôi tự đi giờ tôi đi luôn đây

Mình xách cặp định đứng lên thì anh ta lại nói

- nếu em không ăn sáng thì không được phép đi

- tôi vẫn sẽ đi

-em định đi bằng gì

-xe buýt.... Ý quên ở đây đâu có xe buýt

- vậy giờ có chịu ngồi xuống ăn chưa?

- ngồi thì ngồi

-tốt- anh ta lại giờ cái giọng đó

Mình nhanh chóng ngồi xuống ăn qua loa vài miếng xong rồi lại nốc ly sữa trên bàn. Lúc ăn xong thì đã 8h15 tuy đã cố gắng ăn nhanh hết sức nhưng ly sữa đã làm tốn quá nhiều thời gian của mình

-tôi ăn xong rồi anh nhanh nhanh chở tôi đến trường đi tôi ra ngoài trước đó anh nhớ nhanh lên

Nói xong mình liền chạy luôn không đợi anh ta trả lời

Mình ra ngoài chuẩn bị xong rồi anh ta mới thọc tay vào túi quần thông thả bước ra nhìn mà phát bực tại anh ta bắt mình ăn sáng mà giờ sắp trễ rồi mà còn thông thả như vậy nữa chứ mình bèn la lên

-anh có thể nhanh một chút không tôi sắp trễ rồi đây

Anh ta không trả lời chỉ đi thẳng ra ngoài sân nơi có chiếc xe hôm qua đang đợi sẵn và lên xe, mình cũng không nói nhiều chỉ lên xe theo anh ta

Mà có điều khác hôm qua đó chính là không có tài xế mà anh ta tự mình lái xe mình cũng ngồi ở ghế phụ theo cái chỉ tay của anh ta

Khi xe đã chạy thì anh ta vẫn mang dáng vẻ thông thả nhưng tốc độ lái xe không thể đùa đâu nhanh hơn tên bắn nữa à làm mình sợ muốn chết

- nè anh không sợ bị bắn tốc độ thì cũng nên quan tâm mạng sống của mình mà nếu anh không quan tâm mạng sống của mình thì cũng làm ơn nghĩ cho tôi, tôi còn nhỏ lắm chưa muốn chết đâu

- chẳng phải em nói là trễ rồi sao nên tôi mới giúp em đây

-anh giúp kiểu này thì tôi chết mất làm sao đến trường được

-em không cần lo về khả năng lái xe của tôi cứ ngồi yên đó

Mình cũng chả biết nói gì với anh ta nữa cả nên im lặng chịu đựng cái tốc độ quái ác này. Nhưng đúng thật là không có tai nạn xảy ra và cũng không bị cảnh sát bắt và 15' sau đến trường nhưng lúc mình đến thì đã đóng cổng trước 1 phút. Huhu làm sao đây cuộc đời mình chưa bao giờ đi trễ giờ danh hiệu đó của mình bị mất rồi, mình nếu máo quay lại nhìn anh ta đang bước ra khỏi xe

-huhu tại anh cả đó làm mất cái danh hiệu không bao giờ trễ của tôi rồi giờ làm sao đây- mắt mình không biết sao đã ươn ướt rồi

-đi trễ thì có sao đâu chứ bộ bị gì sao?

-rất nhiên rồi phải làm kiểm điểm cam kết này nọ rồi mới được vào lớp, đến lúc đó thì đã quá trễ rồi

- được rồi do e nói đó là lỗi của tôi nên sẽ giúp em. Đi thôi

Nói xong anh ta nhanh chóng dài bước đến phòng bảo vệ kế bên cổng trường nói

-mở cổng

-cho hỏi ngài đến đây có việc gì gấp ả?

-tôi là Triệu Gia Phong gặp hiệu trưởng

-xin hỏi có hẹn trước không?

-cứ nói với ông ta tên tôi rồi anh sẽ biết nên làm gì. Còn nữa tôi cho anh 3' nếu không xong thì tôi sẽ có cách của mình

Trời ơi anh ta đang nói gì vậy nè? Cái gì mà gặp hiệu trưởng rồi còn 3' nữa chứ

-nè anh đang nói gì vậy sao lại gặp hiệu trưởng bộ anh muốn cho cả trường biết tôi đi trễ hay sao

-em im lặng đợi đó tôi đã nói thì sẽ làm em sẽ không trễ

Vừa lúc đó ông bảo vệ nhanh chóng mở cổng mời anh ta vào tất nhiên mình cũng phải đi theo chứ. Sau đó không cần mình hay ai chỉ dẫn mà nhanh chóng đến được phòng hiệu trưởng làm mình thấy lạ vô cùng sao anh ta rành ngôi trường này còn hơn mình nữa vậy. Anh ta tự nhiên mở cửa bước vào phòng hiệu trưởng đáng nhẽ phải bị đuổi ra mà không những không sao mà còn được ông hiệu trưởng khó tính cung kính mời ngồi nữa chứ làm mất mình muốn rút ra ngoài mà vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra cả..

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Anh ngồi xuống sau đó lạnh lung lên tiếng

-tôi muốn ông giúp cô ấy vào lớp mà không đi trễ còn lý do gì thì tôi không quan tâm

-dạ được thưa ngài tôi sẽ làm ngay

Ông ta quay lưng đi ra ngoài sau đó không bao lâu thì quay lại nói với mình

- được rồi em mau vào lớp đi ai hỏi thì cứ nói tôi nhờ em làm ít việc nên mới vào trễ có gì cứ đến tìm tôi

- dạ em đi đây. Chào thầy

Mình cuối chào ông ta đang định đi về lớp thì anh ta lại nói

- khoảng đã sẵn đây tôi nói luôn. Đây là hôn thê của tôi tôi muốn ông lưu ý nhưng bây h tôi chưa muốn mọi người biết nên ông liệu cái miệng của mình.

-dạ tôi biết rồi tôi không dám tiết lộ đâu ak

-được.Quan tâm cô ấy giúp tôi có gì phải báo cáo liền

-dạ

-được rồi em vào lớp đi lúc về tôi sẽ đến đón em

-Uhm biết rồi tôi đi đây

Mình nhanh chóng chạy về lớp mà qua cửa của mấy người giám thị và giáo viên đứng lớp một cách dễ dàng. Vừa ngồi xuống nhỏ Vy bên cạnh đã nhiều chuyện quay sang hỏi

- ê Nhi sao hôm nay mình đi trễ vậy

-từ từ tao kể mày nghe chuyện dài lắm

-thôi mày kể luôn đi tao ngứa ngáy lắm rồi

-tao biết mày quá mà thế nào cũng không chịu nổi quá 5'. Được rồi giờ tao kể cho mày nghe

Mình bắt đầu kể lại chuyện trưa hôm qua đến sáng nay cho nó nghe nó thì trong miệng lúc nào cũng xuyết xoa

-wow sao mày sướng quá vậy..... Đã nhak....

Đến lúc kể xong thì đã đến giờ nghỉ trưa nói chung là nguyên bữa sáng nay mình với nhỏ Vy chả có chữ nào trong đầu cả(ngoài tiết kiểm tra nha) mà toàn là câu chuyện ngày hôm qua của mình

Lúc 2 đưa xuống đến nhà ăn thì mình chợt nhớ ra là sáng nay đi vội quá không mang theo ví tiền vậy là hôm nay phải ăn ké nhỏ Vy rồi. Lúc đang định mở miệng xin ăn ké thì điện thoại reo lên. Người gọi lại là anh ta không biết có chuyện gì nữa

-Alo

-Tôi đây. Đang giờ ăn trưa phải không?

-Uhm sao anh biết?

-có phải em không mang ví theo không?

-sao anh biết hay vậy?

-nghe đây lấy cặp trong ngăn nhỏ phía sau tôi có để tiền lấy cái đó mua thức ăn. Nhớ ăn no đừng để bụng đói chiều tôi sẽ đến đón em

-Uhm biết rồi

Sau đó anh ta cúp máy vừa lúc đó nhỏ Vy quay lại sau khi đã mua thức ăn xong

-mày làm gì mà không vô mua đồ ăn bộ không đói àk?

-tao quên lấy tiền mày ăn trước đi tao lên lấy tiền rồi xuống mua sau

-Uhm

Nó nói rồi bước đi về phía sân sau trường nơi mình và nó luôn ăn uống nghỉ ngơi mà chỉ mình với nó biết

Mình nhanh chóng chạy lên lớp lấy tiền theo chỉ dẫn của anh ta và.... Trời ơi anh ra có nhầm không để quá chừng tiền sơ sơ cũng khoảng 2,3 triệu chứ chả ít. Mà thôi kệ lấy 100k xuống mua thức ăn cái đã mình đói lắm rồi.

Xuống nhà ăn mình mua một suất cơm với mấy gói snack và bình nước lạnh đang tung tăng đi lại chỗ nhỏ Vy ngồi thì chợt có 3 đứa con gái nhìn cũng biết là dân chơi của khối 12 đi không biết làm sao mà và phải mình thức ăn đồ hết gây ra âm thanh thu hút sự chú ý của tất cả mọi người và thức ăn thì đồ trúng chân một đứa trong đám đó nhỏ liền la làng lên

-con nhỏ kia mày không thấy hay sao mà đụng phải tui tao còn làm đổ thức ăn lên chân tao nữa. Mày không biết tui là ai hả? Bộ chán sống rồi sao.....bla..bla.....

Mình đâu thể dễ yên như vậy được, mình đâu có lỗi gì đâu, lỗi là của mấy người kia mà

- Tôi không có lỗi, lỗi là của mấy người đi không nhìn đường và phải tôi chứ bộ

- con nhỏ này còn nhỏ mà lão có cần tui này dạy cho mày một bài học không hả?

Đứa khác lại lên tiếng nói

-tôi không sợ đâu mấy người làm gì được tôi mà lớn tiếng

-mày dám!! Coi đây!!

Nhỏ bị đánh thức ăn giờ tay lên cao tát vào mặt mình mà nhanh qua mình không kịp né hay làm gì cả chỉ biết đứng đó chịu trận. Cái tát hình như quá mạnh làm đầu óc mình cứ ong ong cả lên. Nước mắt đã lưng tròng do đau quá và nhục nữa vì trước giờ cha mẹ còn chưa đánh mình vậy mà con nhỏ này dám tát mình, tức quá mà không thể dễ như vậy được mình liền giờ tay tát lại một cái lên mặt con nhỏ đó

Có vẻ nó không ngờ mình dám làm vậy mà đứng chết trung sau đó cả ba đứa không hèn mà thét lên sau đó định nhào vào hội đồng mình, mình thì đã chuẩn bị tinh thần để chạy trốn rồi thì tiếng la của giám thị làm tất cả đều dừng lại

-các em đang làm gì vậy? Tất cả lên phòng hiệu trưởng cho tôi rồi tôi sẽ gọi phụ huynh của từng em lên giải quyết

Thế là mình và ba con yêu nhèn nhện chuyên dẹo trai bị giải lên phòng hiệu trưởng

Lên đến nơi thì bị hết từng người đến bt khác la mắng đủ điều làm mình mệt hết sức. Phụ huynh của mấy người kia lần lượt lên hết mà mặt ai cũng bình tĩnh như chuyện thường ngày

Còn mình đi sợ muốn chết đây vừa qua trường mới đã bị gọi phụ huynh ba mình sẽ xử mình chết huhu....

Vừa nghĩ đến đó thì tiếng cửa phòng bị mở ra không thương tiếc đã đưa mình về thực tại, đưa mắt về hướng đó thì thấy hình dáng anh ta gấp rút chạy đến.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Suy nghĩ của m lúc đó là thôi m toi rồi. vừa thấy a ta đến phụ huynh của mấy ng kia liền lên tiếng

- Cậu là phụ huynh của con bé này phải ko sao ko dạy nó mà để nó đánh con gái toi ta nông nổi này. Còn j là con gái càn vàng lá ngọc của toi nữa chứ

-Nhìn cậu trẻ như z chắc làm cha sớm rồi, đã z tại sao ko bt dạy con m để nó hư hỏng như z chứ? -một bà mẹ khác lên tiếng

- các ng câm miệng hết cho tôi- a lạnh lung lên tiếng sau đó bước nhanh đến chỗ m đg đứng làm m sợ muốn chết

- đến đây cho tôi xem có bị thương ở đâu ko..

- ko cần xem chỉ là má trái hơi sưng chút xú ngoài ta ko còn bị thương ở đâu

- lại đây

M bước đến trước mặt a ta bắt ngờ bàn tay của a ta đặt lên bên má bị sưng của m xoa xoa, xem xét làm m ngỡ ngàng đỏ cả mặt vì trước mặt còn có bao nhiêu ng

Đến khi a ta buông tay xoay lại nói chuyện với mấy ng kia thì m ms bình tĩnh lại một chút

- Cậu xem thì cũng đã xem, sao ko xem luôn vết thương của con gái tôi

- tôi ko có nhiều thời gian vào vấn đề chính

- đc rồi con gái a ra tay đánh con gái toi, cậu xử lý như thế nào

- thứ nhất đây ko phải con gái tôi

-z a là ai? Có quan hệ j với con bé này

- tôi là ai ko liên quan đến các ng ko cần nhiều chuyện. Thứ hai tôi tin e ấy ko phải ng tự nhiên ra tay đánh ng khác nên tôi muốn nghe toàn bộ câu chuyện

-đc. Con gái kể cho cậu ta nghe

- khoảng đã tôi muốn nghe kể từ Bối Nhi

Nghe đến đây m bắt đầu kể lại cậu việc cho mọi ng nghe. Sau khi m kể xong thì thấy trên môi a ta xuất hiện nụ cười nhếch mép đáng sợ

- các ng còn j để nói ko? - a lạnh giọng hỏi

- tôi ko phủ nhận lời nó nói thì đã sao nào? Nó cũng có lỗi vì đã đánh tôi

- tôi ko cần bt đó là do cô tự chuốc lấy ai biểu gây sự với toi trước - m ko chấp nhận lời nói đó nên lên tiếng cãi lại

- e ấy nói đúng. Tôi muốn các ng noi xin lỗi với e ấy

- a đùa à? Tôi là ai chứ tiểu thư của tập đoàn JC mà phải xin lỗi đứa ăn mày nhu nó sao? Đi ngủ đi

- co nói ai là ăn mày?

-tất nhiên. Nó!!- cô ta chỉ tay vào mặt m hất mặt nói

Nghe đến đây nc mắt m đã chực chòng muốn chảy xuống do qua tức vì bị sỉ nhục như z

-cần thận cái miệng của cô

- cần thận cái j chứ? Tôi đi nói sự thật

-đc z cô hãy chuẩn bị tinh thần ngày mai nhận tin JC phá sản đi. Chúng ta đi thôi

A nhanh chóng đứng lên nắm tay m kéo ra ngoài cửa dưới sự ngỡ ngàng của mấy ng đó

A dẫn m ra thẳng ngoài cổng leo lên chiếc siêu xe của a ta đg đợi sẵn từ bao h

Sau khi xe chạy m ngại ngần chả bt nói j với a ta nên chỉ quay mặt nhìn về phía cửa sổ bên cạnh lát sau a ta ms lên tiếng

- mặt còn đau ko

- ko đau lắm chỉ là hơi sưng

M nói xong đột nhiên ta vươn tay qua xoa xoa bên má bị sưng của m làm m bối rối lúng túng hết cả lên cứ ắp a ắp úng. Thấy m như z a ta lại nở một nụ cười hiếm thấy làm m đứng hình tiếp tục

-e đã ăn trưa chưa?

-chưa thức ăn lúc này bị đồ hết rồi

- z chúng ta đi ăn. Đến Sofia đi-a nói với tài xế lái xe

-dạ vâng thưa ngài

-chết cha!!!!- m đột nhiên nhớ ra một chuyện hết sức quan trọng a ta nghe m la lên hết hồn quay lại hỏi

-có chuyện j z có phải e bị thương chỗ nào khác ko?

-ko đâu chủ là lúc này đi vội quá tôi quên lấy balo rồi

-đừng lo tôi cho ng lấy cho e rồi. Nó đây

A ta chồm ra đằng sau lấy lên chiếc balo của m. Hên thiệt nếu để quên ở trường thì tối nay bt học bài bằng cái j chứ. Lúc đó điện thoại m kêu lên báo có tin nhắn ko ai khác là nhỏ Vy

- t nghe nói m đụng độ z đám ông ọo lớp 12 hả? M có sao ko? Sao ko về lớp? T lo quá!!T_T

- t ko sao h đg về nhà rồi ông hôn phu đến đón về đó ông còn làm cho tụi nó m trận sợ luôn. Công nhận đã thiệt haha

- mày ko sao là đc òi t cung yên tâm

Một lúc sau xe đã dừng lại ở 1 nhà hàng 5 sao nổi tiếng a ta cùng ăn với m những món ăn ngon lắm cuối cùng tráng miệng còn có món m thích là kem trà xanh

Sau khi no a ta đưa m về nhà dặn dò nhớ ăn đúng h và uống ly sữa nữa còn nói có j cứ gọi nói cho a bt

Coi bộ a ta cũng tử tế lắm chứ ko lạnh lùng nhu về bề ngoài của m:))...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Hôm nay nhỡ sự việc đó mà m đc nghỉ cả buổi chiều rảnh rồi ko biết làm gì nên m lấy bài ngày mai ra học để tối rảnh rồi

Đến 5h thì có đt từ nhỏ Vy

-Aloo Nhi ak tao mới tạm học nek. Đang chán lắm nhớ mày nữa nên đi cafe với tao ko?

- ko biết nữa mà ở đâu z?

- quán Sky nhak tao tới đợi mày sẵn này kể cho tao nghe vụ hồi trưa luôn

-Uhm đề tao báo cho a ta biết một tiếng

-OK nhanh nhanh nha mày tao gấp lắm rồi

-biết rồi cúp máy đây

Sau khi ngắt đt của nó thì m lại gọi vào số của a ta có lẽ là lần đầu gọi điện vòn ngại ngại nên tìm m cư đập thành thịch trong tiếng reng của đt. Sau một lúc thù có tiếng trả lời

- Alo

- Uhm tôi đây

- có chuyện j? E cần j sao?

- đúng z tôi muốn nói với a tôi muốn ra ngoài uống nc với bạn

- ở đâu?

- quán Sky trên đường xxxx

- ờ rồi e nói với ông quản gia để ông ấy chuẩn bị xe cho e và nhớ về trước 7h30 để ăn tối. Hôm nay tôi sẽ về trễ nên sau khi ăn tối e phải ngủ đúng h đừng thức khuya đọc mấy cuốn tiểu thuyết nhảm nhí đó

-tôi bt rồi

Sau đó a ta cúp máy m nhanh chóng đi tìm bác quản gia thù gặp ông ấy ở ngoài vườn

-bác ơi cháu phải ra ngoài gặp bạn, bác có thể chuẩn bị xe giúp cháu không?

-chừng nào phu nhân đi ak?

-dạ giờ cháu đi chuẩn bị chắc khoảng 10' đó bác

-dạ tôi bt rồi

-dạ cảm ơn bác ak!- ông ta mỉm cười và bước về phía gara

M nhanh chóng lên phòng chuẩn bị khi xong thì trên người m mặc chiếc áo somi caro màu đỏ đen với quần jean màu xanh đen

Mình nhanh chóng đi xuống dưới và ko quên mang chiếc giỏ nhỏ để tiền mà a ta đưa trong cặp

Khi m xuống đến thì xe đã chuẩn bị xong và tài xế thì đang đứng đợi sẵn thấy m bước đến thì nhanh chóng mở cửa sau khi m an vị trên xe a ta cũng nhanh chóng lên xe và xe lăn bánh a ta hỏi

- thưa phu nhân người muốn đi đâu ạ?

- a chở tôi đến quán Sky trên đường xxxx

- dạ

Xe chạy khoảng 10' thì đến nơi mình nhanh chóng vào trong quán. Vừa vào đến đã thấy nhưng ko chỉ mình nó mà còn có một người nữa không cần đoán cũng biết là ai. Không ai khác chính là Lưu Tuấn Kiệt anh trai của Lưu Nhã Vy người mà luôn đi theo m và nhỏ Vy trước đây m nghĩ là do anh ta anh ta muốn bảo vệ em gái mình nhưng ko. 2 tuần trước anh ta đã nói là thích mình muốn mình làm người yêu của a ta. Anh ta cũng rất tốt đã tốt nghiệp đang là nhân viên kế toán của một công ty nhỏ, anh ta còn tốt bụng nhã nhặn nữa nhưng mình không thích a ta, hướng hồ chỉ anh ta còn là a của Vy nên mình chỉ từ chối nhẹ nhàng. Nhưng anh ta chẳng những không hiểu nà còn cho là mình ngại nên cứ lần tới, nhỏ Vy cũng không ủng hộ anh nó đã nhiều lần len tiếng ngăn cản nhưng a ta không nghe. Giờ không biết sao còn mặt dày đến đây riết mình nhìn anh ta mà phát chán.

Mình tiến đến ngồi cạnh nhỏ Vy, nhỏ chỉ cười miễn cưỡng mình quay qua hỏi nhỏ nó

- sao mày dẫn ông ta đến đây chi vậy

-tại tao lỡ kể cho ông nghe chuyện của mày rồi ông ép buộc tao phải giúp ông gặp mày nếu không ông sẽ nói cho ba tao biết là tao là hủ nữ đó. Này tha lỗi cho tao đi tao ko muốn đâu nhưng ko còn cách nào

-Uhm

Lúc đó anh ta lên tiếng

-Bối Nhi nghe nói e có hôn phu?

-đúng vậy

- và em đã chuyển đến sống cùng hắn ta?

-Uhm

- sao em có thể ngu ngốc như vậy? Sao lại bị hắn dụ dễ dàng như vậy chứ?

Anh ta đột nhiên đập bàn lớn tiếng hét

- anh len con điên gì vậy? Anh đâm nói với tôi như vậy

- thì sao? Tôi đang điên lên đó, tôi điên vì em

- anh thật hết thuốc chữa. tao về đây mà dẫn ông anh khủng của mày về đi

Mình quay qua nói với nhỏ Vy. Nó không nói gì chỉ nhẹ gật đầu

Mình đứng lên định bước đi thì đột nhiên anh ta nhào ra ôm lấy mình tha thiết nói

- Bối Nhi em biết là anh yêu em mà hần ta có gì tốt hơn anh chứ? Nghe anh đi hãy theo anh. Anh sẽ nói chuyện này cho ba mẹ mẹ họ sẽ....

Anh ta nói đến đó thì mình đã chịu không nổi mà ra sức đẩy anh ta do quá sức mà khi đẩy anh ta ra được thì mình đã bị ngã ra sau đụng phải cô nhân viên đang bung ly cafe nóng và cả ly cà phê đổ trúng tay mình

Cảm giác nóng rát ập đến làm mình không chịu nổi mà hét lên

-aahhhh

Tất cả mọi người trong quán đều chú ý đến mình nhỏ Vy Thì hét hồn chạy lại đỡ mình lên

Ông tài xế không biết tại sao biết mà nhanh chóng chạy đến hỏi

-Phu nhân người không sao chứ?

-không chúng ta về thôi

Ông ta nhanh chóng đỡ mình ra khỏi quán mình còn nghe tiếng vọng của anh ta

-bối nhi...

Sau khi lên xe ông ta hỏi

- phu nhân có cần đến bệnh viện không?

- không chúng ta về nhà

- dạ được

- chuyện hôm nay chú đừng nói cho anh ta biết được không?

-tôi không dám hứa chắc

- dcd cháu không làm khó chú

Thế là mình nặng nề ngồi trên xe chạy về nhà

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Sau khi về đến nhà mình nhanh chóng chạy lên phòng rửa chỗ bóng bằng nước lạnh vì mình không biết nhiều về sơ cứu nên chỉ biết làm gì chỉ nghĩ nước lạnh có thể làm bớt cơn đau nhưng chẳng thấy bớt đau bao nhiêu

Bây giờ đã gần 7h nên mình nhanh chóng tắm rửa thay một cái áo tay dài và xuống nhà ăn tối một mình

Bữa ăn tuy nhiều nhưng chỉ có mình mình nên nói kết thúc nhanh chóng với món tráng miệng là bánh flan

Sau khi ăn xong mình ra phòng khách ngồi bó gối xem phim lúc đó người hầu mang thêm đĩa trái cây đủ loại để lên bàn nói

- mời phụ nhân ăn trái cây cho đỡ chán miệng
- cảm ơn

Cô ta nói xong mỉm cười quay đi làm việc của mình. Minh tiếp tục xem phim đến gần 9h mình mới tắt tivi lên phòng

Nhưng mình chưa đi ngủ đâu mình lên phòng chuẩn bị tập sách cho ngày mai và đọc truyện ngôn tình yêu thích, do quá say mê đọc không để ý đến thời gian nên khi mình nhìn đồng hồ thì đã hơn 11h

Minh nhanh chóng dọn dẹp và chuẩn bị đi ngủ nhưng khi đang cất cuốn sách lên kệ thì cửa phòng đột nhiên mở ra làm mình hú hồn tưởng là có trộm chứ nhưng khi nhìn lại thì là anh ta Triệu Gia Phong đang bước vào phòng

- biết ngay là em sẽ hư hỏng không nghe lời mà
- tôi.... Tôi đang định đi ngủ đây
- nhanh ngủ đi mai em không dậy nổi tôi cho em nghỉ học luôn
- đừng đừng tôi ngủ liền đây

M nhanh chóng đi về phía giường nhưng khi đi ngang qua anh ta thì bị bắt lại không biết tại sao anh ta mới lên tiếng

- tay em bị làm sao? Sao lại đỏ như vậy?

Minh mới chợt nhớ ra lúc nãy xắn tay áo lên mà quên thả xuống. Haizz mình thật ngu mà

- tôi hỏi em đó sao không trả lời? - giọng nói của anh đã mang theo vài phần tức giận
- hi hi ko có gì đâu chỉ là lúc đi uống cafe không cẩn thận làm đổ trứng tay nên hơi đỏ xiu thôi
- em đã đến bệnh viện khám chưa
- tôi ko muốn đến bệnh viện
- vậy đã kêu quản gia sơ cứu vết thương cho em chưa?
- bác ấy căn bản là ko biết
- vậy rốt cuộc em đã làm gì với vết thương này hả?

Giọng nói a ta lại tăng thêm mấy phần tức giận

- tôi...tôi đã rửa nó dưới nước lạnh vậy thôi
- em thật ngốc lờ như bị nhiễm trùng thì sao. Ngồi xuống giường đợi tôi

A ta đẩy mình ngồi xuống giường cởi phăng cái áo vest đen qua lên cạnh mình sau đó quay lưng đi ra khỏi phòng. Thật hên quá xiu nữa là lộ hết chuyện rồi, mình thở phào nhẹ nhõm

Lát sau anh quay lại với hộp sơ cứu trên tay anh ngồi xuống bên cạnh mình và bắt đầu sơ cứu vết thương cho mình, nhờ anh làm cho mà vết thương không còn rất nữa mà còn mát mát sau khi anh bôi thuốc trị phỏng nữa.

- Được rồi em nhanh chóng đi ngủ

Anh vừa cất đồ vừa nhẹ nhàng lên tiếng, mình cũng nhanh chóng bò lên giường và đắp chăn nhắm mắt ngủ. Anh ta trước khi ra ngoài còn tắt đèn đóng cửa sổ sau đó mới ra khỏi phòng

Mình đâu biết sau khi về phòng anh ta liền lấy điện thoại ra lạnh giọng nói

- điều tra hôm nay phụ nhân ra ngoài đã gặp những ai gặp những chuyện gì. Tôi muốn có đáp án ngay sáng mai

Nói xong anh liền tắt máy nhưng anh không đi ngủ mà lên bàn làm việc đến hơn 4h sáng mới lên giường ngủ thiếp đi một lúc

Còn lý do tại sao anh phải làm việc nhiều gấp mấy lần người bình thường đó là vì anh có hai bộ mặt khác nhau. Buổi sáng là tổng giám đốc của cty Triệu Thị còn ban đêm là ông chủ của tập đoàn mafia Black Dragon chuyên làm việc trong bóng tối nhưng không hẳn là toàn việc xấu tập đoàn cho các công ty khác vay tiền nhưng không thông qua ngân hàng và buôn bán vũ khí chỉ vậy chứ không liên quan gì đến chất kích thích như ma túy. Dù chỉ có vậy cũng đưa tập đoàn của anh nhảy lên thành tập đoàn giàu mạnh và quyền lực nhất giới hắc đạo. Và đặc biệt họ chỉ biết đến anh qua cái tên Dragon King. Nói chung là thân thế của anh phức tạp vô cùng và anh từ đầu đã quyết định là sẽ chỉ nói cho Lâm Bối Nhi biết khi em ấy đủ trưởng thành còn lúc này thì

chưa được nên anh luôn đi làm việc đó một cách âm thầm và mình đâu biết mỗi việc làm của mình anh ta đều có thể tra ra một cách dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Sáng hôm sau cũng là anh ta đánh thức mình dậy mà căn bản là mình không dậy nổi nhưng khi anh ta nói một câu thì mọi sự buồn ngủ đều tan biến hết

- em mau dậy nói chuyện rõ ràng có phải có kẻ tên Lưu Tuấn Kiệt đã đẩy em làm em bị thương như vậy không?

-anh đang nói gì vậy? Tôi không hiểu đã nói là do sợ ỷ ngã nên mới bị thương mà

- em đừng hòng qua mặt tôi, tôi đã biết hết rồi. H em có chịu nói rõ không?

- tôi đã nói sự thật rồi anh tin hay không thì tùy

- được lắm- giọng anh mang theo sự tức giận bỏ đi ra khỏi phòng cùng với tiếng đóng cửa mạnh “ rầm”

Mình vừa lo sợ vì không hiểu sao anh ta biết được nhưng vẫn nhanh chóng làm vệ sinh thay đồ rồi chuẩn bị sẵn tâm lý xuống nhà ăn sáng

Nhưng điều bất ngờ xảy ra là khi mình xuống phòng ăn thì chả thấy anh ta đâu, khi mình ngồi xuống ghế thì bác quản gia đến đứng bên cạnh nói

-phu nhân mời ăn sáng

- anh ta đâu rồi bác

-ngài ấy lúc nãy đã ra ngoài nói là đến công ty nhưng vậy ấy chưa ăn gì cả

Thôi rồi, thôi rồi anh ta như vậy là do tức giận mình nói dối sao? Biết làm sao bây giờ???

Tuy vậy vẫn phải đến trường chứ nhưng không phải anh ta chở mà là anh tài xế hôm qua

Cứ như vậy 3 ngày trôi qua mà chả thấy tung tích anh ta đâu cả điện thoại thì không gọi được hỏi bác quản gia thì vẫn là câu nói cũ

- ngài ấy bận việc nên không về nhà. Chuyện này thường xuyên xảy ra nên phu nhân đừng quá lo lắng

Làm sao mà không lo được anh ta như vậy rõ ràng là đang giận mình mà sao cứ để như vậy được chứ?

Vì chuyện đó mà tâm trạng mình mấy bữa nay tệ vô cùng

Nhưng may mắn là sau 3 ngày sau anh ta đã trở về nhà vào buổi chiều nhưng chẳng nhìn đến mình một giây đi thẳng lên thư phòng của anh ở tầng một

Nổi ko sợ lại hiện lên trong lòng mình nhưng cũng lấy hết dũng khí cầm một ly cafe đen lên phòng

Lên đến nơi mình ngần ngại đứng trước cửa một hồi mới gõ cửa bên trong giọng nói anh truyền ra

- ai? Có chuyện gì?

- là tôi... Lâm Bối Nhi tôi vào được không?

- vào đi

Mình nhanh chóng mở cửa đi vào thấy anh đang cắm đầu vào cái laptop trên bàn. Mình đem ly cafe để lên bàn anh ta lại nói

- công việc này sao em phải làm?

-tôi muốn mà

-xong rồi thì em về phòng mình đi

- anh....anh có phải giận tôi không?
- tôi giận em chuyện gì?
- thì tôi đã giấu anh chuyện của Luru Tuấn Kiệt
- chuyện đó tôi không giận em
- vậy sao anh lại đi biệt tích 3 ngày như vậy?
- tôi phải đi công tác ở New York không phải đã báo quản gia nhắn lại với em rồi sao?
- bác ấy có nói nhưng toi nghĩ do anh giận nên mới bỏ đi chứ
- em nghĩ tôi đàn bà như vậy sao?
- không nhưng anh đừng như vậy nữa tôi lo lắm
- muốn tôi hứa em cũng phải làm gì chứ
- thì cùng lắm là toi hứa với anh sẽ không giấu anh chuyện gì nữa nếu anh hỏi toi sẽ khai báo thành thật mà
- được rồi. Biết vậy là tốt ngày mai em hãy gặp hấn ta và từ chối thẳng đi
- Uhm biết rồi
- tốt vậy em về phòng nghỉ ngơi chuẩn bị ngày mai tôi dẫn em đến một bữa tiệc
- tiệc gì vậy? Quan trọng không? Nếu không quan trọng tôi...tôi có thể...
- không được em phải đi đây coi như giới thiệu em với đối tác của tôi. Nên em bắt buộc phải đi
- Uhm
- được rồi đi đi- anh ta đột nhiên nở một nụ cười hiếm thấy

Minh quay ra khỏi phòng không nói gì nữa mà lòng bối rối voi cùng. Cái gì mà cùng anh ta tham dự tiệc chứ? Còn giới thiệu mình là hôn phu của anh ta nữa. Trời ơi!!!! Từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ mình đi tham dự bữa tiệc làm ăn nào chỉ đi đám cưới thả các bữa tiệc nhỏ thôi... Làm sao giờ???

Tâm trạng mình cứ bối rối đến giờ ăn tối xuống phòng ăn thì đã thấy anh ta ngồi vào vị trí thường ngày, mình cũng nhanh chóng ngồi vào bàn ăn đã được dọn sẵn

Thấy mình đã ngồi vào bàn anh mới bắt đầu ăn

Trong khi ăn anh ta hỏi

- ba ngày nay em đến trường có chuyện gì không?
- không mọi thứ đều ổn
- hãy nhớ những gì em đã hứa với tôi
- Uhm nhớ mà
- tốt. Vậy em có uống sữa đều đặn không bỏ bữa nào không?
- có ngày nào tôi cũng uống đầy đủ, nếu không tin anh hỏi bác quản gia đi ngày nào ông ấy cũng nhìn tôi uống hết cả ly sữa
- được rồi. Vậy ngày mai em tính như thế nào? Có cần toi ra gặp mặt giúp không?
- không cần đâu tôi sẽ tự lo anh không cần nhúng tay vào
- còn nữa ngày mai em nhớ gặp hấn xong phải về trước 5h30
- chi vậy?
- toi đã gọi người đến giúp em chuẩn bị cho bữa tiệc

-Uhm toi biết rồi

-chuyện học hành của em dạo này sao rồi?

-cũng bình thường. Coi như đủ xài

-nếu em có muốn đi học thêm gì cứ nói toi sẽ tìm chỗ cho em học

- thật sao?

- đầu tiên tôi muốn học đàn Guitar

- được từ tuần sau tôi sẽ cho người đến dạy em, em sắp xếp lịch đi và nhớ chỉ được 3 môn thôi đó

-cảm ơn anh

Nhờ chuyện đó mà tâm trạng mình vui vẻ hẳn vì Guitar là thứ mình đam mê theo đuổi từ khi 8 tuổi nhưng không có cơ hội. Vui ghe luôn ak!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Sau khi ăn cơm xong anh lại nói

- em không cần quá lo lắng về bữa tiệc ngày mai, chỉ là buổi gặp mặt nhỏ. Với lại sẽ có người giúp em chuẩn bị không sợ mất mặt đâu

- ai nói anh là tôi sợ mất mặt chứ?

- em không sợ nhưng tôi sợ mọi người sẽ nhìn tôi

-anh....anh dám coi thường toi như vậy?

Nghe anh ta nói như vậy làm mình tức giận vì có cảm giác bị coi thường nên lạnh giọng nói

-được lắm anh hãy đợi đấy tôi sẽ không làm anh phải mất mặt đâu thiếu gia Triệu Gia Phong ak

- tôi đùa thôi ra không cần tức giận như vậy chứ? Cứ như con nhím nhỏ xù gai khi có ai chọc đến vậy

- tôi không nói chuyện với anh nữa

Mình quay đi định lên phòng thì tay bị anh nắm lại cusp như trong mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình mà mình hay đọc vậy

Anh ta xoay mặt mình lại nói

-Ngày mai thứ bảy em có đi học không?

-không

- vậy giờ có muốn đi đây làm gì không?

-nếu tôi nói muốn liệu anh có đáp ứng tôi?

Anh mỉm cười nói

-tất nhiên chỉ cần là em muốn thì điều gì tôi cũng có thể làm

- vậy đi coi phim thì sao? Đang có phim mới hay lắm ak

- giờ này? Được thôi nhưng phim thể loại gì

-phim hoạt hình

-haha em đã bao nhiêu tuổi mà còn đến rạp xem phim hoạt hình - anh cười lớn sau câu trả lời của mình

- anh cười cái gì chứ lớn tuổi coi phim hoạt hình thù có sao? Chỉ có tốt không có hại

-vậy theo em tốt ở gì?

-thì giúp ta vui vẻ yêu đời xả stress nói chung là tốt

- vậy được muốn đi xem phim thì phải xem phim mà nếu không thì bỏ qua

- cái gì? MA!!!!

- đúng vậy bộ em sợ sao? Nếu vậy thì ở nhà

- ai... Ai nói là tôi sợ chứ. Được h chúng ta liền đi

Nói vậy thôi chứ tim mình muốn nhưng đập vì sợ rồi này. Lý do là tại vì từ nhỏ mình đã sợ những thứ liên quan đến ma quỷ rồi đặc biệt là phim ma. Mỗi lần mà bạn bè nó mở lên hù một cái là mình liền khóc thét lên cứ tưởng lớn lên sẽ hết nhưng không nỗi sợ đó cứ ám ảnh mình hoài

Nhưng lỡ nói với anh ta là không sợ rồi nên mình phải lùi thui lên phòng thay đồ mà trong lòng nặng trĩu

Sau 10' thì mình xuống nhà và thấy anh không mặc bộ vest cứng nhắc như mọi ngày mà chỉ là chiếc áo thun đen trơn bên ngoài là áo khoác không tay cổ cao trông soái và vô cùng làm lòng mình cứ lảng lảng

- chúng ta đi thôi

Thấy mình đã chuẩn bị xong anh nhanh chóng ra cửa và ngồi lên ghế lái của chiếc xe có vẻ là xe đua màu xanh và quay lại nói với mình

Mình cũng lên xe ngồi kế anh ta và để anh chở đến nơi mà mình sợ nhất trên đời. Có ai ngu như mình không trời??

Mình cứ nghĩ mọi nỗi sợ của mình đều có thể vượt qua, không thể để mắt mặt trước anh ta được

Nhưng mình đã sai khi phim chỉ chiếu được 10 phút thì mình đã không còn chịu nổi nữa chỉ muốn chạy khỏi đây thật nhanh. Mặc kệ xung quanh có bao nhiêu bắp nước ngọt khoai tây chiên mà nước mắt mình đã trực trào lúc nào.

Khi một con ma bất ngờ xuất hiện ngay khi mình bỏ tay đang che mặt xuống định thú nhận với anh và đi khỏi đây. Nhưng chưa kịp nói thì nó đã đổ bỏ hết sức mạnh củ mình mà khóc thét lên mà anh giật mình quay lại ôm mình vào lòng hỏi

- em làm sao vậy? Bộ sợ rồi sao

- huhu tôi muốn ra khỏi đây lượng coi nữa hù chế người ta rồi

- được rồi chúng ta đi

Anh nói xong nhẹ nhàng ôm mình đi ra khỏi phòng chiếu phim trong tiếng thút thít của mình

Còn mình do còn quá sợ nên tay cứ nắm chặt lấy áo anh

Ra đến ngoài đặt mình ngồi xuống ghế anh ngồi bên cạnh nói

- lúc nãy em nói là không sợ mà. Nếu sợ không nói từ trước, nếu biết ra khóc vậy tôi đã ráng xem phim hoạt hình với em rồi

- tôi sợ nói ra anh sẽ chọc tôi nên... Nên tôi mới.... Híc....híc

Trận uất ức của mình lại nổi dậy nước mắt lại bắt đầu rơi. Đột nhiên một bàn tay lớn ôm lấy mặt mình, lau đi những giọt nước mắt không ai khác là anh - Triệu Gia Phong

- tôi là hon phu của em không lý nào lại trêu chọc em chuyện nhỏ vậy chứ. Lần sau có chuyện gì không hợp ta em ức nói ra chúng ta có thể bàn bạc mà.... Thôi nín đi trong em khóc xấu quá, giờ chúng ta đi xem phim hoạt hình được không?

- thật sao?- lúc này nhờ lời nói của anh mà mình đã nín hẳn

- tôi không nói dối. Đi thôi

Thế là mình cùng anh ta đi mua một cặp vé xem phim hoạt hình. Đúng là người giàu có khác không biết tiếc tiền là gì

Bây giờ xem phim hoạt hình thì tâm trạng mình lại tốt lên hẳn, lúc nào trên môi cũng nở nụ cười. Lâu lâu còn cười phá lên quay qua đánh len người anh ta rất vui

Còn anh ta chỉ ngồi đó như bức tượng mặt không có cảm xúc. Lúc mình hỏi không vui à thì anh chỉ lắc đầu. Thiết khó hiểu nếu đã không thích như vậy thì tại sao phải đi xem với mình chứ??

Lúc xem phim xong thì đã gần 12h con buồn ngủ của mình nổi dậy miệng ngáp liên tục. Thấy vậy anh mới nói

-khuya rồi chúng ta về nhà

Sau khi lên xe thì hai con mắt của mình không nghe lời cứ nhắm lại nên ngủ luôn đến sáng hôm sau.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Mình cứ như thế chìm vào giấc ngủ lúc tỉnh lại vì có sự di chuyển lúc đó mình mới biết là đã đến nhà. Còn chuyện tại sao cơ thể mình lại chuyển động thì không có lý do nào khác là anh ta đã bế mình lên và thẳng tiến lên phòng

Sương thế thì thôi chứ mình lại yên tâm ngủ tiếp đầu dựa vào bờ ngực rộng của anh thoải mái vô cùng, cứ thế mà mình tiến sâu vào giấc ngủ êm ái

Sáng hôm sau khi thức dậy thì đã hơn 9h rồi mình nhanh chóng vệ sinh cá nhân sau đó đi xuống nhà nhưng đã không thấy bóng đang anh đâu cả. Mình đành đi kiểm bác quản gia thì mới biết anh ta đã đi đến công ty từ sáng sớm

Đành thôi vậy mình từ tốn ăn sáng sau đó chuẩn bị đi gặp Lưu Tuấn Kiệt như đã hẹn hôm qua

Người tái xế lại chở mình đến quán Sky và đợi ở ngoài như lần trước. Mình bước vào quán thì thấy anh ta đã ngồi đợi sẵn trên chiếc bàn ở trong góc thấy mình anh ta nhanh chóng ngoác mình lại. Sau khi mình yên vị trên chiếc ghế đối diện thì anh ta nói

- em hẹn anh ra đây có chuyện gì vậy? Có phải em đã nghĩ thông suốt rồi không?

- anh bình tĩnh nghe tôi đây

- được

- chuyện hôm bữa hôn phu của tôi đã biết và anh ấy rất tức giận nên tôi muốn nói chuyện thẳng thắn với anh

- ý em là sao?

- tôi muốn yêu cầu anh không nên có những hành động quá thân mật với tôi nếu muốn chính ta vẫn có thể là bạn như trước

- sao em lại như vậy? Anh có có gì hơn tôi mà em chọn hẳn?

- tôi không nói hôn thua ở đây chỉ là ba mẹ tôi đã có đính ước với bên đó như vậy số nợ của ba tôi mới có thể xoá bỏ. Và tôi cũng đã chấp nhận chuyện này nên không thay đổi được

- thôi được anh hiểu rồi. Chỉ mình chúng ta vẫn có thể là bạn- anh buồn buồn nói

- tất nhiên

Sau câu trả lời của mình anh nở một nụ cười đượm buồn sau đó đứng lên nói

- anh có việc bận phải đi trước gặp em sau

Sau đó anh đi thẳng ra khỏi tiệm. Mình cũng rất khó chịu khi phải nói ra những lời khó nghe như vậy nhưng mình không còn cách nào khác chỉ khi nói như vậy anh ấy mới nhẹ nhàng từ bỏ

Bây giờ mới 12h còn sớm so với hẹn phải về nhà sau khi lên xe thì mình bèn hỏi người tài xế

- anh gì đó ơi giờ này Triệu Gia Phong đang ở đâu vậy?

- giờ là giờ nghỉ trưa nhưng theo tôi biết ngài ấy vẫn ở công ty ạ

- vậy tôi tới đó chơi được không?

- dạ tất nhiên được, ngài ấy sẽ rất vui

Lúc đó trong đầu mình nảy ra một ta tưởng phá anh ta. Từ quán Sky đến công ty Triệu không xa chỉ mất khoảng 5' chạy xe

Khi đến nơi mình định xuống xe thì người tài xế nói

- thưa phu nhân con gái tôi hôm nay về nước tôi muốn đi đón nó không biết phu nhân có thể cho phép tôi xin nghỉ một lúc không ạ?

- tất nhiên được chứ. Chú nhanh đi đi đừng để cô ấy chờ

- dạ camr on phu nhân người cứ vào trong đó nói mình là phu nhân và muốn gặp tổng giám đốc

- được rồi chú đừng lo cho cháu. Cháu đi đây

Mình mỉm cười bước nhanh xuống xe

Wow! Đây là Triệu thị tiếng tăm lừng lẫy đây sao?? Công nhận lớn thiệt nhak nó bự hơn hẳn các toà nhà mình từng thấy

Sau khi cảm thán đã thì mình nhanh chóng bước vào trong lại gần bàn tiếp viên nói

- chào chị em muốn gặp tổng giám đốc Triệu Gia Phong anh ấy đang on đâu vậy?

Các co tiếp viên đó ai ai cũng tỏ son chét phấn mặc quần áo thì sexy làm mình đỏ cả mặt một người chánh chọc nói

- nhóc con đây không phải chỗ đưa nhỏ như em muốn vào thì vào. Và lại giám đốc Triệu là ai mà em có thể gặp chứ? Về lo học hành đi cô bé

- là ai chứ là hôn phu của em mà. Chẳng lẽ không gặp được

- thời buổi này có bao nhiêu người lừa gạt em có bằng chứng gì nói giám đốc là hôn phu của em?? Về nhà ngủ sớm đi

- tôi muốn gặp các cô mau thông báo cho anh là biết bảo anh ta xuống đây gặp tôi

- chúng tôi không thể mời cô em đi cho nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ- các co ấy đã thể hiện rõ bản chất của mình chị gọi bảo vệ đến nói là mình gây rối. Mình gấp gấp không biết lấy gì làm bằng chứng cho họ thì hai người bảo vệ đã muốn kéo mình ra ngoài

- khoang đợi xú

Mình nhanh chóng lấy đt ra bấm gọi anh ta và bật loa ngoài cho họ nghe. Sau đây tiếng bíp thì anh cung đã bắt máy

- Bối Nhi có chuyện gì mà em tìm tôi vậy? Đã giải quyết xong chưa?

- xong rồi nhưng tôi đang ở dưới công ty của anh

- vậy sao? Nhanh lên đây đi tầng 62

- nhưng mấy người dưới đây nhất quyết không cho tôi lên còn kêu người lôi tôi ra ngoài nữa

- được rồi tôi xuống liền

Sau đó là tiếng ngắt máy dài bọn họ bán tính bán nghi nhưng sợ quê nên vẫn giữ lập trường mà lôi mình ra ngoài. Mình đâu dễ dàng chịu thua nên miệng liền hoạt động hết công suất

- nè mấy người không nghe anh ta nói gì sao? Mau buông tôi ra Đau qua!!!!

- Im miệng. Con ranh này dám lớn giọng ở đây. Xem ta chị đây phải dạy cho mi một bài học

Thôi rồi lúc này thật bất lợi cho mình hai tay thì bị giữ, trước mặt là bao nhiêu người xem ra mình toi rồi Triệu Gia Phong anh đang ở đâu? Mau đến cứu tôi... Cô à giờ tay lên chuẩn bị hạy xuống mặt bé bóng của mình

Đột nhiên một cánh tay to lớn giữ tay à lại người đó là ai mà đến kịp lúc cứu mình vậy???

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

HKhi mình mo mắt ra nhìn thì phát không ai khác là anh- Triệu Gia Phong. Sau khi bảo vệ mình không bị cái tác ấy vào mặt thì anh thì anh dùng lực đẩy cô ả ra không thương tiếc làm cô ta mất thăng bằng tes xuống sàn với ánh mắt tò kì của mọi người xung quanh

Anh không thèm liếc mắt một giây buông co ta mà hướng đến mình bước khi vẫn đang bị giữ hai tay bởi bảo vệ. Anh lạnh giọng lên tiếng

- buông!!!

Người bảo vệ bất ngờ với lời nói của anh nên nhanh chóng buông mình ra lùi về phía sau. Lúc này một bàn tay của anh đặt lên bên má của mình xoa xoa hỏi

- em có bị thương không?

- không cô ta còn chưa kịp làm gì tôi mà

- vậy được- sau khi dứt tiếng nói anh lại lạnh lùng lên tiếng không còn giọng nói ảm áp khi nói chuyện với mình

- Tề Thịnh(tên thư kí đắc lực bên cạnh anh lần đầu mình gặp) tất cả những người liên quan đến sự việc hôm nay trừ 3 tháng lương, giảm 2 cấp chức vụ. Riêng cô gái này(người định đánh mình) và người bảo vệ kia thì đuổi, ban lệnh không công ty nào được nhận họ nếu không là đối đầu với Triệu thị

- tổng giám đốc sao anh lại đuổi tôi được chứ? Người giới thiệu tôi là tiểu thư Tâm Như mà và lại tôi đâu làm gì sai

- không sai? Cô dám đụng vào phu nhân tương lai của Triệu gia điều đó đã là nhẹ cho cô. Chúng ta đi

Anh nắm lấy tay mình kéo hướng thang máy dành cho giám đốc mà đi.

Sau khi vào thang máy anh mới nhẹ giọng nói

- sao em lại ở đây một mình? tài xế Nam đâu? Em đã giải quyết chuyện với Lưu Tuấn Kiệt chưa?

- anh làm gì mà hỏi tới tập vậy? Làm sao tôi trả lời được

- được đợi vào phòng em phải trả lời tường tận mọi chuyện cho tôi

Một lát sau mình và anh ta vào đến phòng làm việc của anh. Anh ấy tiến thẳng đến chiếc bàn làm việc ngay giữa phòng của mình. Sau lưng là cái cửa sổ lớn chạm đất xung quanh nào là kệ sách văn kiện...

- em lại đây nào

Mình cứ chìm đắm trong suy nghĩ của mình cho đến khi anh lên tiếng

Mình bước lại đứng trước bàn làm việc của anh rồi anh ta lên tiếng

- được rồi. Em bắt đầu đi

- tôi sau khi toi giải quyết hết mọi chuyện với lưu Tuấn Kiệt thì tôi kêu tài xế chở đến công ty anh chơi sau đó anh ta xin phép nghỉ một buổi để đi đón con gái mình và sau đó mọi chuyện anh đã biết rồi

- vậy em đến đây làm gì về xong sớm sao không về nhà chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay?

- hìhì tôi muốn đến coi nơi làm việc của anh như thế nào thôi

- vậy đã ăn trưa chưa?

- chưa nhưng lúc này mới ăn nên giờ không thấy đói

- không được ăn uống phải đứng giờ chứ. Em qua ghế ngồi đi tôi sẽ gọi người mang thức ăn đến

- Uhm cũng được

Mình biết sẽ cãi không lại anh ta nên chỉ có thể ngậm ngậm chấp nhận mà quay ra ghế sofa đằng sau mà ngồi xuống. Sau khi mình chấp nhận thì anh ta nhấc điện thoại lên lạnh giọng nói

- đem thức ăn trưa lên phòng tôi trong 10' nữa

Sau khi gác máy anh nhìn mình nói

- 10' nữa sẽ có thức ăn trong khi đó em đi tham quan phòng làm việc của tôi đi

Nghe đến đó mình vui vẻ đứng lên tiếng đến trước kệ sách lớn. Trong đó toàn sách kinh trên chính trị xã hội tùm lùm làm mắt mình hoa cả lên. Bỏ qua kệ sách mình đi xung quanh xem xét bên cạnh là phòng nghỉ đầy đủ tiện nghi có nhà vệ sinh. 1 cánh cửa khác hẳn các cánh cửa bằng kính trong phòng mà thay bằng cửa sắt được khoá lại bằng mật mã mà ở nhà mình cũng thấy một cái tương tự không tránh khỏi tò mò mình bèn quay sang hỏi anh ta

- sau cánh cửa này là gì vậy? Tại sao nó khác với những cánh cửa khác? Còn có mật mã nữa

- không cần tò mò đến lúc thích hợp em sẽ biết thôi

- o nhà có cái cửa giống vậy phải không?

- đúng vậy

Ngay lúc đó vốc tiếng góc cửa

- thưa giám đốc thức ăn đã đem tới

- mang vào

Sau sự cho phép của anh cánh cửa mở ra cùng một xe đẩy thức ăn lớn tiến vào

Anh chàng đó bày thức ăn lên bàn wow ăn trưa mà toàn mấy món hấp dẫn không đặc biệt là kem Matcha mà mình yêu thích nhất nữa

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ người phục vụ đi ra ngoài anh lúc đó mới lên tiếng

- sao không ngồi xuống ăn nhanh đi? Đứng đó làm gì??

-không có gì. Anh cũng lại ăn đi

Mình mau chóng ngồi xuống mỉm cười và bắt đầu ăn. Nói ăn vậy thôi nhưng mình chỉ ăn cho có lệ chủ yếu là món tráng miệng kia... Hihi

Anh ta một lúc sau cũng bước lại ngồi đối diện mình và bắt đầu ăn trưa. Thấy anh ta đã ăn mình lại ăn thêm vài miếng sau đó lại nói

- tôi no rồi

Miệng thì nói tay thì đã nhanh chóng chop lấy ly kem nhưng tay mình bị một bàn tay lớn nắm lại

- khoan đã em đã ăn được mấy miếng mà no?

- Uhm no rồi giờ để tôi ăn tráng miệng ak

- được tôi hiểu ta định của em rồi vậy nên không được ăn kem nữa cho đến khi nào em ăn hết bát cơm của mình

- nhưng tôi no thiệt mà

Không để ta đến lời nói của mình anh ta cầm lấy ly kem để ra xa chỗ mình nhất có thể. Để ăn được món kem này mình phải giờ trò thôi

- hizz hizz

Mình cúi mặt xuống giả giọng thút thít như khóc. Quả thật hiệu quả nha ay liền hỏi

- em làm sao vậy?

- hizz hizz anh ăn hiếp tui tui không ở với anh nữa tui về với bố mẹ đây

Nói là làm mình liền đứng lên hướng cửa mà đi. Nhưng khi đi được 5 bước thì quả nhiên anh ta nắm tay mình lại

- tại sao? Nói rõ đã

- không cần anh lo

- có phải tại tôi không cho em ăn kem? Vậy được giờ cho em ăn là được chứ gì?

- anh nghĩ tui ngu ah. Không thêm đâu....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

- vậy giờ em muốn sao đây?

- gấp đôi

- em... Thôi được

Sau đó nói là làm anh liền lấy điện thoại gọi cho bên phục vụ

- đem lên thêm một ly kem nữa

Sau khi ngắt máy anh nói

- vraf lòng em chưa?

- được rồi anh ăn com tiếp đi tui ăn kem đây

Sau đó ít lâu người phục vụ mang lên thêm một ly kem. Khi mình ăn xong kem cũng là lúc anh ta ăn xong com và gọi người vào dọn dẹp. Anh lập tức quay lại bàn làm việc

- em ở đây đợi xíu nữa 4h tôi chở em về chuẩn bị cho buổi tiệc tối nay

- thật sự phải đi sao?

- không bàn cái nữa. Em ngoan ngoãn ngồi đó đi hay đi tham quan công ty cũng được

- vậy tôi muốn đi tham quan

- được tôi sẽ gọi thư kí đưa em đi tham quan

Vừa nói anh vừa bắt điện thoại lên sau đó liền nói

- Tề Thịnh lên đây

Sau khi ngắt máy khoảng một phút thì có tiếng mở cửa người thư kí lúc nãy bước vào dáng vẻ cung kính nói

- thưa ngài cho gọi tôi

- cậu dẫn phu nhân đi tham qua công ty Sau đó dẫn phu nhân đến gặp Hani giới thiệu phu nhân với Hani bảo cô ấy làm theo những gì tôi nói trước đó

- dạ vâng thưa ngài

Sau đó anh trợ lý quay sang mình cung kính nói

- phu nhân mời theo tôi

Sau đó anh bước ra cửa phòng đợi, trước khi đi mình vẫn còn thắc mắc chuyện nên bán lại hỏi

- Hani là ai vậy?? Và anh bảo co ta LG gì? Tại sao tôi phải gặp cô ta???

- vệ sĩ tôi phải bảo vệ em

- cái gì? Sao tôi lại cần vệ sĩ chứ? Tôi có thể tự lo cho mình

- không cãi nữa tôi đã quyết định rồi. Em mau đi lát khi nào về tôi qua đó đón em. Nhớ phải ngoan không được quậy phá lung tung, giữ hình tượng phu nhân của mình

- biết rồi cái gì mà hình tượng chứ? Zxi

Mình nhanh chóng ta cửa phòng và bắt đầu đi theo anh trợ lý kia tham quan công ty bự chẳng này

Công nhận đúng như lời đồn đây đúng là một công ty hiện đại rộng rãi nhân viên hơn mấy chục ngàn người đâu đâu cũng bận rộn, tấp nập

Sau khi tham quan một hồi người trợ lý quay sang hỏi mình

- chúng ta đã đi được một lúc rồi người có muốn nghỉ ngơi uống chút nước không?

- được tôi cũng hơi khát

- vậy chúng ta đến phòng của Hani cho người nghỉ ngơi

- mà Hani là ai vậy?

- cô ấy là vệ sĩ mà giám đốc Triệu chuẩn bị cho phu nhân

Vừa nói mình lại cùng anh ta đi đến tầng 64, nơi đây khác với vẻ tấp nập ở các tầng khác

Nơi đây rất im lặng mang theo không khí nặng nề xung quanh toàn những vệ sĩ mặc vest đen đi tuần liên tục xung quanh

- phu nhân lời người theo tôi, phòng Hani tiểu thư bên kia

Vừa nói anh ta vừa chỉ tay về phía căn phòng lớn chính giữa. Khi bước vào phòng thì bên trong được trang trí khá đơn giản không có gì đặc biệt nhưng không có ai ở đây

'- chắc cô ấy đã ra ngoài rồi phu nhân hãy ngồi xuống ghế đợi cô ấy

Sau khi mình ngồi xuống anh ta tiến lại bàn xem xét ấm trà và hỏi

- phu nhân người muốn dùng gì? Trà hay nước ép?

- tôi uống gì cũng được mà

Sau đó anh ta rót một ly trà hoa thơm lừng cho mình và đứng lùi ra sau đợi chung với mình

Khoảng 5' sau có một cô gái thân hình bốc lửa với mái tóc đen lấn vài lọn được nhuộm màu xanh trông cá tính vô cùng. Còn thêm bộ đồ bó sát của những người đặc công điều đó càng bộc lộ rõ vẻ quyến rũ của cô gái đó. Mình cũng có thể đoán ra đó chính là Hani người mà anh ta nhắc đến nhưng. Khi nhìn thấy mình ngồi đó cô ấy cũng ngồi xuống bên cạnh mình trong khi Tề Thịnh nói

- Hani đây là phu nhân Lâm Bối Nhi người mà giám đốc đã phái cô theo sát bảo vệ. Cô hãy làm quen với phu nhân đi tôi ra ngoài trước. Phu nhân tôi đi lý việc có gì người cứ nói với cô Hani đây

- tôi biết rồi anh đi đi

Sau khi anh ta rời khỏi phòng thì cô gái kia mới lên tiếng

- phu nhân tôi là Hani sau này sẽ theo sát bảo vệ người mong người chiếu cố

- cô đừng nói vậy tôi mong chúng ta có thể trở thành bạn

- nếu phu nhân muốn

Cô ta giờ tay ra nói

- chúng ta chào nhau như bạn bè được không? - lúc đó nụ cười dễ thương đã xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của Hani

Mình cũng nhanh chóng nắm lấy bàn tay đó mỉm cười

- rất vui được gặp cô mình giúp đỡ tôi

Nhờ vật khoảng cách giữa mình và Hani đã được rút ngắn hoàn toàn. Tiếp sau đó là phần nói chuyện hết sức thân mật giữa mình và Hani

Sau một thời gian thì đã đến 4h30 cũng là lúc Triệu Gia Phong nói đến đón mình

- tôi sắp phải đi rồi lần sau chúng ta lại nói tiếp

- phu nhân đừng lo chỉ cần người lên tiếng tôi sẽ lập tức xuất hiện trước mặt người

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Không lâu sau đó Triệu Gia Phong với vẻ ngoài tươm tất đã đến, khi anh bước vào phòng Hani lập tức đứng dậy đồng loạt nói

- thưa ngài tôi đã hoàn thành bước đầu tiên

- tốt! Bối Nhi chúng ta phải đi không thì không kịp

Mình bước đến bên cạnh anh ta vẫy tay chào Hani dường như mình đã quên cô ta sẽ theo mình 24/24 có phải lâu lắm không gặp đâu mà luyến tiếc thấy sợ.

Anh ta nắm tay mình kéo đi trước ánh mắt ngưng trệ của nhân viên nhưng cũng không thiếu những ánh mắt ghen ghét...

Xe anh ta chạy rất nhanh chỉ 10' sau đã đến nhà và cũng như thường ngày bắt gặp đó chính là dáng vẻ cung kính của người hầu và bác quản gia

- những người tôi gọi đã đến chưa? - anh bình thân hỏi bác quản gia

- thưa ngài tất cả đã đến đủ, họ đang trên phòng đợi phu nhân

- anh nói là ai đến vậy? Sao lại đợi tôi?

Thấy lạ nên liền hỏi anh ta

- những người tôi kêu tới để chuẩn bị cho em trong bữa tiệc tối nay

- ahhh

- ah gì nữa nhanh chóng đưa phu nhân lên phòng chuẩn bị. Tất cả phải xong trước 6h30

Bác quản gia gật đầu rồi dẫn mình đi lên lầu. Trên phòng mình có khoảng 5 người đang chuẩn bị thứ gì đó thấy mình bước vào tất cả đều dừng lại hoạt động của mình xếp thành hàng ngang lúc ấy bác quản gia đồng loạt nói

- đây là phu nhân Lâm Bối Nhi tất cả hãy dùng hết sức mình giúp đỡ người chuẩn bị thật tốt cho bữa tiệc tối nay

- dạ

Tất cả họ cùng đồng thanh sau đó bắt tay vào xoay mình như chong chóng vậy nào là làm tóc chải tóc trang điểm thướt thẩy.... Làm mình mệt muốn chết. Cuối cùng sau 2 tiếng đồng hồ thì họ cũng dừng tay. Wow công ở nhận họ hay thiệt nha làm mình trở nên lộng lẫy như công chúa vậy đó. Trên người mình lần bộ váy xòe hơn đầu gối màu xanh đen. Nói chung là mình còn không nhận ra mình nữa là..

Bây giờ là 7h mình cũng nhanh chóng xuống nhà, xuống đến nơi đã thấy anh ta ngồi trên ghế sofa với bộ vest lẳng bóng màu đen. Thấy mình xuống anh ta đứng lên đợi mình bước đến bên cạnh anh mới nói

- đẹp lắm! Tôi quả là có mắt nhìn

- ý anh là sao đây? Anh nói bộ đồ này hay nói tôi vậy?

- có nói em cũng không hiểu nên thôi chúng ta đi

Nói đến đó anh ta không nói gì nữa mà mỉm cười đi thẳng ra cửa leo lên chiếc xe sang trọng đã đợi trước từ lúc nào. Anh không đóng cửa mà nói

-nếu không đi chúng ta sẽ trễ mất

Nghe đến đây mình mới 'xách vác' mà đi ra leo lên xe và lập tức có người bên ngoài đóng cửa và xe lập tức chuyển bánh đi đến nơi dự tiệc mà mình không biết ở đâu mà chắc chắn phải là nơi sầm uất nhất... Đó là do mình nghĩ thôi!!

Xe chạy tốc độ cao chỉ vài 10' đã đến một nơi rộng lớn hoành tráng là khách sạn nổi tiếng nhất nhì thế giới Ballas

Mình đã tưởng nghe mấy đứa bạn bàn tán nói khách sạn này giá cực trên mây luôn. Một phòng mấy giờ cũng phải mấy trăm đô vậy mà giờ mình lại là khách mời đến dự tiệc ở đây sao? Thiệt không tin nổi

Trước khi bước xuống xe anh nói

- tôi nghĩ em đã biết đây là đâu nên tốt nhất ngâm mồm em lại và đừng làm tôi mất mặt
- biết rồi. Anh làm như tôi là người không biết ta tứ lăm không bằng
- tôi chỉ nói vậy và em cũng nên tập làm quen với những thứ xa xỉ như vậy. Vì em sẽ phải gặp nó dài dài khi đi với tôi..

Anh bước xuống xe và mình liền theo sau vừa ra đến nơi anh ta đã ôm lấy eo mình tính bước vào trong do không quen nên mình liền cự lại nói

- anh làm gì vậy? Ở đây đông người mau bỏ ra
- không giờ em đến đây với tư cách là hôn thê của Triệu Gia Phong này nên em buộc phải nhất nhất theo ta thôi
- hôn thê thì hôn thê nhưng mắc gì anh lại ôm tôi như vậy? Ngượng chết đi được anh nên nhớ tôi là trẻ vị thành niên không được lạm dụng đụng chạm dưới mọi hình thức
- tôi biết nhưng tôi đã nói thì không thay đổi được. Và em yên tâm tôi không muốn vào bóc lịch vì lý do lãng xẹt này đâu, còn rất nhiều chuyện cần tôi giải quyết mà. Vì thế: Yên tâm!!!

Anh ta lại mỉm cười còn mình thì bị lôi kéo đi theo anh ta. Nếu anh ta cứ cươif như vậy chắc tim mình sẽ nhanh bị trật nhịp quá. Làm ơn đừng cười nữa!!

Bữa tiệc đúng là quá sang trọng rồi, mọi thứ đều ở trạng thái hoàn hảo kể cả những thứ nhỏ nhặt nhất. Mọi người đến đây ai cũng diện những bộ vest, bộ đầm lộng lẫy làm tăng thêm phần sang trọng cho bữa tiệc

Mình lại càng khẳng định được sức ảnh hưởng của anh vì ai thấy mình và anh ta bước vào thù sẽ không cúi chào cung kính cũng bắt tay lấy bắt để mà chào hỏi. Họ còn chào cả mình hỏi mình là ai mà vinh dự đi cùng anh ta. Hức ai mà thèm chẳng qua là tui bị bắt chứ bộ

Anh không tiết lộ mình là hôn thê của anh chủ mỉm cười vào qua nói sẽ công bố sau

Haizz anh làm ơn đừng làm gì đại dột ảnh hưởng đến tui đó nha!!! T_T

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Bữa tiệc vẫn diễn ra như quy luật của nó ai ai cũng lo gặp gỡ nhau nói tùm lum thứ nào là hợp tác, mĩ phẩm, trang sức...

Tuy nhiên đến bây giờ mình vẫn chỉ lủi thủi theo sau lưng anh ta vì chưa thích nghi được ở đây

Một lúc sau chân mình mỏi muốn chột mình mới nói với anh ta

- tôi mỏi quá kiếm chỗ nào ngồi nghỉ nha
- được rồi em ra kia ngồi đi nhớ không được đi lung tung

Miệng nói tay thì chỉ về chiếc ghế sofa trong góc vắng vẻ, có lẽ do nằm trong góc khuất nhất của bữa tiệc nên hầu như không ai lại gần đấy. Điều đó thật tốt, như vậy mình sẽ không phải lo lắng mọi thứ nữa nên nhanh chóng gật đầu và đi nhanh đến chiếc sofa ấy

Công nhận ở đây tốt thiệt ngồi một lúc thì một cô gái xinh đẹp quyn rũ mặc trang phục phục vụ bụng theo khay rượu đến mỉm cười hỏi

- cô bé xinh đẹp em đến cùng ai? Sao lại ngồi đây một mình?
- tôi đến cùng Triệu Gia Phong anh ta đang đi gặp mọi người tôi không muốn theo nên ngồi đây
- em nói ai Triệu Gia Phong??
- phải chị quen anh ấy sao?

- à không chỉ là anh ta rất nổi tiếng ai ai cũng biết nên khi biết em đến cùng anh ta chỉ hơi bất ngờ ấy mà. Mà em gái có muốn uống chút rượu không?
- không cảm ơn
- vậy nước trái cây?
- cái đó thì được
- vậy em đợi lát chị đi lấy cho em

Lúc đó mình chỉ nghĩ đây là cô gái dễ thương đầu biết đằng sau gương mặt xinh đẹp ấy lại đang ẩn chứa âm mưu to lớn nhằm hãm hại mình khi biết mình là người của Triệu Gia Phong.

Mình lúc đó cũng chả suy nghĩ gì nhiều chỉ ngồi đó đợi cô ta vì thấy nếu có người nói chuyện cùng ở đây thì quá tốt nhưng một lúc lâu sau lại nghe thấy tiếng la mắng ở gần đây. Mình mới tìm kiếm xung quanh thì thấy cô gái lúc nãy đang bị người đàn ông to lớn kia la mắng xem tình hình thì vốc lễ do cô ta làm đổ nước lên người ông ta

Mình nghĩ như vậy là xong rồi nhưng ko ông ta có vẻ là đại ca gian hồ nên sau đó có một đám người bước lại đánh tới tấp vào cô ta

Thấy vậy mình không suy nghĩ gì nhiều mà chạy ra hét lên

- Dừng lại! Sao các người có thể đánh một người phụ nữ ra nông nổi này chứ? Mau dừng tay đi
- cô em đây không phải là việc của em đừng ở đó nhiều chuyện nếu không muốn liên lụy

Sau đó họ đẩy mình ra và tiếp tục đánh cô ấy mình không thể nhẫn nhịn được nữa lại chen vô

- ông kia tui nói ông có nghe không? Mau dừng tay
- nếu không dừng thì sao?
- cái đồ đàn ông mà nhỏ mọn như đàn bà mau dừng tay... Lêu... Lêu...
- con này mày chán sống rồi hả

Sau khi nghe mình nói những lời đó ông ta cứ như con dã thú xông vào muốn đánh mình luôn do hơi bất ngờ nên mình loạn choạng muốn té

Thôi rồi đang định làm anh hùng mà giờ bị hù cho té thì còn mặt mũi gì nữa

Đang nghĩ mình sẽ té dùng một cái nhưng không hình như là mình rơi vào một vòng tay ai đó rất ấm áp. Không cần nhìn cũng biết là ai tất nhiên là anh ta Triệu Gia Phong

Người đàn ông kia vẫn tiếp tục nhào lại tính đánh mình thì anh đã nhanh hơn một bước đẩy mình ra sau và đứng chắn trước mặt ông ta

- thằng nhỏ mau tránh ra cho ông giải quyết tiểu quý kia- ông ta thấy anh như vậy liền lớn giọng nói
- mau dừng lại người không có quyền đụng vào bảo bối của ta- lại cái giọng lạnh băng đó phát ra

Ông ta giống như không nghe thấy mà cứ cố ra tay muốn đánh cả anh, nhưng không biết từ đâu một đám người mặc vest đen buroc nhanh lại và nhanh chính bắt giữ tay ông ta lại

- mày có biết tao là ai không mà dám đụng vào
- tất nhiên biết. Lý Gia Gia của Xích Long
- biết thế mau thật tao ra nếu không muốn chết- hần nhanh chóng hất mặt tự hào nói
- vậy người có biết ta là ai?
- này là ai ta đây không cần biết nhanh thả tao ra

Sau đó anh ta cúi người nói gì đó vào tai ông ta mà làm ông ta tím tái cả mặt sau đó im thin thít không dám nói gì nữa. Lúc đó anh lại lên tiếng

- dẫn đi
- khoan.... Khoan xin người tha cho tôi do tôi có mắt như mù đụng đến phu nhân. Phu nhân mong người tha thứ cho tôi- thấy anh lạnh lùng không có ý tha thứ nên hần lập tức quay sang cầu xin mình. Thấy ông ta cũng tội nên mọ nói:

- anh tha cho ông ta không được sao?

- tại sao phải tha? Không thích hẳn làm hẳn tự chịu- giọng nói của anh đã có phần nhẹ hơn

- nhưng ông ta cũng chưa làm gì tôi mà tha ông ta đi đi

Mình giờ trì mề nheo mình làm như vậy là chắc do còn nhỏ tuổi nên thấy thương người không nỡ bỏ mặt ông ta

- vậy được tôi tha hẳn. Tha người

Anh quay sang nói với đám người kia và lập tức ông ta được tha và nhanh chóng rời đi

- được rồi chúng ta về

Anh ta trở ý muốn kéo mình đi nhưng đột nhiên nhớ ra nguyên nhân của cuộc xung đột nên quay lại nhìn cô ta vẫn còn ngồi bệt trên đất

Mình lại gần đỡ cô ta đứng lên hỏi thăm

- cô không sao chứ? Có cần đến bệnh viện không?

- cảm ơn cô đặc giúp tôi không biết cô có thể nhận tôi làm việc cho cô không tôi thấy cô rất có quyền lực mà tôi rất khổ cô thương mà giúp tôi đi

Vừa nói vừa khóc làm mình phần vắn quá trời cũng muốn lắm nhưng quyền quyết định đầu phải của mình vậy là phải lại xin người khó chịu kia lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Sau một lúc suy nghĩ đắn đo thì lòng thương người của mình đã chiến thắng và lấy hết dũng khí bước lại cạnh nơi anh ta đang đứng đợi gần cửa ra vào

- xong chưa? Về thôi

Thấy mình bước tới anh nói

- được nhưng..

- sao?

- tôi muốn anh giúp một chuyện

- chuyện gì?

- anh có thể đem cả cô gái kia về làm người làm được không? Dù sao nhà mình cũng lớn thêm một người sẽ không sao mà cô ta tội nghiệp lắm nên...anh rũ lòng thương người đi

- không được tôi không thể đem ai về nhà khi không rõ danh tính

- cô ấy thì nguy hiểm gì mà danh tính này nọ? Chỉ là cô gái tội nghiệp thôi mà. Nhak anh đồng ý nhak!!!

- không là không

- được anh không đồng ý thì tôi sẽ dẫn cô ta về nhà tôi ở luôn không quay lại nhà kẻ keo kiệt như anh

Mình thấy không thuyết phục được nên liền dùng chiêu cuối cùng mà luôn hiệu quả này. Và tất nhiên lần này cũng hiệu quả. Khi nghe mình nói vậy anh ta lên tiếng

- được rồi muốn làm gì thì làm tôi không quan tâm

Nói rồi lại đi thẳng ra xe mà đã chờ sẵn từ lâu. Có được sự đồng ý của anh ta mình nhanh chóng quay lại chỗ cô gái kia mỉm cười nói

- được rồi cô đi theo tôi

- cảm ơn cô nhiều lắm tôi sẽ luôn biết ơn cô
- được rồi chúng ta đi nhanh kéo anh ta đợi lâu là phiền. Mà cô không có đồ để lấy sao?
- tôi không có nhiều đồ chỉ có vài thứ nhưng tôi sẽ quay lại lấy sau không dám làm phiền cô
- được vậy ta đi

Mình nhanh chính nước đến chiếc xe bác Lý đã đứng ngoài từ lúc nào để đợi mình. Thấy mình ra bác nhanh chóng mở cửa xe cho mình leo vào. Anh đã yên vị bên cửa sổ mình thấy vậy nên ngồi sát vào anh và quay ra nói:

- cô mau lên đây chúng ta còn về nhà nữa
- không được!

Tiếng nói của anh đã cắt ngang lời mình

- tại sao vậy cô ấy ngồi chúng xe cũng được mà nếu không thì làm sao đi
- ông Lý đưa cô ta qua xe cấm vệ sĩ
- tôi biết rồi thưa ngài
- sao phải rắc rối vậy? - mình không đồng tình lên tiếng

Anh im lặng đến khi chiếc xe lăn bánh mới phát ra tiếng có như không

- em đã thấy người làm nào đi chung xe với chủ chưa?
- ah thì chưa nhưng...
- không nhưng gì hết chỉ là em quá ngốc
- sao anh lại nói tôi ngốc chứ? IQ của tôi là 137 đó nhak
- IQ 137 thì sao đó chỉ hơn mức trung bình chút xíu. Còn những kẻ có ta đồ xấu tất nhiên phải hơn mức đo
- vậy anh bao nhiêu mà nói nhiều thế
- 203
- cái gì anh xạo phải không?
- tôi mà xạo sao? Điều này đã được tổ chức lớn nhất kiểm tra không thể xảy ra sau xốt
- huzz không thèm nói với anh nữa

Mình và anh cùng im lặng chẳng ai nhìn ai lúc lâu sau anh mới nói

- có bị thương ở đâu không?
- không
- lần sau muốn làm anh hùng thì cũng phải biết lựa lúc có tôi ở đó. Nếu không thì không biết có chuyện gì sẽ xảy ra nữa
- hìhì anh lo cho tôi vậy sao?

Thấy anh ta nói vậy mình tự cao hỏi

- không chỉ là nếu em có chuyện gì thì tôi không biết hỏi nói chuyện với ba mẹ em thế nào
- vậy mà tưởng tốt lành lắm

Cả hai lại im lặng đến lúc về đến nhà thì anh lại đi thẳng lên lầu không nói gì nữa. Mình cũng định sẽ lên phòng đánh một giấc vì giờ này cũng đã hơn 12h rồi, nhưng mình chợt nhớ ra cô gái lúc nãy liền quay lại chỗ bác quản gia hỏi

- bác có thấy cô gái mới được đưa về không?

- dạ có thưa phu nhân
- vậy cô ấy đang ở đâu?
- tôi đã cho người sắp xếp đưa cô ấy đến khu hậu nữ. Phu nhân có gì cần dặn tôi sẽ nhắc lại giúp
- àh bác nói cô ấy không cần lo có gì cứ lên đây tìm tôi giúp
- dạ được

Bác quản gia mỉm cười hiền hậu mình cũng cười lại và đi thẳng lên phòng

Sau khi thay đồ tắm rửa mình nhanh chóng ngã đùng ra giường đánh một giấc nhìn lành đến tận sáng. Zzzz

Hình như hôm qua quá nhiều chuyện xảy ra đã vắt cạn sức lực của mình làm sáng nay dậy không nổi nữa phải đến hơn 10h mình mới từ từ mở mắt. Nhưng không sao vì hôm nay là chủ nhật mà có thể cái gì cũng từ từ

Khi mình xuống nhà thì thấy anh ta đang mặc áo thun đen và quần kaki dài và nói chuyện điện thoại mình nghe không hiểu nhưng nghĩ là nói với người khách hàng nào đó.

Thấy anh ta như vậy mình không nói gì chỉ đi vào bếp đến bên tủ lạnh lấy sữa uống. Thấy vậy cô hầu đứng gần đó nói

- phu nhân để tôi hâm thức ăn và dọn lên cho người
- không cần đâu chị cứ làm việc của mình. Giờ cũng gần đến giờ ăn trưa rồi nên uống sữa thôi
- nhưng ngài dặn là phu nhân phải ăn đủ bữa
- không sao đâu chị đừng lo có gì tôi sẽ chịu trách nhiệm

Mình nhanh chóng cầm ly sữa ra ngoài. Nhắc mọi nhớ lúc đầu mình là người ghét uống sữa nhưng sau khi bị anh ta bắt ép quá giờ thành quen. Ngày nào cũng tự động uống sữa không đợi nhắc nữa

Khi mình ra đến ngoài thì anh ta đã không còn nói chuyện điện thoại nữa mà đang đọc báo

Mình tự động lại ngồi cạnh anh ta với tay mở tivi và nhâm nhi ly sữa lúc đó anh ta mới quay sang hỏi

- đã ăn sáng chưa mà uống sữa?
- sắp đến giờ ăn trưa rồi nên tôi xuống sữa lót bụng để lát ăn luôn
- không được như vậy không tốt cho bao tử
- vậy sao? Nếu giờ ăn lát ăn nữa thì tôi thành heo à
- đơn giản. Người đâu!

Anh lớn giọng gọi người giúp việc ngay lập tức có người chạy đến

- thưa ngài có gì cần căn dặn ạ?
- pha một to ngũ cốc mang ra đây cho phu nhân
- chị cho em ít sữa thôi
- tôi biết rồi thưa phu nhân

Chị ta lập tức cáo bếp chuẩn bị mình lại xem phim thì đột nhiên anh ta nói

- lát em có bận học nhiều không?
- không hôm nay chủ nhật mà
- sao vậy? Ít nhất cũng phải học chút chứ
- sao phải như vậy?
- không phải em nói ngày mai có bài kiểm tra học kì sao?

- CÁI GÌ???

Mình có nói sao? Sao không nhos gì hết?

Sau một hồi suy nghĩ thì thốt ra câu

- Xong rồi rồi môn toán!!!

Mai kiểm tra đó mà giờ còn ngồi đây mình phải xử lý làm sao đây???

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Sau khi nhớ ra chuyện hệ trọng chết người đó thì tâm hồn ăn uống của mình biến đâu hết tron mà chỉ muốn chạy thẳng lên phòng mà “ăn” hết mấy cuốn sách vở toán đó.

Nghĩ lần làm mình liền đặt ly sữa chưa uống được 2/3 xuống bàn và đứng lên

- đi đâu vậy? Thức ăn chưa đem ra mà

- không cần nữa tôi không muốn ăn

- sao lại như vậy bình thường em thích ăn lắm mà sữa cũng chưa uống hết nữa

- tôi phải lên phòng bây giờ

- làm gì?

- học chứ làm gì mai tôi phải kiểm tra toán

- ăn sáng xong đã

- không được như vậy sợ không kịp

- sức học của em cũng không tệ mà đừng lo qua. Sức khỏe vẫn quan trọng hơn nếu cứ bỏ bữa như vậy không khéo bị đau bao tử mất

- tôi không sao đi đây

- nè..... Nè

Mình bỏ đi lên phòng thẳng không thèm nghe anh ta dài dòng nữa

Mình đã lao vào học nghe sau đó nhưng chỉ một lúc sau có người gọi cửa

- phu nhân tôi đem thức ăn sáng cho người

- tôi không ăn chị đem xuống đi

- nhưng ngài ấy dặn phải đưa phu nhân ăn

- được rồi chị vào đây

Dường như chỉ chờ nhiều đó người đó đã nhanh chóng mở cửa bước vào đặt thức ăn bên cạnh nơi mình đang ngồi học

- được rồi chị làm việc của mình đi tôi sẽ ăn sau

- dạ được

Mình đã nghe tiếng đóng cửa nghĩ rong phòng không còn ai nhưng sao cứ có cảm giác có người đang nhìn mình. Mà thôi kệ chắc học quá sinh ra ảo giác, điều đó chứng minh mình đang đọc hết sức mà học công nhận giỏi thiệt nhak

Như vậy việc học của mình kéo dài hồi lâu thì đột nhiên có tiếng nói lạnh ngắt phát ra sau lưng là tìm mình như đi dạo một vòng trái đất vậy đó

- em định chừng nào mới nhìn qua khay thức ăn đây
- ahhhh... Làm tôi hết hồn. Anh vô lúc nào mà không nghe tiếng vậy?
- tôi vào từ lúc khay thức ăn và chứng kiến hết khoảng thời gian em không ngó ngàng đến nó cũng như....tôi
- được rồi để đồ lát ăn trưa luôn anh không cần lo tui không chết vì đói đâu
- nghỉ đi bữa ăn vừa nghe tôi nói xong lại học tiếp
- được rồi thua anh luôn

Đành phải buông bút bung khay thức ăn ra bàn nhỏ trong phòng bắt đầu ăn anh thì tiến lại ngồi đối diện mình

- chiều nay tôi có việc phải sang Ukur tuần sau mới về được
- cái gì? Nhưng mà thôi có việc thì anh cứ đi
- không sao đâu có việc gì cần cứ nói quản gia ông ta sẽ giữa em
- biết rồi
- nhớ không được bỏ bữa, tôi sẽ gọi kiểm tra hàng ngày
- biết biết

Trong khi vừa ăn vườn nói mình vừa gật gà gật gù như đang nghe giảng bài vậy. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại anh ta đi rồi thì cũng buồn thiệt ở nhà này mình đâu có thể nói chuyện với ai nên mặt xụ lại

- đưa tay đây

Mình thấy hơi lạ nhưng vẫn đưa tay ra lúc đó anh lấy trong túi ra chiếc hộp nhỏ mở ra là chiếc lắc nhỏ rất tinh xảo đeo vào tay mình và dẫn

- đi đâu cũng phải mang theo nó không được làm mất
- sao lại như vậy?
- không cần hỏi nhiều chỉ cần biết vậy là được rồi

Thôi kệ dù sao nó cũng rất đẹp

- còn một thứ nữa. Ngồi đây đợi xít tôi đi lấy

Anh nhanh chóng ra khỏi phòng mình ngán ngẫm quay lại khay thức ăn lúc sau nghe tiếng mở cửa cũng không buồn ngược lên nhìn chỉ im lặng ăn. Đột nhiên thấy bên má nhột nhột giặc mình ngược lên thì đập vào mắt là em cún trắng tinh hoai mắt trong xoe nhìn mình

- khi tôi đi lúc buồn chán em có thể chơi với nó lúc chán

Mình thích cún lắm nên liền ôm lấy nó từ tay anh

- nó dễ thương qua. Nó có tên chưa?
- chưa đang đợi chủ đặt
- vậy..... Gọi là Vivi được không?
- rất hay. Vậy em lo học đi tôi đi chuẩn bị chút. 3h là đi rồi
- vậy.. Anh đi cẩn thận nhak.
- Uhm

Anh định quay đi ra khỏi phòng nhưng chợt quay lại rút ví ra đưa mình một cái thẻ màu vàng

- em giữ lấy cần gì thì sử dụng

- không cần số tiền anh đưa lúc trước vẫn còn nhiều không cần đưa thêm đâu

- không được lỡ có chuyện gì cần thì sao? Cứ giữ lấy

Nói rồi anh đi thẳng ra ngoài, quăng cái thẻ lên bàn lại tiếp tục ôm Vivi chơi, sau đó lại học bài đến 3h thì cũng coi như tạm ổn nhanh chóng thu dọn tập sách ôm Vivi xuống nhà. Dù sao giờ này cũng là lúc anh phải đi rồi

Xuống đến nơi không thấy anh đâu chắc trên phòng chưa xuống. Thấy bác quản gia đang kêu vài người dọn dẹp ngoài vườn, mình đi lại gần hỏi

- Triệu Gia Phong đâu bác? Anh ta chưa xuống à?

- ngài ấy đi rồi thưa phu nhân, dự tính là 3h đi nhưng có việc gì đó xảy ra nên ngài ấy đã đi sớm hơn dự định

- vậy à? Cháu biết rồi

Buồn thúi ruột luôn không ngờ anh ta đi mà không thềm chào mình

Nghĩ một hồi lại kết luận: không phải anh ta không muốn mà là có việc Lâm Bối Nhi này không cần thiết trung bộ mặt buồn thảm đó ra như vật bánh bèo chết mất

Đó kết luận của mình là như vậy

- phu nhân người vào trong đi không họ có thể là rót đo trúng người

Tiếng nói của bác cắt đứt những suy nghĩ tào lao đó của mình và mới để ý thấy có vài cái thùng lớn được khiêng vào nhà

- nhưng cái này là cái gì vậy bác?

- ngày ấy dặn tôi umma là mấy thứ đòi cho cục bông trên tay người. Người muốn để ở đâu? Ngoài vườn hay trong phòng

- đem lên phòng đi ah như vậy sẽ vui lắm

Lúc này nụ cười lại xuất hiện trên môi mình nhanh nhanh bế cục bông Vivi lên phòng sắp xếp đo cho em nào là nhà khăn đồ chơi thức ăn, khay đựng...

Anh ta đúng là tâm lý thật quái là biết cách làm mình từ buồn liền chuyển sang vui. Không biết phải vậy không hay là đi mình qua dễ dãi???

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Nhưng niềm vui đó không kéo dài được bao lâu, niềm vui đó kết thúc từ lúc mình làm xong bài kiểm tra toán đó. Theo dự đoán thì mình còn chưa đạt tới 5 điểm thế là từ đó có nguyên đám mây đen trên đầu mình

Vì chuyện đó mà mình không còn tâm trạng đâu mà ăn uống, kể cả việc chơi cũng Vivi. Mỗi lần đến giờ ăn là chỉ ăn được một hai miếng lại buông đũa bác quản gia lo lắng nói

- phu nhân người ăn thêm chút đi, ngài ấy mà biết là lão đây bị mất việc đấy

- bác không cần lo anh ta không biết là được mà. Cháu mệt lắm cháu lên phòng đây

Mình lên phòng bông Vivi lên giường dứt bẻ ăn bánh dành cho cún. Không lâu sau có tiếng đình thoại reo là anh ta

- alo

- đang làm j?

- chơi với Vivi

- tại sao không ăn

- tôi.. Có ăn mà

- không được nói dối tôi biết hết rồi. Nói tại sao không ăn?
- tội không muốn ăn
- lý do?
- tôi.... Tôi
- có phải do bài kiểm tra hôm bữa không?
- SAO ANH BIẾT?
- không cần biết chỉ cần trả lời
- phải
- lý do chả thuyết phục không được suy nghĩ nhiều nữa mau đi ăn cơm
- tôi ăn rồi mà
- thì ăn thêm. Mau lên tôi sẽ gọi kiểm tra
- biết rồi. Công việc của anh.. Có ổn không?
- tất cả đều tốt nhanh đi ăn không khéo bị đau bao tử
- biết
- còn nữa có việc gì phải nói liền cho tôi không được để trong lòng như vậy.Không có lợi cho sức khỏe
- tôi biết rồi

Nhanh chóng gác máy để không phải nghe anh ta lải nhải nữa

Nhưng mình cũng nghe lời mà xuống nhà ăn thêm chút cơm

Hôm nay đám mây đen trên đầu đã biến mất thế là mình liền dẫn Vivi ra ngoài vườn chơi, lại gần xích đu mình leo lên ngồi thả Vivi xuống cho bé chạy nhảy, trông bé vui lắm. Còn mình thì nằm dài trên xích đu đọc quyển truyện mang theo lúc này, được một lúc thì ngủ thiếp đi lúc nào không hay

Một lúc sau lại bị đánh thức bởi tiếng nói

- chó con mày ngấm mấy bông hoa như vậy thì tao biết phải làm sao đây?

Mình nghe vậy đã biết là đó Vivi phá phách liền chạy lại nơi phát ra tiếng nói đó. Mình bồng Vivi lên rồi lại ngược lên nhìn cô gái kia. Thì ra là cô gái mình nhận về, cô ta có vẻ hơi hốt hoảng nói

- phu nhân tôi không biết là chó của người nên tôi mới...
- không sao. Bé hư thì phải la đúng không Vivi nhanh xin lỗi cô đi

Giờ xong lại nói chuyện với cô gái kia

- chào chị. Mọi chuyện vẫn ổn chứ?
- tôi ổn thưa phu nhân nhờ người tôi mới có thể sống tốt như vậy
- không có chi. Mà chị tên gì?
- tôi tên Phùng Gia Gia
- tôi là Lâm Bối Nhi chị gọi tôi là Bối Nhi cũng được không cần phải lúc nào cũng phu nhân
- dạ được
- mà công việc của chị là chăm sóc vườn à?
- đúng vậy

- công việc này cực khổ vậy. Chị biết làm gì khác không?
- tôi từng phục vụ bàn ăn rất nhiều
- vậy đề tôi nói bác quản gia chuyển chị qua đó sẽ nhẹ nhàng hơn
- cảm ơn em Bối Nhi
- được rồi tôi lên phòng đây có gì chị cứ tìm tôi

Mình đi vào nhà nói chuyện với bác quản gia sau đó lên phòng

Cuộc sống những ngày anh ta đi không có gì đặc biệt chỉ ăn chơi ngủ, đi chơi với mấy đứa bạn. Đặc biệt là chị Gia Gia rất hay nói chuyện với mình, giờ cũng trở nên rất thân rồi. Chị kể cho mình nghe cuộc sống của chị, mình kể cho chị nghe quan hệ giữa mình và anh ta, không biết sao chị ấy có vẻ rất quan tâm tới chuyện ấy

Nói chung là mọi chuyện diễn ra không có gì bình thường hơn. Ngày mai là anh ta về nên hôm nay mình dậy sớm ăn sáng và về nhà ba mẹ chơi

Chú Lý chở mình về nhà lúc đến nơi chú nói

- phu nhân chừng nào người về hay cần đi đâu cứ gọi tôi, tôi sẽ tới ngay
- dạ được rồi chú về đi

Vì không báo trước nên cả nhà ai cũng bất ngờ, mẹ đang ở trong bếp nghe tiếng gọi của mình liền đi ra

- cả nhà con về rồi
- con gái

Mẹ ôm mình vào lòng, thật là ấm áp

Thế là không ai làm gì nữa mà ngồi quay quần bên nhau nghe mình kể chuyện. Ba mẹ khi biết mình sống tốt thì rất vui

Lát sau chị Hân kéo mình lên phòng chỉ có hai chị em nói chuyện

- khai thiệt đi có phải em sống rất tốt không hay giả vờ
- em nói thiệt mà cuộc sống đầy đủ anh ta cũng không quá hà khắc, còn chăm sóc cho em rất tốt. Anh ta còn đưa cho em một cái thẻ trước khi đi nữa mà em vẫn chưa định đến
- vậy em gái giàu có dẫn chị đi mua sắm đi, đúng lúc mĩ phẩm của chị hết cũng đang định mua quần áo mới nữa
- không được đây đâu phải của em
- anh ta đưa vậy ta là cho em chứ còn gì. Cứ coi như em trả cho chị số trước em xài chùa trước đây đi
- được rồi

Chị Hân nhanh chóng kéo mình ra ngoài trong tiếng hỏi của ba

- hai đứa đi đâu vậy? Không ăn cơm sao?
- con cùng chị đi mua sắm, ba mẹ cứ ăn trước không cần đợi tụi con
- được rồi nhớ cẩn thận
- con biết rồi

Mình cùng chị Hân ra ngoài thì chú Lý đã chạy xe lại, do mình trước khi đi đã gọi

- wow xe này của em sao? còn có tài xế nữa
- không phải là của anh ta. Đây là chú Lý. Chú à đây là chị cháu Lâm Gia Hân
- cháu chào chú- chị cũng lễ phép chào chú

- chào cháu. Thôi hai cháu lên xe chú đưa đi

Chú chor hai chị em đến khi mua sắm lớn ỏw trung tâm thành phố. Bà chị này đúng là điệu đà, vì là đồ chùa nên gặp cái gì cũng muốn mua làm mình cà thè mà cũng đau lòng thay chủ nhân đằng sau nó

Hai chị em cang quét hết khu mua sắm với quá trời túi trên tay đến không xách nổi nữa mới đi về nhà ăn cơm

Lúc sắp ra khỏi khu mua sắm thì anh gọi điện đến

- em đang ở đâu?

- tôi về thăm ba mẹ giờ đi mua sắm với chị Hân

- tranh thủ về sớm

- không tôi ỏn lại đây sáng mai mới về được không?

- không

- tại sao?

- về ăn tối cùng tôi. Tôi về tối rồi!!!

- cái gì anh nói mai mới về mà

- do hoàn thành sớm nên về sớm. Gửi lời hỏi thăm của tôi đến hai bác

- Uhm tôi về đây

Mình đưa chị Hân về nhà, vào chào ba mẹ, hứa lần sau sẽ ở lại lâu hơn rồi ra về. Gặp anh ta..... Không biết có chuyện gì không!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Khi mình về đến nhà cũng đã hơn 7h tối, mình vào nhà trước đã thấy anh ngồi trên sofa xem thời sự trên tivi, thấy mình về anh ta ngoắc tay nói

- lại đây, ngồi xuống

Mình từ từ tiến lại ngồi bên cạnh anh nhưng tất nhiên giữa hai người phải có khoảng cách

- mệt không?- anh hỏi nhẹ nhàng

- không tôi đâu có làm gì đâu mà mệt

Lúc đó chú Lý tay xách nách mang đem mấy cái túi mình mua lúc nãy vào nhà hỏi mình

- phu nhân mấy túi này tôi để ở đây thì được ạ?

- chú để đó đi lát cháu mang lên phòng

- dạ được

Chú để gần bàn rồi đi ra ngoài

- anh đi công tác như thế nào? Mọi chuyện tốt chứ? Anh có mệt không?

- mọi thứ đều ổn. Tôi vẫn khỏe không sao. Câu đó phải để tôi hỏi em mới đúng

- tôi vẫn khỏe mà. À còn nữa tôi.... Trả anh. Xin lỗi!!!

Mình thấy tội lỗi quá nên nhẹ nhàng lấy chiếc thẻ ra trả anh

- sao lại trả? Lại còn xin lỗi

- tại.... Tại lúc này tôi mua cho chị Hân rất nhiều thứ mà dùng rất nhiều tiền của anh nữa. Nên phải xin lỗi

- đưa ngốc này!

Anh tự nhiên cười nói mình ngốc rồi còn xoa đầu nữa

- tôi làm đúng mà sao lại nói tôi ngốc

- đây là tôi cho em, muốn xài sao là tùy em, xong nữa em đã là hôn thê của tôi thì tiền của tôi cũng là của em. Vậy nên không cần ngại

- nhưng tôi vẫn chưa biết cái tiền sao cho đúng nếu cứ phung phí như vậy thì anh nghèo mất

- hahaha... Em lo tôi nghèo sao?

- phải

- nếu anh nghèo thì làm sao mua quà cho tôi, vậy nên phải tiết kiệm từ bây giờ

- được biết như vậy là tốt

Anh lại cười cười, rồi lại từ đâu lấy ra một cái hộp nói

- đây là quà cho em

- nhận dịp gì vậy?

- thì đi công tác nên mua thôi. Đừng nói nhiều nữa mau mở ra xem thích không

Minh nhanh chính mở chiếc hộp ra trong đó là một đôi giày thể thao của hãng xxxx mới ra hôm qua với phiên bản giới hạn. Minh cũng là một trong những người nghiện giày nên biết điều đó và tất nhiên vẫn ao ước có được nó

Và thế là:

- uow đẹp qua!! Sao anh biết tôi đang thích đôi này? Yêu quá đi thôi!!!

Do vui mừng qua mức mà mình ôm luôn đôi giày vào lòng

- giày là dễ mang chứ không phải dễ ôm. Mang thử xem vừa không.

- tại người ta mừng quá chứ bộ

Vừa càu nhàu vì anh ta cất nhang cảm xúc vừa cúi người định mang đôi giày vào thì anh ta đột nhiên giật luôn đôi giày rồi ngồi hằn xuống sàn nhà định mang vào giúp

- ahhh không cần đâu tôi có thể tự làm được. Ai lại để anh ngồi dưới sàn như vậy chứ

- tôi thích làm gì thì làm thôi. Im lặng

Đành để anh ta mang giúp mà công nhận đúng là giày đẹp nên mang vào rất nhiên phải đẹp cộng thêm vừa in nữa chứ

Khi lo xong vụ giày anh đi vào bếp nói

- tối rồi vào ăn cơm

Khi đang ăn thì anh đột nhiên lên tiếng

- Vivi sao rồi em có chăm sóc cho nó tốt không?

- nó rất tốt. Ngày nào cũng ăn no rồi chạy nhảy không biết mệt

- việc học của em thù thế nào?

- mọi thứ đều ổn chỉ trừ môn toán, hôm bữa tôi làm chỉ được 4 điểm

- vì nó mà em bỏ ăn?

- tôi không bỏ ăn chỉ là lo anh biết sẽ mắng nên ăn không vô thôi
- cô ngốc này!- anh kí nhẹ lên trán mình, tuy nhẹ nhưng phải diễn sâu một chút
- ahhhh sao lại kí tôi?
- vì quá ngốc
- tại sao lại ngốc?
- tôi không bao giờ mắng em vì những chuyện như vậy mà cho dù em có học đót đi nữa thì không cần lo.
- sao lại không lo? Học đót thù một sao kiếm việc làm? Sao kiếm tiền?
- không phải lo đã có tôi, tôi sẽ lo cho em từ a đến z
- nhờ sau này không ơ cùng anh nữa thì sao anh lo cho tôi được?
- sao lại không ở cùng?
- thì một anh có người yêu rồi có vợ tất nhiên tôi không sống cùng anh nữa
- im mồm! Không vào giờ có chuyện đó

Tự nhiên anh tức giận hét lên rồi đứng dậy đi lên phòng không nói gì nữa

Sao vậy ta? Mình nói gì sai ak?

Mình cũng nhanh chóng ăn no rồi lên phòng bế Vivi xuống vườn đi dạo

Bồng Vivi ngồi trên xích đu rồi cho bé ăn tối, sau khi ăn no lại chạy nhảy lung tung. Mình thì ngồi đó lấy đi động ra lướt web, Facebook, instagram... Chán che rồi lại đi dạo xung quanh khu vườn hoa, nơi đây có rất nhiều hoa đặc biệt là còn có cả hoa lavender mà mình yêu thích nhất nữa. Chỉ cần đứng từ xa là có thể ngửi thấy mùi thơm dễ chịu từ chúng tỏa ra tạo cho mình cảm giác thư giãn vô cùng

Mình ngồi xuống bãi cỏ dựa vào gốc cây lớn gần đó mà tận hưởng

Cuối cùng nhờ có gió mát, hương thơm mà đưa mình vào giấc ngủ lúc nào không hay

Khi ngủ được một lúc đột nhiên có vòng tay ấm áp bao trọn lấy cơ thể mềm mại của mình. Mở mắt ra thì thấy là anh

- sao lại ngủ ở đây nhờ cảm lạnh thì sao?
- chỉ là cảm thấy buồn ngủ nên ngủ chút thôi mà
- lên phòng ngủ đi
- Uhm để tôi tìm Vivi
- tôi đã đem nó về chuồng rồi
- vậy cảm ơn

Mình định quay đi vào nhà thì tay bất ngờ bị kéo lại làm mình chóng váng ngã vào vòng tay anh ta. Chưa dừng lại ở đó môi mình còn bị khoá lại bởi đôi môi của người mà ai cũng biết là ai. Đi qua bất ngờ nên không kịp có phản ứng gì cho đến khi anh ta buông ra thì mình mới định hình lại được

- nekkkkk anh làm gì vậy? Nụ hôn đầu của tôi phải dành cho người tôi yêu hay yêu tôi sao anh dám????
- thì tôi cũng nằm trọng phạm vi đó mà. Tôi thích em, bảo bối!!!
- tôi.... Tôi... Về phòng đây

Mình ba chân bốn cẳng chạy về phòng đỏ mặt. Trời ơi sao chuyện này lại xảy ra? Chẳng có trong kế hoạch gì cả.... Làm sao đây.

Và thế là đêm đó có hai người mất ngủ cùng với..... Một con chó(vì bị chủ nó ép nghe người đó tự kỉ..... Em cún thiệt là đời buồn mà..... Cạn lời!!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25

Sáng hôm sau thức dậy tự nhiên mình cảm thấy đầu hơi choáng váng chút nhưng nghĩ là đêm qua ngủ không đủ giấc nên vậy.

Hôm nay là thứ 7 nhưng mình phải đến trường tham qua buổi tập văn nghệ mừng ngày thành lập trường. Bảy giờ là 7h30 buổi tổng duyệt sẽ bắt đầu lúc 8h nên mình phải nhanh chóng chuẩn bị để còn đi

Xách túi nhỏ đi xuống nhà không thấy anh ta đâu cả. Cũng đỡ như vậy sẽ không cần phải ngại ngùng(đồ mặt nhớ lại chuyện tối qua)

Nhanh lẹ chuẩn vào phòng bếp nhưng... Đứng là tránh vô dưa gấp hột dưa vào thì đứng hình. Triệu Gia Phong đang ngồi trên bàn ăn với bàn ăn ê hề nhưng không hề động đũa chỉ ngồi đơ nhìn thấy mình mới nói

- lại đây ăn sáng đi
- tôi không ăn đâu trễ giờ rồi giờ phải đi liên mới kịp
- hôm nay thứ 7 mà em đâu có giờ học. Đi đâu vậy?
- tôi có buổi tổng duyệt văn nghệ mừng thành lập trường
- nhưng cũng phải ăn sáng mới đi chứ. Nhanh ngồi xuống ăn tôi sẽ chờ em đi không sợ trễ
- Đành ngồi xuống gấp vài đũa ăn qua loa rồi uống cả ly sữa trên bàn. Chỉ 5 phút sau nói
- tôi xong rồi. Đi được chưa?
- sao hôm nay ăn ít vậy? Mặt còn đỏ đỏ nữa. Có phải bệnh rồi không?
- không chỉ là...là...
- là gì?
- tôi.... Tôi không biết nữa tóm lại là không sao. Đi đi không trễ
- được rồi

Tuy thấy anh ta chưa ăn được bao nhiêu nhưng đi anh ta bảo sẽ chờ mình đi và đang sắp trễ giờ nữa nên phải hối. Anh cũng nhanh chóng đứng lên đi ra ngoài chạy chiếc xe màu trắng ra trong khi mình mang đôi giày hôm qua anh mới tặng

Khi lên xe rồi mới thấy không khí quá ngột ngạt mà chả biết làm sao nên đành im lặng

Khi đến nơi mình định xuống xe thì bị giọng nói của anh kéo lại

- mang theo cái này nữa
- Lúc đó thấy anh cầm một bình nước màu xanh
- cái gì vậy?
- nước chanh tôi bảo người chuẩn bị cho em. Mang theo mà uống
- cảm ơn

Thuận miệng nói tiếng cảm ơn rồi cầm bình nước đi vào trường mà không thèm chào anh ta một tiếng

Buổi tổng duyệt diễn ra rất suông sẻ, mình có tiết mục hát solo nhưng là tiết mục gần cuối nên phải đợi. Trong khi đó mình tranh thủ tập nhảy cùng đám bạn chuẩn bị cho tiết mục nhảy tập thể cuối chương trình

Tự nhiên tập một lúc lại thấy mệt gần chết. Mình cứ ở trong cảm giác mệt mỏi đó cho đến tiết mục hát thì mọi thứ càng trở nên tồi tệ hơn. Vừa hát mồ hôi vừa chảy ra như tắm đột nhiên choáng váng mắt ngấn ngấn và cuối cùng là xỉu luôn trên sân khấu. Mọi chuyện tiếp theo mình chả biết gì nữa.

...

~^^”

~...

Khi tỉnh lại mình liền cảm thấy không gian quen thuộc đó là trong căn phòng của mình. Vậy là anh đã biết rồi sao? Vậy là phải nghe giáo huấn nữa sao?

Đang lạc vào suy nghĩ sợ sệt đó mình được đưa về thực tại nhờ tiếng mở cửa. Nhìn ra lại thấy anh tay bưng cái khay chắc là thức ăn đi vào

- tỉnh rồi sao?

- Uhm

- ngồi dậy ăn cháo đi còn uống thuốc nữa

Mình nặng nhọc ngồi dậy lưng dựa vào thành giường, anh cầm bát cháo lên thổi thổi lại mức một muỗng lên đưa đến miệng mình

- mở miệng ăn mau

- tôi tự ăn được anh để tôi

Tay mình vươn ra muốn cầm bát cháo nhưng anh lại lắc đầu

- không được. Nhanh mở miệng ăn cho xin bát cháo rồi còn uống thuốc nữa

Bị cự tuyệt làm mình cũng ngoan ngoãn mở miệng an từng muỗng cháo mà anh bón cho. Lúc ăn hết 2/3 bát cháo con ngán lại trệt dạ

- tôi ngán lắm rồi không ăn được nữa đâu

- không ăn cũng được vậy uống sữa nha- vừa nói anh vừa vói tay để bát cháo lên bàn rồi lại cầm lấy ly sữa bên cạnh đưa mình uống

Tất nhiên là phải ngoan ngoãn uống hết ly sữa, rồi uống luôn phần thuốc mà anh đưa

Ăn uống xong xuôi mình lại lười biếng nằm xuống giường, anh vẫn ngồi đó. Mình đánh liều hỏi thử

- anh.... Không giận sao? Sẽ không vì chuyện này mà phạt tôi chứ?

- tất nhiên phải giận, thật đáng giận sao ra có thể giấu tôi chuyện nghiêm trọng như vậy, còn cố gắng đến trường nữa có biết tôi lo lắng không?

- tôi.... Tôi xin lỗi. Tại tôi không nghĩ là bị nặng như vậy nên tôi mới...

- thôi được rồi không cần giải thích nữa nằm xuống nghỉ ngơi người đi cần gì cứ gọi tôi

- cảm ơn

Anh đỡ mình nằm xuống rồi còn đắp chăn cẩn thận nữa rồi mới ra ngoài

Có lẽ do mới thức dậy nên mình ko cảm thấy buồn ngủ nữa, chán chường với tay lấy dt mở ra thì hết hồng có hơn và 30 tin nhắn cuộc gọi nhờ của mất đứa bạn nhiều nhất là của Luru Nhã Vy.

Chắc tại nó lo lắng đây nên phải nhắn tin cho từng đứa báo không sao riêng Luru Nhã Vy khi nhắn xong thì liền bó điện thoại của nó ngược lại

- alo

- nek con nhỏ kia làm gì mà ra nông nổi như vậy? Mà biết tao lo lắng không?

- xin lỗi mà. Đừng giận nha. Mà này đưa tao về đúng không? Tao biết là chỉ có mày tốt với tao nhất

- con khùng kia không phải tao mà là hôn phu của mày

- Sao anh ta biết mà đưa tao về?

- tao gọi đó. Khi biết được anh ta liền có mặt chỉ sau 5' rồi nhanh chóng ôm mày đi về trước con mắt ngưỡng mộ của biết bao người. Mà công nhận anh ta đẹp trai thiệt nha, còn lịch sự cảm ơn tao nữa...bla...bla....

- mày bình tĩnh giùm tao cái làm gì mà khen người ta dữ vậy

- hìhì xin lỗi bạn yêu mà mai này tham dự lễ được không nếu không thì tao báo cô biết để bỏ tiết mục của mi

- được mà mai là tao khỏe thôi không cần mình lo. Giờ ta đi ngủ đây. Bye mi

- bye

Thế là cúp máy

Thế là anh ta đã đưa mình về sao? Tốt quá đi làm mình cảm động qua đây nè.

Mà giờ có chuyện quan trọng phải nói cho anh ta biết nên đành lết cái thân lười biếng sang phòng anh ta.

Anh ta không có trong phòng, phòng làm việc cũng không có. Giờ cũng đã 10h rồi anh ta đi đâu chứ. Lấy điện thoại ra nhấn gọi, lập tức đầu dây bên kia là giọng nói trầm nhưng tiếng động xung quanh rất ồn ào, tiếng nhạc xập xình giống như ở trong một cái bar vậy

- em cần gì sao?

- không chẳng qua là tôi đang tìm anh không thấy nên mới gọi. Anh đang ở đâu mà ồn vậy?

- tôi có công việc phải đi một lúc nếu không có gì quan trọng thì em ngủ trước đi

- Uhm biết rồi

Thấy anh bận như vậy nên mình không nói việc mình cần là sáng mai anh kêu mình dậy sớm còn phải chuẩn bị cho buổi biểu diễn. Nhưng thôi đành đặt mấy cái báo thức vậy!!!

À mình còn để lại một thứ trong phòng anh: một tờ note

“sáng mai nhờ anh gọi tôi dậy lúc 6h30. Cảm ơn nhiều!:)”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Sáng hôm sau mình bị đánh thức bởi tiếng gọi của anh

- bảo bối mau thức dậy!! 6h30 rồi

- Uhm để tôi ngủ lát nữa đi buồn ngủ quá ak!!

Do buồn bị con buồn ngủ lấn áp nên mình quên luôn hôm nay mình phải làm gì và tại sao anh lại gọi mình dậy sớm như vậy. Anh cảm thấy khó hiểu nên tiếp tục gọi

- dậy mau không phải em nói tôi kêu em dậy sao? Giờ không chịu dậy là y gì đây

- tôi có kêu anh sao? Tôi.... Ahhhhhh

- tỉnh rồi sao? Rốt cuộc em bị làm sao vậy hôm nay là chủ nhật mà sao lại nói tôi gọi em dậy sớm thường thì hơn 10h em mới dậy mà

- hôm nay là ngày thành lập trường tôi phải dậy sớm chuẩn bị còn tham gia nữa

- cái gì? Không phải hôm qua còn bị bệnh sao? Giờ còn đòi đi nữa

- nhưng tôi đã hứa sẽ tham gia, với lại cũng đỡ nhiều rồi

- hay ha. Bảo bối đúng là quá hư hỏng!! Được rồi nhanh chuẩn bị ăn sáng rồi tôi đưa em đi

Anh giờ tay búng vào trán mình cái “bốp”

Rồi quay lưng đi ra khỏi phòng trong tiếng la lối của mình

Khi chuẩn bị xong hết mọi thứ tất nhiên là phải ăn sáng(nếu không thì anh ta cho đi chắc) anh còn bắt mình uống mấy viên thuốc đắng ngắt gọi là thuốc bổ rồi mới lấy xe đưa mình đến trường

Hôm nay anh trong hơi lạ, bình thường buổi sáng anh chỉ mặcj áo sơ mi hay áo thun, hôm nay lại chơi nguyên bộ vest chỉnh chu như đi ăn tiệc vậy, mình bâng hời

- hôm nay sao anh mặc chỉnh chu như vậy? Bộ có hiện gì sao? Có công việc quan trọng phải đi ak??
- đi dự lễ ở trường bảo bối thì phải đặc biệt đẹpj trai churs
- anh nói cái gì? Sao anh lại đi dự lễ tôi đâu có moif anh
- em không mời nhưng có người khác lớn hơn em gửi thư mời tới tận công ty nên kapqkhông thể không đi được
- cái gì? Là ai mà lớn hơn tôi? Mà lớn hơn là tuổi tác hay thế lực hay bề ngoài..?
- không cần làm nhầm nữa đó là hiệu trưởng của trường Cổ Gia Phi mời tôi
- hiệu trưởng? Mà anh có quan hệ gì với lão ta mà lão mời anh?
- không có quan hệ gì chỉ là lần trước tôi vào trường lúc em đánh lộn ông ta đã biết thân thế của tôi nên mằm này muốn mời tôi đến làm quen nhằm hợp tác gì đó
- uhm

Đành chịu thôi..

Đến trường mình đang định chạy đến lớp để chuẩn bị thì bị tiếng gọi của anh kéo lại

- em chạy đi đâu đấy?
- tôi đi chuẩn bị
- được rồi nhớ cẩn thận. Và cố lên
- toi biết rồi anh cứ làm việc củ mình đi

Mình mỉm cười cầm đầu chạy thẳng lên lớp. Buổi lễ diễn ra rất suông sẻ, bây giờ là đến tiết mục của mình. Ôi thần linh ơi tim mình no cứ như muốn nhảy ra ngoài vậy -.-”

Lấy tinh thần vững vàng mình nhanh chân bước lên sân khấu, giọng hát từ từ vang lên trong tiếng vỗ tay của mọi người. Sau khi miệng hát thì mắt lại lia hết một vòng và dừng lại ở một nơi là nơi anh đang ngồi- kế bên hiệu trưởng. Và anh ta cũng đang hướng mắt về phía mình mỉm cười nhẹ gật đầu ý nói rất tốt- chắc là vậy

Buổi lễ hôm nay diễn ra rất thành công ai ai cũng vui vẻ. Khi mình và anh trở về nhà thì cũng đã buổi chiều, do trải qua một ngày mệt mỏi mình liền lên phòng đánh một giấc thiết đã

Khi mình thức dậy thì đã tối thui, mình đi tắm rửa cho thoải mái rồi đi xuống nhà, không thấy anh ta đâu cả nhưng mo không quan tâm lo giải quyết cái bụng đang kêu trước.

Người dọn thức ăn cho mình chỉ có một người đo là chị Gia Gia. Thấy lạ nên mình hỏi

- bác quản gia đâu chị? Mấy người khác nữa?
- bác quản gia và mọi người về nhà rồi. Chính cậu chủ đã ra lệnh như vậy
- sao chị không về?
- không biết nữa cậu chủ kêu tôi ơ lại mà tôi cũng không có nhà để về. Cậu chủ thật tốt bụng mà phải không
- Uhm anh ta là như vậy. Vậy chừng nào họ quay lại?
- cậu chủ nói là cho nghỉ hai ngày
- Uhm vậy phiền chị.
- không sao bốn phận của toi mà
- mà anh ta đâu rồi

- cậu chủ on trên phòng
- anh ấy ăn tôi chưa?
- dạ chưa tôi đợi phu nhân ăn xong sẽ mình thức ăn lên cho cậu chủ
- để tôi đem cho. Chị chuẩn bị thức ăn đi
- không cần đâu đây là việc của tôi nếu cậu chủ biết tôi để phu nhân làm việc thì sẽ bị nghĩ việc đó
- ak nếu vậy chị mang đi

Mình nhanh chóng ăn xong rồi lại lên phòng học bài

Lúc đó Gia Gia chuẩn bị khay thức ăn và lên phòng Triệu Gia Phong gõ cửa thì có tiếng nói vọng ra

- ai?
- tôi mang cơm cho cậu
- tôi không ăn mang đi
- phu nhân bảo tôi mang lên nếu cậu không ăn tôi sẽ bị phạt
- được rồi mang vào

Lúc mở cửa ra anh đang nằm trên giường mắt nhắm nghiền miệng thì lạnh lùng nói

- để trên bàn

Cô nặng chóng để khay thức ăn lên bàn

- phu nhân ăn cơm chưa?
- phu nhân ăn rồi tôi mới mang thức ăn lên
- em ấy có nói gì không?
- phu nhân hỏi mọi người đâu lại hỏi cậu ăn cơm chưa rồi bảo tôi mang thức ăn lên cho cậu. Xong thì về phòng
- có ăn nhiều không?
- có ak. Còn rất vui nữa có vẻ như không quan tâm gì đến cậu
- đủ rồi ra ngoài

Cô tặc giận đi ra ngoài khi thấy vẻ bình thần của anh ta. Sao lại không tặc giận khi mình nói như vậy chứ??

Thì ra là chiêu trò của cô ta nhằm phá hoại Lâm Bối Nhi và Triệu Gia Phong. Đón xem cô ta sẽ gửi trò gì tiếp theo....

~***

~~Thành thật xin lỗi mọi người vì sự chậm trễ. Minh mọi người thông cảm!!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Cuộc sống của mình tại nhà anh diễn ra rất bình thường, cuộc sống đầy đủ. Thấm thoát đã 2 năm trôi qua mà không có biến cố gì xảy ra, anh thì ngày ngày đều chăm sóc mình rất tốt. Riết rồi mình giống như bị say nắng anh ta vậy mà chẳng qua là chưa xác định được tình cảm của mình thôi. Từ lần nói thích mình anh ấy cũng không đề cập đến chuyện đó lần nào nữa, mình cũng không còn ngại ngần nữa

Lạ là không biết tại sao từ từ anh rất tình tưởng chị Gia Gia, hầu như là giao mình cho chị ta chăm sóc, nói đúng hơn là giám sát. Không hiểu tại sao càng ngày mình càng có ác cảm với chị ta, không thích nói chuyện nữa. Mà anh thì không biết chuyện này, mỗi lần đi công tác là lại giao mình cho chị ta. Chị ta thì được nước làm tới luôn bắt mình làm theo ý chị ta, còn lấy anh ra hù dọa mình nữa. Nghĩ lại mà thấy tức

Vì thế nên hôm nay mình quyết định sẽ nói ra suy nghĩ đó cho anh biết. Bây giờ anh mới về và đang ở trên thư phòng phải tranh thủ lên nói trước khi bà chị kia đến

Mình nhanh chân đi đến thư phòng, canh cửa đó không biết tại sao lại mở hé hé, len lén nhìn vào thì thấy anh ngồi sau chiếc bàn lớn, bà chị kia lại đang đứng ngay trước mặt nói chuyện gì đó. Khi mình lảng tai nghe thì

- phu nhân dạo này như thế nào?

- phu nhân dạo này rất hư khôn còn nghe lời tôi nữa, tôi kêu làm gì lại luôn cãi lại. Có khi còn trốn tôi đi chơi, mua sắm, còn ăn uống tùy tiện nữa.....
Bla... Bla....

Đầu mình lúc này đang xì khói đây. Chị ta đang nói cái gì vậy? Cái gì mà cãi lời, trốn đi chơi, mua sắm??? L.I.E - _****

Không thể chịu được. Người ta ngoan như vậy mà dám nói.... Phải nói cho ra lẽ.

Nghĩ là làm mình lập tức đẩy mạnh cửa nước vào nói

- cô đang nói gì vậy? Tôi như thế khi nào? Đồ nói dối!!

- phu nhân tôi không có ý đó. Tôi chỉ là đang nói sự thật thôi

- cô câm miệng. Triệu Gia Phong anh không được tin cô ta, cô ta đang nói dối. Lúc anh đi tôi rất ngoan mà

- phu nhân được rồi cô rất ngoan là do tôi sai. Mong phu nhân tha lỗi (cô ta ra vẻ bị mình uy hiếp tội nghiệp nhằm lấy sự thương hại của anh. Nhưng tất nhiên Lâm Bối Nhi này không dễ bị người ta khi dễ đâu)

Mình đi lại sau chiếc bàn nơi anh đang ngồi trên chiếc ghế lớn, leo lên ngồi hằn lên đùi anh ta. Miệng nói

- Phong là cô ta nói dối. Cô ta luôn giám sát tôi, luôn bắt tôi làm theo ý cô ta, còn lấy anh ra uy hiếp tôi nữa

- vậy giờ bảo bối muốn như thế nào?

Sau khi im lặng lắng nghe mọi chuyện lúc này anh mới mở miệng nói. Mình lập tức nắm bắt thời cơ nói

- tôi không muốn bị gò bó, không muốn ai giám sát hay quản lý. Nên tôi không cần cô ta nữa

- sao em biết là không cần cô ta nữa

- thì tại tôi lớn rồi. Ngày mai là đã 18 tuổi rồi

- àk vậy thì phải làm sao với cô ta?

Lúc này 2 người mới nhớ ra có một người đứng đó đang lộ gương mặt khí chịu. Mình cũng không phải là người xấu nên nói

- cứ để chị ta làm công việc khác

- vậy..., cô xuống gặp quản gia đi. Ông ấy sẽ có điều động

- dạ tôi xin phép

Cô ta bực bội ra khỏi phòng. Khi cô ta đi rồi anh mới nói

- bảo bối sao em lại ghét cô ta vậy? Lúc trước không phải thân lắm sao? Thay đổi nhanh vậy?

- không biết nữa. Từ khi anh giao tôi cho cô ta giám sát tôi rất bực mình không thích nữa

- vậy mai là sinh nhật bảo bối phải không?

- Uhm

- phải nhanh chóng chuẩn bị thật hoành tráng nhak. Vì đây là sinh nhật thứ 18 của bảo bối, rất quan trọng đúng không?

- tất nhiên. Tôi còn muốn mời rất nhiều bạn bè tới, còn có cả ba mẹ, chị Hân nữa...

- được đều mời tất. Chỉ cần em vui. Còn quà? Bảo bố muốn quà gì?
- không biết nữa. Anh quyết định đi. Giờ tôi đi đây, còn phải mua sắm nhiều thứ cho ngày mai
- sao em phải lo? Cứ để tôi kêu quản gia làm
- có nhiều thứ không thể để người khác làm được
- vậy dẫn theo vài người không được cảm thấy vất vả
- Uhm tôi đi đây

Mình vui vẻ leo xuống đi ra ngoài và đi mua sắm cho bữa tiệc sinh nhật của mình ngày mai. Anh đã hứa là sẽ tổ chức thật hoành tráng nên mình cứ việc trang trí chuẩn bị mọi thứ mình muốn.

Cuộc sống mấy năm nay của mình rất tốt không thể đầy đủ hơn nữa. Mọi thứ đều được anh chuẩn bị đầy đủ, con được lo cho chuyện học hành nên chuyện học của mình rất tốt. Vừa rồi mình đã thi đậu vào đại học quốc gia danh tiếng đây cũng là cơ hội ăn mừng luôn một thể.

Từ 2 năm trước anh còn là nhà tài trợ cho trường cấp 3 của mình, luôn ra tiền tài trợ sửa chữa. Nhờ có anh mà giờ nó đã trở thành một ngôi trường mới nổi gần trong nước.....

Còn nhiều chuyện nữa mà quan trọng tóm lại là đến giờ mình vẫn không biết anh ta ngoài giám đốc Triệu thị còn làm gì khác không mà không bao giờ lo vấn đề tiền bạc.

Lâu lâu anh còn đưa mình đi đi lịch nước ngoài nữa, vui kinh khủng luôn. Anh còn cho mình dẫn bạn bè về làm tiệc ngoài trời nữa, giống như là chỗ cho tụi nó tá túc ấy. Bộ anh không thấy phiền sao? Mình chưa bao giờ thấy anh than phiền về những việc mình làm cả???

Và từ ngày đó 2 năm trước anh rất hay gọi mình là bảo bối lúc đầu con thấy hơi ngại nhưng riết rồi cũng thấy quen...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Việc chuẩn bị cũng không có gì vất vả vì mình chỉ ngồi chỉ đạo và được sự giúp đỡ tận tình của mọi người nên rất cả đều hoàn tất rất nhanh

Bây giờ bữa tiệc đã bắt đầu.

Ngôi nhà giờ đã được trang trí rất hoành tráng, tất cả là do công sức cố gắng của mọi người nên mới được

Mọi người đã đến gần như đông đủ có ba mẹ mình, chị Hân và một đồng tụi bạn nữa, anh cũng có mời một số người đến mà mình không biết là ai.

Bữa tiệc diễn ra rất suông sẽ đến lúc anh lên phát biểu

- chúc mừng sinh nhật, bảo bối. Anh có một món quà cho em đó...

Chưa dứt câu thì cửa bị mở ra mạnh bạo, một cô gái xinh đẹp, gọi cảm với mái tóc đen thả dài kéo theo cái vali bước vào. Rồi chạy đến sân khấu nơi anh đang đứng ôm chầm lấy anh nói

- anh sao biết em về mà tổ chức tiệc như vậy? Thương ghê luôn

Cô ta nhường người lên định hôn anh thì bị đẩy ra nói

- cô đến đây làm gì?

- thì người ta đến thăm anh mà bộ. Bộ anh không thấy vui sao?

- tránh ra. Chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa, vậy nên mời cô đi

- anh nói gì vậy? Em biết em có lỗi nhưng anh còn yêu em mà đứng không. Chúng ta quay lại được không

Cô ta vừa nũng nịu vừa ôm lấy anh nói. Điều này làm mình rất bức mình, đây là sinh nhật của mình mà đau ra cô gái đó chiếm vị trí trung tâm chứ??

Mình bức bối nói

- thì ra đây là món quà anh muốn tặng tôi sao? Vậy cảm ơn nhưng đủ rồi. Tôi đi đây

Giọng nói của mình làm tất cả đều dừng hoạt động của mình và mắt hướng vào Lâm Bối Nhi mình. Thấy mình có ý định trở lên lòng anh liền nói

- Bối Nhi không phải như em nghĩ. Bình tĩnh nghe tôi nói đã

Từ san khấu anh đi như bay xuống nắm lấy tay mình nói. Nhưng không được rồi giờ mình đang rất bức tức nên không đoái hoài gì đến lời nói của anh chỉ đi ngay lên phòng

Buổi tiệc vì chuyện đó mà cũng chấm dứt sớm. Còn anh thì cứ đứng ngay cửa phòng gõ cửa nói

- Bối Nhi mở cửa cho tôi..... Bảo bối mở cửa cho anh đi..... Bảo bối.....

-.....

Một lúc sau anh cũng bỏ cuộc mà về phòng của mình. Thật ra mọi hành động, lời nói của anh mình đều biết đều nghe nhưng giờ không muốn thấy mặt anh nên mình không trả lời thôi

Không thèm suy nghĩ gì nhiều mình liền lăn ra ngủ chèo queo đến tận 11h tối mới thức dậy vì cái bụng đang kêu réo ầm ĩ. Đều do lúc chiều còn chưa kịp ăn gì mà đã gặp chuyện nên giờ cái bụng đã đánh trống do không có gì trong đó

Mình đành bò xuống nhà bếp kiếm gì đó ăn

May quá còn rất nhiều món nhưng giờ tối rồi ăn nhiều sẽ không tốt nên đành lấy ít thịt bò xào chung với khoai tây ăn cho đỡ đói thôi.

Bây giờ tài năng nấu nướng của mình không che vào đâu được nhak, đó là nhờ 2 năm khổ luyện mới được ak

Chỉ 10' sau món ăn đã hoàn thành hết sức thơm ngon, nhanh cho chúng ra đĩa định ra ngoài ăn thì thấy một người làm mình đứng hết cả hình- là cô gái lúc chiều. Tại sao cô ta còn ở đây? Còn trong bộ dạng sexy như vậy(ý mình là đầm ngủ sexy). Cô ta đứng dựa ngay cửa bộ mặt chảnh choẹ nói

- cô là ai? Sao cứ ở đây? Con là hét lúc nãy nữa. Cô có quan hệ gì với Phong?

- tôi mới là người cần hỏi cô ở là ai? Sao lại đến đây? Đây là nhà tôi

- buồn cười. Một người hầu có thể tùy tiện như vậy sao?

- cô nói ai là người hầu? Ai tùy tiện?

- cô đó. Muốn cướp Phong của tôi bộ chán sống rồi sao?

- tôi không cướp ai hết

- còn nói

Cô ta như nổi điên lên đi đến hất đổ đĩa thức ăn mình đang cầm và nhìn mình với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống vậy

- con nhỏ này mày dám nói giọng điệu đó với tao. Có tin tao đuổi mày khỏi nhà này không?

- cứ thử

- được lắm để coi tao làm gì mày

- cô muốn làm gì?

Lúc đó giọng nói dần ông vang lên là anh Triệu Gia Phong. Do nghe tiếng đồ bễ nên xuống xem thì đã nghe được cuộc nói chuyện

- anh nó đam hỗn láo với em. Đuổi nó được không?

- tránh ra. Cô dám đụng đến em ấy coi chừng tôi

- nó là gì mà anh lại bênh nó như vậy? Còn lớn tiếng với em nữa

- đây là hôn thê của tôi. Như vậy đủ chưa? Nhanh chóng đi ngủ rồi mai hãy rời khỏi đây

- anh được lắm

Cô ta phụng phịu bỏ lên lầu, lúc này anh đi lại gần mình nói

- sao giờ này chưa ngủ? Còn ở đây gây gỗ

- tại thấy đói nên nấu chút gì ăn. Mà giờ xong luôn rồi

Mình cuối xuống định dọn dẹp đồng hồ độn kia thì anh ngăn lại nói

- để tôi kêu người khác dọn. Giờ vô đây

- vo đó làm chi?

- không phải đói sao? Rất nhiên là ăn

- nhưng giờ tôi rồi không ăn mấy món kia được.

- được tôi nấu lại cái khác cho em

- anh nấu???

- rất nhiên. Nói cho em biết tàu năng của tôi là có một không hai đó nha. Em có điểm phúc lắm mới được ăn món do tôi nấu ak

- thiệt không vậy? Có chết không

- nếu chết thì tôi đền cho em

Anh vừa nói đùa vừa lúi húi làm thức ăn trong bếp, mình thì ngồi ngay bàn nhìn anh. Khung cảnh này thật lãng mạn giống như gia đình hạnh phúc vậy ak.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Cuối cũng chỉ sao vài phút anh đã mang ra đĩa com chiên thịt bò thơm ngon để trước mặt mình rồi lại qua vào lấy thêm ly sữa lạnh nói

- nhanh ăn đi. Sao lại nhưng tôi như vậy?

- có thật là không sao không?

- tôi đảm bảo. Mà nếu em không dám ăn thì thôi đi

- thôi thôi tôi ăn mà. Cảm ơn

Thế là mình lấy hết dừng khi ăn sạch đĩa com chiên đó uống thêm ly sữa nữa. Mình lo ăn nên không phát hiện anh ta đã đi đâu đó, mình dọn dẹp mọi thứ rồi định lên phòng thì thấy anh đang quay lại

- em ăn xong rồi sao?

- Uhm. Sao anh còn ở đây? Tường anh đi ngủ rồi chứ

- tôi có thứ phải đưa em. Bây giờ là 11h55 cũng chưa muộn để tặng quà sinh nhật nên em nhận đi

Anh lấy ra sau lưng một hộp quà nhỏ đưa cho mình. Lúc này mình mới nhớ ra lúc chiều anh định tặng quà cho mình thì cô gái kia xuất hiện làm gián đoạn tất cả

Mình đang thắc mắc anh ta đã nói sẽ tặng một món quà đặc biệt cho mình nhưng sao lại nhỏ như vậy. Cuối cùng phát hiện ra bên trong là chiếc chìa khoá giống chìa khoá xe mà thiết kế nhìn dễ thương lắm

- chìa khoá gì vậy?

- bấm đi rồi biết

Mình bấm vào cái nút trên cửa khoá thì bị giật mình vì tiếng kêu 'bíp' lớn ngoài sân. Mình liền nhanh chân ra ngoài lại thấy chiếc xe hơi thật đẹp màu trắng hình như là chiếc siêu xe phiên bản giới hạn mới ra mấy ngày gần đây. Nhìn thật đẹp nha nhưng...

- sao anh lại tặng tôi cái xe này?
- xe này thì sao? Em không thích hả?
- tôi rất thích nhưng... Chưa có bằng lái, và lại cũng chả biết lái thì tặng làm gì???
- tôi có nói là để em lái sao?
- vậy tặng tôi làm gì?
- thì để sau này em biết chạy mà không có tôi.
- vậy có anh thì sao?
- tất nhiên là tôi chở em
- Uhm vậy anh tự giữ lại chạy luôn đi
- đừng giận tôi chỉ đùa thôi. Giờ nói lý do tại sao em tức giận từ chiều đến giờ
- tất nhiên là tại cô bạn gái của anh rồi. Chừng nào nói chịu lượn đi?
- cô ta không phải bạn gái tôi, chỉ là từng quen biết khi còn ở Canada thôi
- vậy sao cô ta lại có những thái độ như vậy với anh? Còn nói tôi cướp anh từ tay cô ta nữa?
- em không cần quan tâm những lời của cô ta nói sẽ nhanh rồi khỏi đây thôi
- Uhm
- đi ngủ đi. Khuya rồi
- không lát nữa tôi mới ngủ, mới ăn no mà ngủ thì sáng mai sẽ trở thành con lợn mất. Nên tôi sẽ ra ngoài vườn đi dạo chút
- tôi đi với em

Mình cùng anh đi ra vườn, khu vườn này từ lúc mình ở đây đã thay đổi rất nhiều. Là do có trồng thêm rất nhiều hoa tú cầu và hoa hồng đủ màu sắc. Đặc biệt còn có cái nhà lớn cho Vivi ở nữa vì giờ đã trở thành chủa cún lớn rồi nên không thể ở chung phòng với mình được. Thế là anh ta đem luôn cái nhà của Vivi đem ra vườn, hằng ngày nếu mình bận luôn có người thay mình chăm sóc cho Vivi. Có lẽ ở trong khung cảnh thiên nhiên như vậy bé thích hơn nhiều, rất khỏe mạnh nữa

Mình do buồn chán nên lôi bé ra cùng đi dạo quanh vườn, nó hình như bị mắc bệnh lười rồi nên chỉ đi một lúc là không chịu đi nữa lại quay vào nhà của mình nằm ngủ

Mình cùng anh ngồi trên xích đu ngắm sao, anh tiện tay cời áo khoác ngoài choàng lên người mình

- coi chừng cảm lạnh. Nếu hết no rồi thì vào ngủ thôi
- lát nữa. Mà anh này tôi muốn đi Thụy Sĩ du lịch có được không?
- sao em đột nhiên muốn như vậy?
- không chỉ là muốn thay đổi không khí chút thôi. Nếu không được thì thôi vậy
- Thụy sĩ thì không được nhưng cuối tuần tôi có chuyến công tác ở Mĩ em có muốn đi cùng không?
- được được như vậy càng tốt
- vậy em lo chuẩn bị đi thứ 7 chúng ta đi
- Uhm biết rồi. Chúng ta vào ngủ thôi

Mình vui vẻ kéo anh vào nhà đi ngủ, tất nhiên là ai về phòng nấy rồi

Sáng hôm sau mình bị đánh thức bởi giọng nói chanh chua

- con hồ ly tinh kia. Mau thức dậy đi, còn định lười biếng tới khi nào nữa

- tôi muốn ngủ nữa

Do hôm qua thức khuya nên giờ dù trời có sập xuống thì chắc cũng sẽ không kêu mình dậy được đâu. Ngay lập tức tự nhiên có cảm giác cả cơ thể mình bay vào không trung rồi đáp xuống mặt đất một cái quá mạnh. Làm tất cả day thần kinh của mình thức dậy ngay lập tức xử lý thông tin đó là: mình bị rớt giường. Còn nguyên nhân do đâu phải đợi con mắt hoạt động cái đã, và sau ít lâu xem xét thì là do cái co gái đáng ghét kia đang đứng cạnh giường nên chắc chắn là do cô ta chứ không ai khác

- cô làm gì vậy???

Bị đánh thức đột ngột còn trong tình trạng này làm mình không thể kìm chế được cơn giận mà hét lên. Mà cô ta lại ra vẻ vô tội nói

- tôi đây có làm gì đâu. Chỉ là thấy quá trưa mà cô chưa dậy nên thêm chút cảm giác thôi

- ai nhờ hả? Bà đây mà ngủ thì chả ai kêu dậy được dù trời có sập. Vậy mà cô dám.... Coi bà đây xử lý người như thế nào...

- cứ thử đi. Hồ ly tinh!!!

- nói gì hả???? Ai là hồ ly tinh??

- cô chứ ai? Bộ không nhận ra mình luôn hả??

- cô..... Cô được lắm

Mình bốc hỏa đi nhanh ra khỏi phòng, trên người vẫn còn mặc chiếc váy ngủ, tóc xoã dài chưa buộc. Tất cả là do cô ta lấy sao ra thời gian thay đồ

Mình đi xuống nhà kiểm Triệu Gia Phong mà không thấy đang định hỏi bác quản gia thì cô ta lại lên tiếng

- phong đi họp lúc sớm rồi cô đừng hòng mà nói...

Bộ cô nghĩ tôi ngu chắc, mình nhanh nhẹn lấy điện thoại gọi anh ta

- alo

- anh mau chóng về đây

- có chuyện gì? Tôi đang có cuộc họp quan trọng. Chiều mới xong

- anh mau về liền đuổi cô ta đi không là tôi đi về nhà ba mẹ tôi đó

- em bình tĩnh. Được rồi tôi sẽ về sớm nhất có thể

Mình gác máy nhìn cô ta với vẻ mặt thách thức...haha

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Khoảng nửa tiếng sau mình nghe thấy tiếng phanh xe gấp thì biết ngay anh đã về. Y như rằng chưa tới một phút đã thấy bóng dáng anh đứng ngay cửa nhìn mình đang ngồi trên sofa hỏi

- có chuyện gì mà em lại trở thành bộ dạng này?

- anh hỏi cô ta

Mình chỉ tay về phía nhà bếp nơi cô ta đang nấu ăn như là đợi anh về. Ngay lúc đó cô ta bước từ bếp ra trên người còn mang tạp dề, thấy anh về cô ta liền đi lại gần nũng nịu nói

- Phong anh về rồi sao? Đợi lát nữa là em làm cơm xong rồi. Chúng ta cùng ăn nhé

- cô đã làm gì em ấy?
- em đâu có làm gì đâu. Chỉ là thấy gần trưa rồi mà còn không chịu dậy nên em chỉ giúp kêu cô ta dậy thôi mà
- cô dùng cách gì mà em ấy lại tức giận như vậy? Mà ai nhờ cô gọi em ấy dậy chứ? Đó là điều cấm kị ở ngoại nhà này
- tại sao lại như vậy chứ? Chỉ là dùng chút lực đẩy xuống giường thôi mà. Ai bảo kêu quá trời mà không dậy làm chi??
- đủ rồi. Im miệng!!!
- anh làm gì vậy? Em chỉ là muốn chinh đốn cô ta giúp anh thôi mà anh.....

Anh không nghe hết câu đã quay đi bước lại nơi mình đang ngồi bốc hỏa nói

- em đừng tức giận nữa dù sao cũng dậy rồi thì em đi chơi chuẩn bị cho chuyến đi sắp tới được không?
- anh đừng lảng tránh tôi nữa. Mau nói quyết định của anh về cô ta. Đem cô ta ra khỏi đây, nếu không người đi là tôi đó
- từ từ. Em đừng tức giận như vậy
- sao mà bình tĩnh được? Anh biết tôi ghét nhất là gì mà. Giờ còn mạnh miệng thách thức tôi nữa. Anh mau giải quyết đi
- em muốn tôi phải làm sao đây?
- đem cô ta đi nếu không thì tôi đi
- nè cô vừa phải thôi. Làm gì mà ghê vậy tôi chỉ kêu cô dậy thôi mà

Thấy mình đã quyết tâm nên cô ta lòng từ nhiên thấy bất an nói

- nói cho cô biết Lâm Bối Nhi này ghét nhất bị người khác đánh thức dậy. Mà cô còn gây ra cho tôi tư thế quá xấu nên.... Xem tôi làm sao với cô
- co quá đáng. Nghĩ mình là ai chứ? Chỉ là hôn phu trên danh nghĩa của Phong mà dám lên mặt với tôi. Tôi sẽ không tha cho cô

Cô ta tức giận thét lên

- được rồi. Cả hai bình tĩnh. Cô Jimmy mau chóng quay lại nơi của cô hoàn thành công việc cho tôi
- anh dám đuổi tôi? Cô ta chưa biết bí mật của anh đúng không? Để tôi nói cho cô ta biết
- im miệng,tôi cấm cô!! Mau rời khỏi đây
- anh sợ sao? Sợ co ta biết quan hệ của chúng ta
- cô ta đang nói gì vậy? Anh mau nói rõ ra coi

Cuộc nói chuyện của họ làm mình tò mò không chịu được hỏi

- không có gì. Em đừng quan tâm. Đi thay đồ rửa mặt đi chúng ta ra ngoài ăn
- Uhm

Tuy bức rức nhưng mình cũng quay lưng như đi lên lầu. Nhưng Lâm Bối Nhi này khôn ngoan dễ bị lừa đâu, mình đợi một lúc anh ta không chú ý thì rón rén trốn ngay cầu thang để nghe xem anh và cô ta nói gì. Anh thấy mình đã đi mới lập tức lạnh giọng nói

- Quách Chiêu Nghi tôi không đùa giỡn với cô nữa biết điều quay về trụ sở nhận phạt
- tại sao chứ? Trước giờ anh chưa bao giờ phạt em mà giờ lại vì chuyện nhỏ nhặt của con nhỏ kia mà phạt em sao?
- im miệng. Đó cũng là chủ nhân tương lai của ngươi. Mau thu xếp rời đi trong hôm nay
- em sẽ đi nhưng anh vẫn chưa nói cho cô ta thân phận thật của anh sao?
- chưa phải lúc. Em ấy còn quá nhỏ
- để lâu không tốt đâu. Anh liệu mà nói đi

Cô ta nhẹ nhàng nói rồi quay lưng đi

Họ nói chuyện gì vậy ta? Mình vừa đi về phình vừa suy nghĩ. Bộ anh ta cong thân phận khác muốn giết mình sao? Rốt cuộc đây là tốt hay xấu đây?

Mình cũng không dám hỏi anh ta liền trong suốt buổi ăn mình chỉ im lặng ăn cho xong bữa, lâu lâu lại trả lời câu hỏi của anh một cách bất đắc dĩ

Khi ăn xong anh chở mình về nhà rồi quay lại công ty do còn có việc chưa giải quyết xong. Khi anh đi rồi mình mới biết cô gái kia đã đi rồi, nhưng mình vẫn còn đang rất nghi ngờ về thân thế, quan hệ của anh và cô ta.

Tối đến đã hơn 10h mà anh chưa về, không biết sao mình cảm thấy rất lo lắng. Nhưng nghĩ do lúc sáng bận việc của mình nên còn nhiều việc anh chưa xong, đang rất bận rộn. Mình không gọi điện hỏi tại sao anh chưa về chỉ chờ đợi trong lo lắng. Mình ngồi ngoài phòng khách đợi đến gần 12h cả nhà ai cũng đi ngủ cả rồi chỉ còn mình thức kể cả bác quản gia

- phu nhân có thể hôm nay quá bận nên ngài ấy không về đâu. Người đi ngủ trước đi

- bác cứ ngủ đi. Cháu chờ thêm chút nữa rồi ngủ sau

- vậy phu nhân có cần gì thêm không? Tôi giúp người lấy

- không cần đâu bác. Bác cứ đi ngủ đi đừng lo cho cháu

- có gì người cứ gọi tôi

- bác ngủ nhân

Bác quản gia mỉm cười đi vào khu dành cho người làm

Mình cứ tiếp tục đợi, đợi đến nỗi ngủ gật tại ghế luôn đến gần 2h sáng thì một cuộc điện thoại gọi đến, mình nghe điện thoại trong trạng thái mơ màng nhưng lời nói của người kia lại làm mình tỉnh ngủ hẳn

- phu nhân Lâm Bối Nhi phải không? Tôi là Hoàng Trình là bác sĩ của bệnh viện xxx và cũng là bạn thân của Triệu Gia Phong. Cậu ấy hiện giờ đang trong bệnh viện chúng tôi

- cái gì? Anh ấy bị làm sao?

- bị tai nạn. Hiện giờ đang rất nguy kịch. Cô mau đến đây

- được tôi tới liền

Mình cúp máy lòng như lửa thiêu vậy không biết phải làm sao cả

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Nghe tin xong mình không biết làm gì nữa cả, trong lòng thì lo lắng không ngừng. Mình chỉ biết lập tức chạy đến phòng bác quản gia gõ cửa, như đoán trước được sẽ có chuyện xảy ra nên ông ấy liền mở cửa hỏi

- phu nhân có chuyện gì mà gấp gấp vậy?

- Phong... Anh ta... Anh ta bị tai nạn đang ở bệnh viện xxx. Bác đưa cháu đến đó được không?

- được rồi phu nhân bình tĩnh, chúng ta đi. Người đi thay đồ để tôi chuẩn bị xe

Mình và bác quản gia đến bệnh viện với tốc độ ánh sáng nên chỉ một lúc sau đã đến bệnh viện xxx

Sau khi hỏi thăm mình liền theo chỉ dẫn đến phòng hồi sức VIP, biết được anh đã cấp cứu xong

Mình đi đến một hành lang dài chỉ có vồn vện 3 phòng cách xa nhau, anh ở phòng cuối dãy. Nhưng... Xung quanh đó là hai hàng người mặc toàn vest đen nghiêm chỉnh đứng trước cửa phòng. Không biết họ là ai nên mình định lảng lảng đi vào phòng, ai ngờ có một người mặt mày bặm trợn chặn mình lại nói

- cô muốn đi đâu? Đây không phải nơi cô có thể đến. Mau rời đi
- trong phòng là Triệu Gia Phong phải không?
- mày còn dám gọi thẳng tên lão đại. Chán sống rồi sao? Mau biến đi trước khi tao đụng đến mày
- anh ta là hôn phu của tôi. Mau để tôi vào
- mày còn không đi đừng trách ta đây đánh phụ nữ

Mình không chịu thua cái lại một câu anh ta lại nói lại một câu, hai bên giằng co hồi lâu thì vị cứu tinh của mình đã đến- bác quân gia. Thấy tình hình đang căng thẳng ông hỏi

- ở đây có chuyện gì vậy?

Mình chưa kịp trả lời anh ta đã lên tiếng trước

- ông Lương ông đến thăm lão đại sao? Mau vào trong
- bác à, anh ta không cho cháu vào, còn muốn đánh cháu nữa

Mình cũng không thua kém mếu chuyện với ông trong ánh mắt nghi ngờ của hắn, chắc sốc lắm đây

- cậu Trịnh, đây là Lâm Bối Nhi hôn nhân tương lai của Triệu thị, cậu không được thất lễ, mau chóng buông tay

Nghe đến đây hắn mới giật nảy người vội buông mình ra, cúi đầu rồi rít nói

- hôn nhân mong người tha thứ cho tôi, do tôi không biết người nên mới thất lễ như vậy. Mong người không nói chuyện này cho lão đại biết, nếu không chúng tôi sẽ sống không bằng chết

Tất cả mọi người cùng đồng thanh cầu xin mình làm mình bối rồi muốn chết

- mấy anh đừng như vậy. Tôi không nói đâu, tôi đi đây

Mình ngại ngùng đi vào phòng

Nơi đây anh đang nằm ngủ trên giường bệnh, tuy đây là phòng VIP có đầy đủ tiện nghi nhưng mình vẫn cảm nhận được không khí u ám nơi đây

Anh nằm đó trên người có rất nhiều vết thương, cánh tay phải không biết bị làm sao mà băng bó kín hết trên trán cũng có vết thương không nhỏ. Nhìn anh nằm đó mà mình thấy đau lòng muốn chết.

Mình lại ngồi kế giường bệnh nhìn anh thương tích đầy mình không biết làm gì cả, đặc biệt là hiện giờ anh vẫn còn hôn mê chưa tỉnh lại

Lát sau có một giọng nói nam tính vang lên

- cậu ta đã qua cơn nguy hiểm rồi cô không cần quá lo lắng

Mình quay người lại nhìn thấy một chàng trai mang vẻ đẹp ngọt ngào nhưng không kém phần nam tính, còn được tôn lên bởi chiếc áo bác sĩ

- anh là người gọi cho tôi sao?
- phải. Châu chị dâu. Xin lỗi đã thất lễ. Tôi tên Trần Hiểu Lâm là bạn chí cốt của tên này, cũng là bác sĩ phụ trách lần này của cậu ấy
- vậy... Anh ta sao rồi? Chùng nào tỉnh lại?
- hiện giờ đã ổn. Chỉ là muốn tỉnh lại phải đợi ít thời gian
- ít thời gian là bao lâu?
- chuyện này tôi chưa thể xác định được. Nhưng chị yên tâm sẽ sớm thôi
- cảm ơn

Từ hôm đó lúc nào mình cũng ở bên cạnh chăm sóc anh ta cẩn thận đến nỗi quên ăn quên ngủ. Mỗi ngày bác Lương đều đi đi về về chăm sóc nhà cửa, đem thức ăn cho mình. Mỗi lần như vậy bác đều nói

- hôn nhân về nghỉ ngơi chút đi cho lại sức. Để lão chăm sóc ngài ấy là được rồi

Nhưng lần nào cũng như lần nào đều bị mình từ chối

- không sao đâu. Cháu phải chăm sóc anh ta, bác không cần lo. Cháu khỏe lắm mà

Bác lại nào nê đi về

Bên ngoài phòng bệnh luôn có ít nhất 2 người đứng canh, bảo họ về nghỉ thì nói là phải bảo vệ an toàn cho ngài trên hết

Cứ như vậy 6 ngày trôi qua thêm một ngày nữa là đủ một tuần. Ngày nào mình cũng giúp anh lau người, còn trò chuyện với anh rất nhiều nữa mà không biết anh có nghe những lời mình nói không

“anh mau tỉnh lại đi vì anh mà chuyện đi chơi Mĩ của tôi bị hủy bỏ. Khi anh tỉnh lại nhất định phải đòi lại anh mới được....”

“lúc nào anh mới tỉnh đây? Hôm nay tôi bị một người bạn ăn hiếp đó, vậy mà anh còn nằm đây. Ai xử nó giùm tôi đây chứ?...”

“hôm nay đã đúng một tuần anh nằm đây rồi. Bộ anh định không thức dậy luôn sao? 2 năm trước không phai anh nói thích tôi sao? Chờ câu trả lời của tôi sao? Anh nghe câu trả lời của tôi rồi phai thức dậy liền đó. Nếu không tôi sẽ rút lại lời nói đó rồi bỏ đi luôn không thèm chăm sóc anh nữa.....”

Có lẽ hôm nay đã đến giới hạn cuối cùng của mình nên mới bộc phát như vậy đó. Mình chỉ mong nhờ lời nói đó mà anh thức dậy

“tôi.... Tôi.... Em....cũng.... Thích anh!!”

Lúc đó mặt mình đã rất đỏ rồi chỉ mong anh ta không nghe thấy nhưng... Ông trời thật muốn trolls mình mà. Đột nhiên tay anh ta cử động còn nắm lấy tay mình nữa chứ

- thật sao?

Tiếng nói “ xuất quỷ nhập thần “ của anh là tim mình nhảy dựng cả lên lấp bấp

- anh... Anh tỉnh rồi sao? Để tôi gọi bác sĩ

Mình đang tìm cách thoát khỏi hoàn cảnh ngượng chín mặt này thì ai dè bàn tay anh đưa nắm lấy tay mình nói

- lúc này em nói gì? Nói lại lần nữa

- không có gì. Chỉ là kêu anh mau tỉnh dậy thôi. Hihihih

Mình cười trừ tưởng qua chuyện nhưng bàn tay anh đột nhiên dùng sức kéo luôn cả cơ thể mình đè lên người anh. Đặc biệt là môi mình còn đè lên môi anh nữa.

Là MÔI đó!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Sau khi định hình lại thì mình mới đẩy anh ra nói

- anh làm gì vậy?

- tôi chỉ kéo em lại thôi mà, đó là do em không chịu đứng vững

- nhưng sao anh không né ra còn lợi dụng hôn tôi nữa

- nên nhớ là em ở trên đó nhak

- tôi.... Tôi...

- em làm sao?

- không nói nữa. Tôi đi tìm bác sĩ

Lúc đó anh mới buông mình ra để mi đi tìm bác sĩ

Sau khi được bác sĩ cũng là bạn anh ta khám qua thì nói

- cậu cũng hay lắm, bị thương như vậy mà giờ mới tỉnh

- cậu nói thế là sao?

Mình tò mò hỏi

- thì là...

Anh ta chưa kịp trả lời đã bị giọng anh cắt ngang

- là cái gì? Cậu mau đi làm việc, còn nói bậy bạ đừng trách tôi

Trần Hiếu Lâm có vẻ sợ sệt nhưng vẫn hiên ngang nói

- làm gì ghê vậy? Coi chừng tôi tính sổ với cậu

- đi đi

Cậu ta đi ra khỏi phòng mình mới hỏi

- cậu ta nói vậy là sao? Có ý gì hả? Anh tỉnh lại như vậy là thế nào?

- em đừng quan tâm

- huzz. Không nói cũng được nhưng anh phải nói lý do vì sao lại bị tai nạn như vậy?

- bị người khác ám sát

- cái gì? Ám sát? Anh gây thù chuốc oán gì với ai mà bị ám sát như vậy?

- đã nói là em không cần quan tâm. Cứ để tự tôi giải quyết

- vậy anh tự lo cho mình đi. Tôi đi về!

Mình bực tức nói rồi đi thẳng ra khỏi phòng. Nhưng

- tôi cho em đi sao? Sao lúc nào cũng vội vàng. Quay lại đây

Mình uất ức quay lại, anh ta lại nhẹ nhàng nói

- có một số chuyện chưa thể nói với em lúc này được. Đợi thêm một thời gian nữa. Nhưng chuyện tôi nói thích em từ 2 năm trước đến giờ chưa thay đổi nên em không cần lo

- nhưng chuyện đó là chuyện gì mới được?

- về thân thể nhưng lúc này em biết sẽ rất nguy hiểm nên chỉ có thể chọn phương án này. Khi mọi chuyện ổn định tôi sẽ tự động nói với em

Nghe anh ta nói vậy thì mình biết là không thể cạy thêm thông tin gì từ anh nên đành thôi

- anh muốn ăn gì không? Để tôi nói bác Lương kêu người làm cho anh

- gì cũng được. Nhưng tôi muốn đó là do em nấu

- vậy được. Tôi đi về nhà nấu

- uhm

Mình ngay lập tức đi xe về nhà tự tay chuẩn bị ít cháo dinh dưỡng, thêm một ít trái cây lạnh

Sau đó tranh thủ lên phòng tắm rửa thay đồ rồi lại lật đật chạy vào bệnh viện. Chỉ như vậy mà đã mất gần 3 tiếng đồng hồ.

Mình xuống bếp múc cháo ra hộp định lấy trái cây trong tủ lạnh ra nhưng... Không thấy chúng đâu cả hỏi bác Lương thì bác ấy không biết, mọi người cũng không biết. Mình đành phải gọt lại nên thời gian sẽ kéo dài hơn một chút, mình gọi điện nói với anh

-alo

- có chuyện gì?

- có chuyện xảy ra tôi sẽ đến trễ hơn 1 đến 2 tiếng. Anh không sao chứ?

- tôi không sao

Nghe vậy mình yên tâm chuẩn bị lại mớ trái cây rồi đem bỏ vào tủ lạnh

Mình lại quay đi hâm lại cháo, không ngờ mọi thứ rất nhanh đã xong. Chưa đầy một tiếng mình đã rời khỏi nhà đến bệnh viện. Khi đến khu phòng anh mình không thấy ai đứng đó canh chừng cả, chắc anh bảo họ về nghỉ rồi. Lại gần hơn nữa trước cửa phòng anh thấy cửa đóng không kín còn chừa ra khe hở. Đáng ra chuyện đó không có gì đặc biệt đến khi mình nghe giọng anh đầy tức giận vọng ra bên ngoài

- người nói như vậy là thế nào? Đến lúc này chưa tìm ra ai đứng sau vụ việc. Người có biết mình sẽ lãnh hậu quả gì không?

- mong ngài tha lỗi cho tôi. Tôi sẽ cố gắng làm sáng tỏ mọi việc trong hôm nay

Một giọng khác nữa vang lên nghe rất quen hình như là của Trần Hiểu Lâm cười nhạo nhiều hơn là sợ sệt như người lúc này

- bộ phận trinh sát của Hắc Long Bang không ngờ kém cỏi như vậy. Tôi nghĩ cậu nên xem lại bộ phận nhân sự, đổi mới nhân viên

- cậu im đi. Còn người mau làm việc đến ngày mai không xong thì đến phòng' tử thần' nhận phạt

- tôi đi ngay

Vừa lúc đó cánh cửa nơi mình đang nhìn lên bị mở ra đột ngột làm mình chưa kịp chuẩn bị đã vướng phải tình huống xấu hổ thể này

- cô là ai? Dám ở đây nghe lén?

Người đàn ông to lớn đứng trước mặt mình lớn tiếng nói. Mình cong đang không biết trả lời thế nào thì may là anh nói

- im mồm. Phu nhân Lâm Bối Nhi. Mau tránh đường

- phu nhân mong tha lỗi

Anh ta lập tức cúi gập người nói làm con ngại của mình lạnh bực phát

- không sao. Anh mau đi đi

- cảm ơn phu nhân

Anh ta rồi rít cảm ơn rồi mau chóng rời đi

Mình vào phòng liền nghe anh nói

- sao lại đến sớm hơn? Em ở đó bao lâu rồi?

- từ lúc anh quát mắng người kia. Mà sao anh lại có liên quan đến Hắc Long Bang? Đó hình như là băng nhóm mafia mà. Có rất nhiều thứ tôi muốn hỏi nữa hôm nay sẵn anh giải thích hết cho tôi đi

- em đang ra lệnh cho tôi sao?

- tôi không ra lệnh mà đang yêu cầu

Lúc này Trần Hiểu Lâm cảm thấy không khí trong phòng nóng hổi sò sẽ bắn sang mình nên chuẩn lẹ

- tôi có ca phẫu thuật. Đi trước đâu. Hai người từ từ nói chuyện

Anh ta đi ra ngoài còn khép cả cửa lại, thấy anh ta đi rồi anh lại thở hắt nhẹ giọng lại nói

- em đến đây ngồi đi rồi tôi nói

Mình ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, để thức ăn lên bàn ngay ngắn lắng nghe tin động trời từ anh

- chuyện tôi giấu em từ trước đến nay là. Tôi là bang chủ của băng đảng mafia Hắc Long Bang, mọi người chỉ được gọi tôi là ngài hoặc ngài Ren. Ngoài ra không có ngoại lệ

- vậy... Vậy anh làm chuyện phi pháp sao?
- không hẳn là phi pháp. Không qua nguy hiểm nên em không cần qua lo
- vậy anh bị thương như vậy là do bị kẻ thù ám sát sao?
- phải
- vậy mà anh dám nói là không nguy hiểm sao? Còn giấu tôi bao lâu nay. Anh muốn xem tôi là con cóc đến khi nào? Tôi đã 18 tuổi rồi đó
- 18 tuổi?!
- uhm

Mình gật đầu hãnh diện nói

- 18, vẫn còn nhỏ lắm không nên biết quá nhiều. Sẽ nguy hiểm
- vậy nên anh mới giấu tôi
- phải. Nhưng dù sao em đã biết vậy đợi một tôi sẽ huấn luyện em
- huấn luyện? Huấn luyện cái gì?
- những thứ cần cho em để bảo vệ chính mình khi không có tôi ở bên
- nhưng anh chưa khoẻ.
- không sao tôi khoe rồi
- mới tỉnh dậy mà khoẻ?
- tôi tỉnh lại từ ngày thứ hai rồi
- cái gì??? Vậy là anh lừa tôi bao lâu. Có biết tôi cực khổ thế nào không? Quá lắm rồi

Chuyện này mình hết sức tức giận nên bỏ lại anh ở đó chạy ra ngoài không để ý nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*?? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Sau khi mình tức giận bỏ đi chưa được năm giây thì đã bị tiếng động lớn ở sau lưng làm giật mình' bụp' mình đứng ngay của quay lại nhìn thấy anh đã nằm dàu dưới đất. Mình vô cùng lo lắng vội chạy lại đỡ anh lên vừa rồi rít hỏi

- anh không sao chứ? Không phải nói khoẻ rồi sao? Sao lại yếu như vậy?
- Lúc mình hỏi xong mớ câu hỏi thì cũng là lúc anh ngã lưng lại giường. Anh nói
- tại lo đuổi theo em nên hơi bị choáng chút thôi
- anh còn nói. Dám lừa tôi nhiều chuyện như vậy. Còn dám lấy sức khoẻ của mình ra đùa
- khoảng đã nghe tôi nói. Đầu tiên chuyện tôi tỉnh lại từ hai ngày trước mà không cho ai biết trừ Trần Hiểu Lâm vì muốn làm mọi thứ để bọn giấu mặt lộ diện giành giật. Tôi cũng đánh giấu em vì nếu em biết sẽ không an toàn chút nào. Thứ hai em không nên tức giận vì những chuyện nhỏ nhặt này, nếu cứ như vậy những chuyện lớn hơn phải làm sao
- anh sao té một cái đã có thể xỏ một tràng văn chương như vậy? Được rồi tôi không tức giận nữa anh mau ăn cháo đi nhân lúc còn nóng.

Mình nghe lời giải thích của anh cũng dịu lại nhanh nhẹn lấy hộp cháo mở ra đưa cho anh. Ai dè anh lại trưng bộ mặt chưa từng thấy

- em phải bón cho người đang bệnh chứ!!

- không phải anh hết bệnh rồi sao? Từ ăn lấy
- nếu em không bón vậy tôi không ăn
- được. Không ăn thì thôi

Lúc đầu anh cười hóm hờ nhưng khi nghe hết câu nói của mình lại xụ mặt lại khó coi

- thôi tôi ăn là được chứ gì?

Anh có vẻ hậm hực cầm hộp cháo mà ăn ngon lành, lúc đó mình mới ngồi xuống cạnh giường hỏi anh

- anh làm mafia mà về cái gì vậy mà anh nói không nguy hiểm? Tôi thấy trên phim người ta toàn là bán ma túy, vũ khí rất dễ bị bắt đó nha
- cái đó chỉ toàn trong phim ảnh thôi. Bớt coi phim lại giùm tôi, Hắc Long Bang cũng giống như công ty mẹ quản lý các chuỗi sòng bạc lớn trong nước lẫn nước ngoài
- chỉ vậy thôi sao?
- phải chỉ vậy thôi mà đã mang Hắc Long Bang trở thành một trong những băng đảng lớn nhất trên thế giới, ai nghe đến cũng phải sợ. Nếu tôi cho làm thêm lĩnh vực gì đó chắc tôi thành chúa tể luôn quá
- anh đừng có điều!! Có phải anh đang PA cho đảng của anh không?

- nếu em không tin có thể đi tìm hiểu. Nhưng giờ em kêu ông Lương mau chóng làm thủ tục xuất viện cho tôi. Còn rất nhiều chuyện không thể giải quyết ở đây được

- uhm. Tôi đi đây

Mình liền đi gọi điện cho bác Lương nói vấn đề anh bảo ông làm, chỉ 15' sau ông đã đến phòng nói

- mọi chuyện đã lo xong rồi thưa ngài
- được vậy ông giúp tôi sắp xếp hành lý. Bối Nhi, cùng ta đi trước

Anh lúc này đặc thay đồ xong, lại trở lại dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng trong bộ vest chứ không giống người bị thương chút nào nữa. Anh còn đi rất tỉnh nữa không cần sự giúp đỡ của mình, làm mình gờ tay ra có ý tốt muốn dìu anh... Quê muốn chết!!!

Thời gian đã trôi qua 2 tháng, bây giờ là tháng 12 gần đến Giáng Sinh rồi.

Anh từ ngày xuất viện cũng không còn thấy dáng vẻ yếu đuối của anh như trong bệnh viện nữa. Anh nghe lời mình nhưng chỉ ở nhà được 1 ngày đến ngày thứ hai đã nhanh nhẹn xách mông đi đến công ty rồi trụ sở Mafia của anh nữa.

Trong 2 tháng qua mình đã được anh cho tiếp xúc từ voi thế giới mafia của anh nào là đến trụ sở của Hắc Long Bang tham quan, rồi còn giới thiệu mình với tư cách phụ nhân cho mọi người biết. Anh đôi lần còn dẫn mình đến buổi họp tác làm ăn của anh không những là của công ty Triệu thị mà còn có mấy buổi làm ăn giao dịch của Hắc Long Bang nữa.

Lúc đó mình mới được mở rộng tầm mắt, được chứng kiến sự lạnh lùng của hắc đạo, sự dứt khoát, tàn bạo của anh trong công việc.

Có một lần đặc biệt lắm nha. Hôm đó anh dẫn mình đến không phải là nhà hàng khách sạn như lần trước mà là một quán bar lớn nhất thành phố này.

Khi vào đó anh dẫn mình đi xuyên qua khu bar mới đến một nơi yên tĩnh hơn hẳn nơi này có khoảng 5 căn phòng, anh cùng mình bước vào căn phòng thứ 3. Trong đó có hai cái sofa đối diện nhau bên trái có người đàn ông ngồi sẵn, xung quanh là bao nhiêu cô gái bu đen bu đỏ cứ lần lần muốn chạm vào ông ta

Khi ông ta nhận ra sự hiện diện của anh mới đẩy bọn họ ra nói

- Triệu tổng đến rồi sao? Mau ngồi

Anh nắm tay mình đi về phía cái sofa đối diện ngồi xuống nhưng tay anh vẫn luôn nắm lấy eo mình như thể muốn kéo mình ngồi gần anh không chừa một milimet nào cả. Lúc này người kia nói với người thanh niên đứng ngay cửa

- Tiểu Tử mau cho người phục vụ Triệu tổng

Anh nhanh miệng nói

- không cần. Mau vào vấn đề chính

- Triệu tổng sao hôm nay lại tỏ ra khó chịu như vậy? Và cô ta là

- Triệu phu nhân

Anh không suy nghĩ chần chừ liền nói, điều đó làm ông ta có vẻ sốc nhưng lúc sau liền lấy lại bình tĩnh

- từ lúc nào vậy? Tiệc rượu mừng không mời tôi sao?

- chưa tổ chức

- như vậy sao chưa gì đã là phu nhân

rồi?

- tôi muốn.

- người đẹp em thật sự yêu Triệu tổng sao? Hay yêu tiền của người ta

Lúc này tay mình đã run bần bật lên không biết nói sao, may là anh đã nhanh hơn giải vây cho mình

- hôm nay có vẻ không thể tiếp tục hợp tác. Tôi đi đây

Anh đứng lên khỏi ghế không quên kéo mình theo, lúc đi đến gần cửa lại nghe giọng chọc ghẹo của ông ta

- người đẹp. Nếu muốn bất kì lúc nào em có thể đến đây gặp tôi. Tôi sẽ cho em những thứ em muốn

Mình lạnh run người, anh thì vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng nhưng tay đã nắm chặt nổi gân xanh nắm lấy tay mình làm mình đau muốn chết

- ahhh đau quá

Mình không chịu nổi mới nói nhỏ với anh. Anh mới buông tay mình ra rồi nói

- Hani!!

- dạ tôi đây

- đưa phu nhân ra xe trước, tôi sẽ ra sau

Lúc này Hani bước vào dẫn mình đi. Mình quên nói khi mình và anh đi đã có rất nhiều vệ sĩ đi theo có cả Hani nữa. Chân mình cứ bước mà đầu thì không yên không biết anh sẽ làm gì ông ta nữa...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Tại cái tát lơ đãng nên khi được Hani dẫn đi mình lại không chú ý và phải một người con gái ăn mặc bốc lửa đi ngược lại với mình. Sự va chạm đó làm cả người mình và cô ta đều bị rượu nhuộm một mảng lớn.

Khi mình đang định xin lỗi thì cô ta đã rất tức giận nói

- con nhỏ này mày không có mắt à? Còn dám đụng trúng bà đây, chán sống rồi sao?

- xin lỗi tôi không cố ý

- không cố ý là xong sao?

- chứ tôi phải làm sao bây giờ? Cô muốn gì đây? Chúng tôi phải đi

Mình không kịp nói gì mà Hani đã lạnh giọng nói trước còn lấy trong túi ra một xấp tiền nói thêm

- đây cái này coi như đền áo cho cô

- nè con kia mày là ai mà dám khinh bà như vậy? Có muốn ta dẫn tụi bây đến anh yêu của ta trị tụi bây không thì bảo.

- cô mau cầm tiền. Chúng tôi phải đi ngay

Hani lại muốn kéo mình đi ra phía cửa nhưng ả đàn bà kia không chịu còn nắm lấy tay mình thật chặt làm mặt mũi mình tự động nhăn nhúm lại. Thấy vậy phản ứng của Hani và 3 người về sĩ bên cạnh liền nắm tay cô ta kéo ra nhưng trời xui đất khiến một đám người nữa hình như là người của ả ta cũng nhanh tay chặn họ lại

Cuối cùng lại trở thành một tập thể hết sức lộn xộn mấy người quản lý, phục vụ trong quán bar cũng chạy đến ngăn cản. Cứ như vậy cho đến khi cô ta giở tay lên tác vào mặt mình một cái “bốp” thì đó như chiếc còi báo hiệu làm tất cả mọi người đều đều bị đứng hình. Hani cũng hết hồn lập tức đẩy cô ta ra hỏi mình

- phu nhân không sao chứ?

- không sao.

- giờ mới để ý thì ra cũng chỉ là loại gái này thôi mà dám lên mặt

Cô ta còn chưa sợ gì còn nói bóng nói gió làm mình tức giận vô cùng

- cô nói tôi là loại gái này là có ý gì hả?

- thì tất nhiên là... Gái bao. Còn trẻ như vậy mà ra vẻ giàu có thật là chỉ có làm nghề đó mới như vậy được

- cô im miệng. Dám sỉ nhục tôi. Được rồi tôi cho cô biết tay.

Lúc này máu nóng của mình đã sôi sùng sục rồi không còn kiểm soát được nữa bèn nắm lấy tay ả kéo đi ngược lại căn phòng lúc nãy anh vẫn còn trong đó. Mình muốn anh xử lý cô ta giúp. Nhưng cô ta vẫn không có thái độ gì chỉ đứng đưng nói

- cô em dẫn chị đi đâu vậy? Muốn tìm ông nào giúp sao?

- phải đó. Tôi cho cô biết tay

Khi mình đi đến căn phòng đó thì.....

Mọi thứ lộn xộn hết cả lên tất cả bài trí trong căn phòng lẫn lóc lung tung không còn ở vị trí ban đầu, còn có nhiều người nằm la liệt làm mình hoảng sợ vô cùng. Nhưng đập vào mắt của mọi người đầu tiên là người đàn ông ngồi trên ghế bất chèo chân, trước mặt là người đàn ông khác bị đè quỳ xuống. Mà người ngồi trên ghế là anh- Triệu Gia Phong, còn người phải quỳ kia là người đàn ông lúc nãy trên chộc mình trên người đầy thương tích, máu me đang muốn ngả xuống. Mình không thềm nắm cô ta nữa mà bước vào căn phòng lộn xộn đó, thấy mình đến anh mới rũ bỏ gương mặt lạnh lùng mà đứng dậy bước lại phía mình nói

- sao còn ở đây? Đã bảo ra xe trước rồi mà. Hani!!

- xin lỗi ngài là do...

Khi Hani chưa nói xong mà cô gái kia đã bước vào trong đứng cạnh mình nói đồng dục

- cha... Cô em muốn nhờ ai xử tôi đây? Người quý kia sao?

- cô ta là ai? - anh hỏi Hani nhưng Hani lại chưa kịp trả lời thì bị tiếng thét lấp đầy sự chú ý

- bbbbbb.....ba.....aaaaa:))

Là cô gái kia vừa hét vừa chạy lại chỗ ông kia nhưng bị mấy người vệ sĩ của anh ngăn lại. Lúc đó mình mới biết tại sao cô ta lại lên mặt như vậy thì ra là con gái của người đàn ông kia -Mạnh Thế Gia

Trong lúc cô ta nổi khùng lên muốn đến chỗ ông ta thì Hani đã tường thuật lại hết sự việc lúc nãy cho anh, đôi mắt chim ưng lạnh lùng của anh liên tục nhìn mình rồi cuối cùng dừng lại bên má trái còn hơi đỏ do cái tác của cô gái đó. Một hồi anh mới nhẹ giọng nói, tay thì đưa lên xoa bên má của mình

- có đau lắm không?

- không

- vậy em muốn tôi xử lý họ thế nào đây khi đụng đến em người phụ nữ của tôi?

- tôi không biết, anh muốn làm sao thì làm

- vậy được

Nói đến đây anh ôm lấy eo mình kéo đi đến nơi cái ghế giữa phòng anh ngồi lúc này rồi trực tiếp dùng sức kéo mình, do không phòng bị nên mình bất ngờ ngồi hẫng lộn thõm trong lòng anh. Mình giãy dụa nói

- không cần tôi đứng được rồi

- ngồi yên

Giọng nói lạnh lẽo của anh làm mình không dám nhúc nhích nữa, lúc này anh mới phẩy tay ý bảo họ cho cô ta đến gần ba mình

Hai cha con họ ôm nhau khóc lóc hỏi han như trúc bó hết về mặt quý tộc như lúc này rồi. Sau một hồi cô ta mới bình tĩnh lại đứng lên nói

- anh là ai mà dám đụng đến ba tôi như vậy? Mạnh gia sẽ không tha cho anh và cả con ả kia nữa, thứ gái dơ bẩn mà muốn làm phượng hoàng

Cô gái này vẫn chưa biết sợ dám lớn tiếng chửi mình làm mình tức đến rung người. Mình định nói lại cô ta nhưng anh đã nhanh hơn mình lạnh lùng nói

- Hani.

- Dạ

- vâng miêng

Hani liền đến trước mặt cô ta lúc này đã bị hai người vệ sĩ giữ chặt hai tay có vẻ rất nhẹ nhàng nhưng làm cô ta không ngưng la hét kêu đau. Người đàn ông kia cũng vì vậy mà nói

- Triệu tổng mong ngài tha cho con gái tôi, do tôi không biết dạy con. Mong cậu tha cho nó

Anh cứ im lặng như suy nghĩ lúc lâu sau mới nói

- Được rồi

Lúc này Hani mới dừng tay, cô ta thì có vẻ như quá đau đứng không nổi nữa. Anh tiếp tục nói

- muốn tôi tha cũng được. Hai cha con các người mau quỳ xuống xin lỗi Triệu phu nhân, lúc đó tôi có thể suy nghĩ lại

Nghe vậy ông kia rất nhanh chóng xin lỗi, riêng cô gái kia không chịu khuất phục mà chỉ ngồi đó nhìn cha mình còn nói

- sao ba phải xin lỗi nó? Để coi nó dám làm gì.

- mày im ngay. Mau xin lỗi đi nếu không muốn chết

- có chết cũng không

Hai cha con họ cứ cãi nhau đến khi anh lên tiếng làm ai cũng đứng hình

- vậy được. Ông Mạnh có thể về nghỉ ngơi, hôm nay vất vả rồi. Riêng cô ta thì... Đưa về trụ sở nhốt vào hầm tôi chờ tôi xử lý

Mấy người vệ sĩ không dám chùng chừ một giây nào kéo cô ta đi trong tiếng van xin của Mạnh Thế Gia và tiếng chửi bới của cô gái kia

Lúc này mình không chịu nổi nữa nói

- khoan đã

Lập tức mọi hoạt động của họ đều dừng lại, lúc này mình nói với anh

- hay là tha cho cô ta đi

- lý do?

- hầm tôi rất kinh khủng dù sao người ta cũng là tiểu thư cành vàng lá ngọc. Anh hãy kêu họ thả cô ấy ra đi

- được rồi. Thả người

Sau đó anh cùng mình ra về xem như chưa có chuyện gì còn cô gái kia chắc kinh hoàng lắm đây...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35

Vì chuyện ồn ào nãy giờ nên người khách trong quán ba cũng không còn ai chỉ còn mấy người phục vụ còn ở lại quét dọn mọi thứ. Họ thấy anh cùng mình bước ra liền cúi người chào hỏi hết sức tôn kính. Anh thì không thèm để tâm mà cứ lạnh lùng kéo mình đi thật nhanh ra khỏi đó, tới khi an vị trên xe thì anh mới buông mình ra. Lát sau lại hỏi

- vết thương còn đau không?
- còn hơi rát
- sao em luôn là người bị thương trong các cuộc ẩu đả vậy?
-
- không được rồi phải giải quyết vụ này giúp em
- giải quyết làm sao?
- lúc đó em sẽ biết

Lúc này anh lại mang đến cảm giác ấm áp chứ không lạnh lùng như lúc nãy nữa, anh dùng bàn tay to lớn của mình xoa lên bên má còn hơi ửng đỏ của mình.

Khi xe về đến nhà anh không lập tức bước xuống xe mọi lần mà noid

- em vào nhà nghỉ ngơi đi nhớ kêu ông Lương bôi thuốc lên vết thương đó
- anh không vào sao?
- tôi phải đi làm cho xong một số việc
- uhm

Mình bước xuống xe nhưng không vào nhà đứng đó nhìn theo cho đến khi xe của anh khuất hẳn mới đi vào nhà

Đêm hôm đó qua đi đến trưa hôm sau khi mình thức dậy và lười biếng vừa ăn trưa vừa nghe tin tức của tivi ở bên ngoài. Mình nghe loáng thoáng được gì đó là công ty Mạnh thị phá sản, Mạnh chủ tịch đã không chịu nổi phải nhập viện. Tiểu thư Mạnh thị do bị con sóc lớn mà bỏ đi vẫn chưa có tung tích gì...

Mình lúc đó hơi nghi ngờ sau mới biết đúng là cha con hôm qua mình rất bất ngờ nên hỏi anh vào tối hôm đó vì nguyên buổi sáng hôm nay anh ở công ty không về

- Mạnh thị là do anh làm phá sản sao?
- em biết rồi à? Đúng vậy đáng lẽ sẽ không như vậy nhưng đêm qua khi tôi trừ về trụ sở lo chút việc con đàn bà kia đã mò đến quyến rũ tôi, quyến rũ không được dẫn đến cầu xin sau đó lại là la hét chửi bới.... Nên kết cục là như vậy đó
- vậy cô ta đâu rồi? Nghe nói là bỏ đi gì phải không hay anh lại nhúng tay vào?
- chuyện đó em không cần biết
- không được. Anh phải nói cho ra lẽ
- tôi đã cho người đưa cô ta đến một nơi xa làm phục dịch. Cái giá đó còn rất nhẹ nha
- sao anh lại làm như vậy? Không phải hôm qua anh đã đồng ý tha cho họ rồi sao?
- tha thì tha lúc đó nhưng lúc sau tôi không hứa
- anh thật không nói lý. Sao có thể dễ dàng làm như vậy với gia đình người ta chứ?
- đơn giản vì tôi là Mafia

- tôi không nói lại anh không nói nữa

Mình bức bối đi về phòng trong đầu cứ luôn là một đống lẩn quẩn không biết mình tức giận với anh ta như vậy là đúng hay sai dù sao người ta cũng là vì mình....

Cứ như vậy mình ngủ luôn cho đến sáng hôm sau mình bị kêu dậy bởi anh

- Bối Nhi thức dậy.

- chi vậy? Còn sớm mà

Mình ư ơai nói

- dậy chuẩn bị tôi dẫn em đi một nơi

- đi đâu?

- cứ đi thì biết. Nhanh lên đó. Cho em 30'

Dù rất buồn ngủ nhưng mình cũng ráng lột thân hình mũm mĩm đi chuẩn bị. Đó là một quyết định sai lầm, nếu mình nhất quyết không đi theo anh thì cả ngày hôm đó sẽ không bị hành hạ đến muốn chết. Nói chuẩn hơn là anh ta dẫn mình đến trại tập luyện của Hắc Long Bang, thì ra là anh dẫn mình đến đây là để rèn luyện một số chút để bảo vệ bản thân. Mặc dù mình là hôn thê của anh và anh là người đích thân dạy mình mà mình thấy anh chả nương tay gì cả lúc nào cũng bắt ép mình không cho nghỉ ngơi gì cả. Thù này ta sẽ ghi!

Nhờ thường xuyên luyện tập như vậy nên tới bây giờ cơ thể mình rất khoẻ mạnh nha, đặc biệt là vừa giảm cân hiệu quả nữa. Cứ cái đà này thì khi mình luyện tập đến bậc cao thủ chắc thân hình của mình sẽ đẹp như hoa hậu vậy đó.

Mọi chuyện cứ bình yên như vậy cho đến ngày hôm nay, khi anh nói một câu là

- ngày mai em cùng anh sang nhà chính gặp ba mẹ (từ lúc này mình sẽ chuyển sang xưng hô anh em vì tình cảm giữa họ đã đủ để thay đổi:))

- ba mẹ anh?

- phải

- chi vậy? Em vẫn chưa sẵn sàng

- không sao. Chỉ là gặp mặt thôi. Dù sao 2 năm nay em ở đây nhưng chưa gặp họ lần nào, sẵn dịp sinh nhật Vân nhi dẫn em đến gặp mặt luôn

- Vân nhi là ai? Sao chưa bao giờ nghe anh nhắc đến?

- là Triệu Gia Vân em gái anh. Vì không cần thiết nên anh chưa nói với em

- vậy em ấy bao nhiêu tuổi? Tính tình như thế nào

- em ấy 21 tuổi

- vậy tôi phải gọi là chị à?

- không cần thiết. Dù sao sau này rm cũng gọi nó là em giờ coi như làm quen luôn

- anh đang nói gì vậy?

- không phải sao? Hôn thê của tôi! Vậy tính làm hôn thê đến khi nào đây?

- anh thôi đi. Tính tình chị ấy thế nào?

- gọi là em

- thì em

- tôi cũng không biết. Lâu rồi không gặp

- tại sao? Anh rất ít khi về thăm ba mẹ sao?

- có thăm nhưng nó đi du học tuần trước mới về tổ chức sinh nhật

- thì ra là vậy. Vậy em đi đây

- đi đâu? Bây giờ đã là 7h tối
- em biết nhưng đi sinh nhật phải có quà mà không phải sao?
- em không cần lo cái đó. Mà nếu em muốn mai đi cũng được mà. Sao phải gấp như vậy?
- không được. Em phải đi mua bây giờ vì mai sẽ không kịp. Quà sinh nhật cũng như lần gặp mặt đầu tiên rất quan trọng, không thể qua loa
- được rồi nếu em đã quyết định như vậy thì anh sẽ đi cùng em

Thế là anh xách xe chở mình đến trung tâm thương mại chọn quà. Cứ như vậy đến mãi gần 11h mới về đến nhà, người làm xách túi túi vào. Đó là công cuộc đi mua quà mà mua luôn cho mình. Haizz

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*?? được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Công cuộc mua quà đó của mình hoành tráng vô cùng nha, sau khi đánh mấy tiệm trang sức mình đã chọn mua được một chiếc vòng cổ, hoa tai tặng cho em gái của anh. Ngay sau đó anh lại mua cho mình một chiếc vòng cổ khác cũng không kém phần 'hoành tráng', tiếp sau đó là đủ thứ trên đời nào là quần áo, giày dép,... Tóm lại công cuộc mua quà của mình chỉ mua một món quà cho người ta mà mua cho mình gấp mấy lần

Sáng hôm sau mình đã bị anh đánh thức từ sớm, nói đúng hơn là cũng không quá sớm vì đã 8h rồi mà

- Bối Nhi nhanh dậy chuẩn bị, chúng ta còn phải sang nhà chính nữa
- được rồi. Cho em 5' nữa
- dậy nhanh đi nào, bảo bối lười biếng. Không phải hôm qua em nói kêu em dậy sớm còn nhiều thứ chuẩn bị cho sinh nhật của Vân nhi nữa mà
- ừ ha, vậy mà em quên mất

Mình lật đật thức dậy Chuẩn bị hết mọi thứ sau đó ăn sáng, đến 10h anh lái xe chở mình đến nhà chính. Nhà chính của Triệu gia không phải ở trung tâm thành phố như mọi người nghĩ mà nó ở vùng ngoại ô, lái xe phải mất hơn 1h đồng hồ mới đến. Khi mình cùng anh đến nơi đã là 11h hơn.

Nơi đây chủ yếu là rừng cây xanh mát hai bên đường xe chạy, đúng là làm người ta cảm thấy nhẹ nhàng mà. Trong đó nổi bật lên một ngôi biệt thự lớn như lâu đài lúc đó anh nói

- chúng ta đến rồi

Anh dừng xe lại trong sân rộng của ngôi biệt thự, xung quanh đều có hàng rào sắt cao lon, muốn vào còn phải đi qua chiếc cổng sắt lớn với hệ thống an ninh nghiêm ngặt, khi nhận ra là anh thì mới mở cổng

Khi mình cùng anh xuống xe có một ông lão mặc vest chỉnh tề bước đến cúi chào

- cậu chủ, cậu cuối cùng cũng đã trở về. Ông chủ bà chủ vui lắm
- được rồi. Mọi thứ chuẩn bị cho sinh nhật của Vân nhi đã xong rồi chứ?
- dạ gần xong rồi. Đến 5h tiệc sẽ bắt đầu cậu có thể nghỉ ngơi trước. Còn cô đây là cô chủ Lâm Bối Nhi phải không?

Sau khi nói chuyện với anh ông ta quay sang hỏi mình

- dạ vâng
- rất vui được gặp cô chủ, nghe danh đã lâu giờ mới có dịp gặp. Tôi là quản gia ở đây có gì sau này cần giúp đỡ cô cứ gọi tôi là ông Chung là được rồi
- dạ được. Mong bác giúp đỡ. Bác Chung

Ông ấy nhìn mình hơi bất ngờ nhưng không biết vì sao. Ông nở nụ cười dịu dàng rồi nói

- được rồi. Mời cô cậu vào nhà ông bà chủ đang đợi

Ông ấy dẫn mình và anh vào nhà, ngay sau đó ông ngoắc tay một cái đã có vài người đàn ông mặc vest đen chạy ra xe của anh chuyển đồ xuống. Sao ông ta với mấy nhưng kia biết hay vậy ta, thậm chí không cần anh lên tiếng

Mình đi theo ông ấy, anh thì luôn đi bên cạnh mình. Đến khi bước vào cánh cửa lớn đập vào mắt là căn phòng khách rộng lớn mọi thứ đều vô cùng sang trọng lung linh, sự bề bộn của mình so với lúc mới về nhà anh còn nhiều hơn. Có hai người một nam một nữ nhìn có vẻ đã đứng tuổi nhưng người nữ vẫn còn rất quý phái, quyến rũ nhìn rất nhã nhặn, bà còn đang nhìn mình cười mỉm nữa. Người đàn ông ngồi bên cạnh tuy nhìn vào thấy có vẻ đứng tuổi nhưng vẫn toát ra vẻ quyền lực không ai sánh bằng, ông nhìn mình với ánh mắt xem xét làm mình hơi e dè với ông ấy.

Anh dẫn mình đến trước mặt hai người đó nói

- ba, mẹ đây là Lâm Bối Nhi
- chào hai bác. Hân hạnh được gặp mặt hai bác
- được rồi, hai đứa ngồi xuống đi

Mình cùng anh ngồi xuống hai chiếc ghế đơn đối diện họ, lúc này anh lên tiếng

- Vân nhi đâu rồi mẹ?
- nó đi đến khách sạn xem xét mọi thứ cho buổi tiệc chắc sắp về rồi. Bối Nhi con năm nay bao nhiêu tuổi?

Ngay khi trả lời câu hỏi của anh bà ấy liền quay sang hỏi mình. Mình nhanh nhẹn trả lời

- dạ con 18 ạ
- con vẫn còn đi học sao? có dự tính gì cho tương lai chưa?
- con đang học đại học. Còn tương lai thì cháu chưa nghĩ tới
- vậy sống với Phong như thế nào? Tính khí nó thất thường có hay làm khó con không?
- dạ không ạ, anh ấy rất tốt
- vậy chừng nào hai đứa kết hôn?

Đột nhiên ba anh đặt một câu hỏi nhẹ nhàng nhưng làm hoá đá luôn

- con...con...
- chừng nào em ấy sẵn sàng

May thay là anh đã lên tiếng giải nguy cho mình kịp lúc

- làm gì thì làm cũng mau cho ta cháu bông đi chứ.
- ông này làm gì mà sồn xác tộc mạch làm con nó sợ rồi kìa

Bác gái ngồi bên cạnh mẹ nheo mắt đầy trách cứ bác trai trông cứ vui vui sao ấy. Sau đó lại quay sang nói với mình

- con gái không phải sợ. Bác mà chọn con là tin tưởng con hoàn toàn, cứ từ từ không phải vội. Mà bác có điều muốn nói với con Phong nó bận việc nên hay đi sớm về khuya bác biết nhưng không quản được. Con thông cảm cho nó nha, bác chắc chắn là nó không ngoại tình đâu con không cần lo.

Nghe đến đây làm mình hơi bất ngờ, không lẽ bác ấy không biết anh là Mafia sao? Mình quay sang nhìn anh với ánh mắt khó hiểu. Sau đó câu nói của anh đã làm mọi chuyện sáng tỏ

- mẹ không cần thiết. Em ấy biết hết rồi
- cái gì? Biết hết rồi? Sao mà biết?
- con nói
- thằng này mày lớn gan sao lại nói cho nó biết? Có ra mặt chưa?

Bác trai tỏ vẻ tức giận tra hỏi

- rồi

- mày không sợ nó gặp nguy hiểm sao? Nó là con dâu tương lai của ta, nó mà có chuyện gì là ta không tha cho mày đâu

- ba không cần lo con đã có sắp xếp hết rồi

Rốt cuộc là cả nhà anh đều biết anh là trùm mafia sao? Họ còn định giấu mình chuyện này nữa, nếu mình không tình cờ biết và cạy miệng anh được chắc sẽ không bao giờ biết đến chuyện kinh hoàng này quá. Lúc đó một giọng nữ trong trẻo vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của mình

- anh hai. Anh về rồi sao?

Một cô gái nhỏ nhắn nhưng không kém phần quyến rũ miệng cười toe toét chạy lại ôm chầm lấy anh. Cái ôm đó không hiểu sao làm mình khó chịu. Mình phải tự trấn an rằng” họ là anh em..”

Sau một lát cô ta mới phát hiện ra sự hiện diện của mình hỏi

- cô gái này là ai vậy? Bạn anh sao? Hay khách của ba mẹ?

Lũ này anh mới buông cô ta ra nói

- đây là Lâm Bối Nhi hôn thê của anh, chị dâu tương lai của em đó. Chào hỏi một tiếng đi

- không.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Vân nhi từ khi gặp mình đã tỏ vẻ khó chịu anh có vẻ cũng nhận ra liền nói

- Sao vậy? Em còn không mau chào chị dâu một tiếng?

- em không chấp nhận cô ta là chị dâu của em sao phải chào chứ. Trong khi đó cô ta còn nhỏ tuổi hơn em anh nghĩ em gọi chị sẽ không ngược miệng sao?

Cô ấy nói đến đó đã bỏ mặc mọi người ở đó tức giận đi lên lầu. Lúc này bác gái mới nhẹ nhàng an ủi mình và hạ hỏa cho anh

- con bé này vẫn luôn như vậy, con đừng trách nó nha Bối Nhi. Cả con nữa, Phong không nên nóng giận như vậy, như vậy mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ hơn

- sao Vân nhi có thể biết rõ về Bối Nhi như vậy chứ?

- trước khi nó về vài ngày có gọi điện cho mẹ nói là muốn dẫn bạn về giới thiệu cho con. Mẹ không muốn nó bất ngờ nên nói luôn là mẹ và ba con đã chọn được Bối Nhi cho con. Nó có vẻ rất khó chịu, mẹ nghĩ nó đã âm thầm điều tra về gia thế của Bối Nhi rồi

- vậy được. Cứ mặc nó đi.

- phải phải. Chúng ta đi ăn cơm

Lúc đó bác trai muốn giải toả bầu không khí nặng nề nên lên tiếng nói. Tuy anh vẫn còn trưng ra bộ mặt khó chịu nhưng vẫn tiến vào phòng ăn, lúc này đã được bày các món ăn phong phú khác nhau lên. Bốn người cùng nhau ăn cơm, tất nhiên anh chỉ tập trung ăn không phát ra tiếng nói nào, bác trai cũng vậy. Có lẽ họ đã rơi vào suy nghĩ của riêng họ chỉ có bác gái là vừa ăn vừa hỏi chuyện mình đủ thứ trên trời dưới đất, mình cũng vui vẻ đáp lại. Ăn cơm xong thì gần đến 1h, bác trai, bác gái đã vào phòng nghỉ ngơi. Lúc đó anh nói

- để anh dẫn em đi thăm quan ở đây

- ừm

Thế là anh nắm tay mình mỉm cười dắt đi từng góc ngách mà miệng luôn thuyết giới thiệu, khác hẳn với dáng vẻ lúc nãy của anh làm mình bớt lo lắng. Anh và mình dừng lại ở vườn hoa tulip xinh đẹp, cùng ngồi trên cái xích đu màu trắng dưới bóng một cái cây lớn. Lúc ấy anh nói

- em đừng nghĩ đến lời Vân nhi nói lúc nãy. Anh sẽ nói chuyện với con bé sau

- được rồi. Em không lo đâu

Bây giờ đã đến lúc buổi tiệc sinh nhật của Vân nhi diễn ra tại một khách sạn lớn nhất trong thành phố, những người đến đây đều là những người chức cao vọng trọng trong giới kinh doanh(đó là theo anh nói, còn lại thì mình không biết). Nơi đây là sảnh chính, cũng là sảnh lớn nhất trong khách sạn mà khách đều đã đến gần như đông đủ. Bác trai, bác gái, Vân nhi cùng anh luôn phải đứng ngay cửa để chào khách, mình dù sao vẫn chưa là gì nên đây coi như không cần thiết nên mình chỉ đi vòng quanh nơi đây tham quan chút thôi

Đến lúc quanh lại tập trung vào sân khấu lớn chính giữa nơi cả nhà 4 người họ Triệu đang đứng trên đó ai ai cũng phải ngưỡng mộ, lúc này bác trai mới nói qua micro

- Cảm ơn mọi người đã đến tham dự sinh nhật lần này của con gái út nhà tôi. Chúc mọi người vui vẻ, chân thành cảm ơn.

Sau đó tất cả mọi người đều đi xuống,mỗi người một việc, hai bác thì đi chào hỏi các vị khách,anh cũng vậy cũng đi nói chuyện với một số nhà kinh doanh. Vân nhi thì đi nói chuyện với bạn cô, mọi người có vẻ đều đã quên đi sự tồn tại của mình.

Một lúc sau đột nhiên Vân nhi cùng một cô gái xinh đẹp quyến rũ bước đến nơi mình đang đứng cô gái kia tự giới thiệu cộng thêm nụ cười quyến rũ

- chào cô tôi là Lại Kim Nhã còn gọi là Jinny là bạn thân của Vân

- chào cô tôi là...

- hôn thê trên trời rơi xuống của anh mình

Mình đang suy nghĩ phải nói sao đây thì Vân nhi đã nhanh miệng nói với thái độ xem thường

- à thì ra là vậy. Vậy thì cậu phải gọi là chị dâu chứ

Jinny cười nói với Vân nhi

- không đâu chừng nào mình chưa chấp nhận thì đừng hòng mình gọi. Huống hồ gì bây giờ người ta còn nhỏ tuổi hơn mình cũng chưa là gì.

Sao mình cảm thấy đây như là vở kịch đã tập luyện trước mục đích là diễn cho mình xem. Nhưng mình không chịu thua mà bình tĩnh mỉm cười nói

- đúng vậy mọi chuyện phải thuận theo tự nhiên không cần gắp. Vân nhi đi tiếp bạn đi tôi muốn đi vệ sinh một chút

Nói rồi mình quay đi để lại hai người họ đằng sau với vẻ mặt bức tức. Mình cũng cảm thấy khó chịu nên đứng là đi đến nhà vệ sinh, trong đây không có ai cả chắc mọi người đều đang vui vẻ ở ngoài kia mình bước vào một phòng trong góc kia đi vệ sinh thì đột nhiên lúc chuẩn bị ra thì nghe tiếng lạ ở ngoài, theo quán tính mình với tay mở cửa ra nhưng cái cửa không biết bị làm sao mà không thể mở ra được. Mình sợ lắm, tính lấy điện thoại gọi cho anh nhưng chợt nhớ lúc nãy do không tiện cầm nên mình đã đưa anh giữ rồi. Không còn cách nào, chỉ có thể kêu cứu mà mình kêu đã nãy giờ nhưng hình như tiếng ồn bên ngoài nên không ai nghe thấy mà đến cứu mình cả. Trong lòng mình càng hoảng loạn hơn

Nói đến anh

Sau không lâu mình đi anh cũng vì lo lắng cho mình nên đã nhanh chóng kết thúc câu chuyện rồi đi tìm mình. Anh đi vòng vòng tìm mình nhưng không thấy, lòng đã bắt đầu lo lắng hỏi ai cũng không ai thấy mình. Đó là điều tất nhiên vì mình không nói chuyện với ai cả, họ làm sao để ý người không quen biết như mình. Anh sau đó chạy lại hỏi Vân nhi

- Vân nhi em có thấy Bối Nhi ở đâu không?

- không anh. Lúc nãy còn nổ chuyện nhưng sau đó cô ta đi rồi

- vậy à?

- à lúc đi cô ấy nói là đi vệ sinh chắc bị ' tào tháo ' rượt nên chưa ra chứ gì. Haha ăn nhiều quá mà

- em thôi đi

Nói rồi anh lập tức chạy đi đến nhà vệ sinh không thèm quan tâm đây là nhà vệ sinh nữ, nhưng may mắn là không có ai trong đó. Nếu không anh sẽ mất mặt chừng nào. Anh vaog đến nơi luôn miệng gọi “ Bối Nhi”

Mình ở trong phòng đang ngồi bất lực vì la hét nãy giờ thì đột nhiên nghe tiếng kêu lo lắng của anh thì mọi lo lắng sợ hãi như trút hết ra ngoài liền dùng hết phần sức còn lại đập cửa kêu

- Phong, em ở đây. Ở đây!!

Lập tức mình đã cảm nhận được anh ở ngay ngoài cửa. Giọng anh trầm ấm nói

- Bối Nhi cửa kẹt rồi em tránh xa cửa ra

Mình vừa bước xa nhất có thể thì nghe cái ' Rầm'

Cửa mở ra mình thấy được gương mặt lo lắng của anh mình không nghĩ gì nữa liền lao vào ôm anh mà nước mắt không nghe lời tuôn trào như mưa vậy. Cứ như vậy chưa kịp nói gì mình đã bất tỉnh trong lòng anh do kiệt sức.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Khi mình tỉnh lại thì đã nằm trên chiếc giường quen thuộc trong phòng, bây giờ là trời sáng có nắng nhẹ hắt qua rèm cửa trắng tinh. Mình với tay sang chiếc tủ để đầu giường lấy điện thoại sẵn nhìn đồng hồ thì biết giờ là 11h sáng. Vậy là mình đã ngủ rất lâu rồi

Mình đi tắm rửa rồi thay đồ xuống nhà.

Nhìn xung quanh không thấy anh đâu cả chắc là đã đi đến công ty rồi, mình đi xuống nhà ăn. Mà quái lạ bình thường giờ này người làm lúc nào cũng ra vô tấp nập nhưng hôm nay lại không thấy ai cả, phòng ăn cũng không có. Lúc đó mình mới nhớ hôm nay là ngày 21 ngày mà mỗi tháng mọi người sẽ được nghỉ, lúc trước không có nhưng từ khi mình về đầu thấy họ không được nghỉ ngày nào chỉ trừ việc gấp nên mình đã nói suy nghĩ của mình cho anh. Và cuối cùng anh cũng chấp nhận rồi chọn ngày 21 là sinh nhật mình cho mọi người nghỉ

Quay lại chuyện quan trọng bây giờ là mình đang rất đói mà không có ai, vậy thì phải tự mình “lăn vào bếp thôi”

Sau khi em xét tủ lạnh mình phát hiện lúc nào thức ăn dự trữ cũng rất nhiều và phong phú nên mình cũng rất dễ trong chọn nguyên liệu. Nguyên liệu có đủ rồi bây giờ mình bắt tay làm thôi.

NHUNG....

Đó giờ mình chỉ biết làm bánh đủ loại là giỏi nhưng đụng đến mấy món ăn chiên nấu là “xoảng” đó tai nạn lại xảy ra.

Mình đang chiên tôm, tay phải cầm đũa dài, tay trái cầm cái đĩa mà không biết tại sao dầu đột ngột bắn một phát 'qua mạng' làm mình giật mình vì đau nên cái đĩa đã an vị dưới đất kia. Mình lóng ngóng dọn mấy mảnh vỡ kia lại không cẩn thận làm đứt tay, theo quán tính mình la lên

- ahhhh

Nước mắt đã chảy dài rồi đang không biết làm sao thì mình bị giật mình vì tiếng bước chân hối hả bên ngoài. Không biết giờ này ai đến mà có thể vào đây tự nhiên như vậy chứ?

Không cần thắc mắc nữa, chủ nhân của tiếng bước chân đã xuất hiện, không ai khác là hôn phu của mình - Triệu Gia Phong

Anh đứng ngay cửa ngó người vì mớ hỗn độn trước mắt, nhưng vết máu đỏ trên tay mình đã lưu sự chú ý của anh ngay sau đó. Không thể bình tĩnh anh bước đến nắm tay mình kéo thẳng ra phòng khách ngồi trên sofa. Quay lưng chạy vào bếp lấy ra hộp cứu thương sau đó lại sát trùng vết thương, bôi thuốc cuối cùng là băng bó. Mỗi động tác của anh dứt khoát không có một chút dư thừa. Anh trong lúc đang dọn dẹp mình mới e ngại hỏi

- sao anh lại về vậy? Giờ này đáng lẽ anh phải ở công ty chứ

Anh dừng công việc đang làm lại đột nhiên quay sang dùng hàu bàn tay ôm trọn khuôn mặt mím mím của mình nói

- nếu anh không về không biết em còn muốn phá bao nhiêu thứ nữa

- anh quá đáng. Em chỉ là đang làm đồ ăn thôi không đến nỗi phá hư nhà bự này của anh đâu. Huzz

- ý anh muốn nói không phải căn nhà mà là bản thân em. Sao lại dễ bị thương như vậy? Hư quá!

- tại.... Tại....

- thôi được rồi. Đói bụng phải không?

Mình gật đầu lia lịa. Anh mỉm cười nói

- được rồi ngồi yên đây lát nữa sẽ có đồ ăn

- uhm

Thế là anh xắn ray áo soni không kịp tay đi vào bếp, chỉ ít lâu sau đã có mùi thơm toả ra từ căn bếp làm tất cả nước bọt của mình đều muốn chảy ra hết rồi. Mình không kìm được mà đứng dậy bước vào bếp.

Khi mình đứng ngay cửa thì bị hình ảnh tuyệt đẹp bên trong thu hút lúc nào không hay. Anh đứng ở đó đang xào cái gì đó, mùi thơm không ngừng toả ra. Cộng thêm thân hình vạm vỡ không tì vết trong áo soni trắng làm mắt mình không buồn chớp luôn.

Mình cứ đứng ngây người một hồi thì đột nhiên anh quay lại nói

- sắp xong rồi. Em còn đứng đó nhìn không mệt sao?

Cái gì? Vậy là anh biết mình đứng đây nhìn nãy giờ sao? Mắt mệt quá đi T.T

- còn đứng đó làm gì? Lại giúp anh dọn chén đĩa

- uhm

Lúc này mình mới thức tỉnh, lẩn xấn chạy vào dọn bàn chuẩn bị ăn cơm.

Mình rất nhanh nhẹn nha, chỉ một lúc mọi thứ đã đầy đủ nhưng sao thấy nó thiếu thiếu cái gì đó. Ah biết rồi ly nước

Mình lại quay ra tìm kệ để ly, ra quầy bar thì toàn ly đủ hình dáng dùng để uống rượu, trở lại mấy cái tủ, kiểm soát sao không thấy đâu hết. Mình lên tiếng hỏi

- Phong. Ly uống nước để đâu vậy?

- kệ bên trái ở giữa trên cùng

Anh không thèm quay lại mà miệng một hơi nói hết. Thiết khâm phục mà

Mình bây giờ đã tiếp cận được cái kệ đó nhưng chỉ có thể mở cửa tủ ra còn bên trong có gì mình không hề biết. Tất cả là do cái chiều cao ' khiêm tốn ' này T.T

Mình đang nhón chân cố hết sức nhìn vào bên trong tủ nhưng không thấy gì cả. Đột nhiên thân hình cao lớn của anh đứng ngay sau mình với tay lên nhẹ nhàng đã có thể nhanh chóng lấy xuống hai cái ly. Sau đó anh bỏ đi ra bàn ăn không thèm để ý đến khuôn mặt ửng đỏ của mình lúc đó. Huzz đúng là thấy ghét nhà làm cho người mệt mỏi hơn thì cái gì cũng phải cao à? Lỡ có người tới thăm chỉ cao một rưỡi gần sáu như mình thì sao!!!

Mình phụng phịu quay sang tủ lạnh lấy ra chai nước cam ôm theo người ngồi xuống bàn. Trong khi đợi anh lấy thức ăn ra thì mình rót nước ra ly.

Sau bao nhiêu lâu chờ đợi thì cuối cùng thức ăn đã bày ra trước mắt vô cùng phong phú và hấp dẫn. Nhìn vào có ai nghĩ đó là do giám đốc trẻ tuổi của Triệu thị làm ra chứ?

Mình và anh bắt đầu ăn, cả hai đều tập trung ăn mà không ai nói gì từ đó tạo nên bầu không khí thật là lạ lùng. Bầu không khí đó được giải tỏa khi anh lên tiếng nói

- chuyện hôm qua em không sao chứ? Có còn sợ không?

- không còn sợ nữa. Nhưng mà em thắc mắc không biết tại sao cái cửa lại tự mắc kẹt chứ?

- anh đã cho người đi điều tra rồi. Kết quả là có người đã dán một lớp keo ngay cạnh cửa nên không thể dùng lực người phụ nữ mở ra được

- keo sao?

- phải một loại keo đặc biệt độ bám dính 100% chỉ sử dụng trong công nghiệp mà chỉ những người trong ngành mới biết.

- vậy theo anh ai đã làm? Em đâu có gây thù chuốc oán với ai

- thôi được rồi đừng nói chuyện này nữa. Chiều nay em có tiết học không?

- không

- vậy có ý định là gì không?

- không

- anh lát nữa phải quay lại công ty, em có muốn đi theo không? Dù sao cũng không làm gì, nhà không có ai anh cũng không yên tâm

- được. Ăn xong đợi em thay đồ rồi mình đi

Anh mỉm cười với tính trẻ con của mình, lúc này còn cau mày suy nghĩ lo lắng mà bây giờ đã vui vẻ như con nít được đi chơi vậy.

Ăn xong anh lên thư phòng lấy tài liệu còn mình trở về phòng thay đồ. Hôm nay mình quyết định mặc một chiếc đầm xuống màu xanh đơn giản cộng với đôi high-hill mà nói vậy thôi chứ không cao lắm vì mình không quen đi mấy đôi đó, nếu đi một lần là trọ chân không dưới 5 lần

Khi mình chuẩn bị xong đi xuống nhà thì thấy xe của anh đã đậu nhảy cửa chờ, mình biết anh đã ở đó chờ mình rồi. Thế là mình cùng anh lên đường đến công ty, trên đường đi mình vui vẻ cứ nói chuyện luyên thuyên còn bắt anh dừng lại ở một tiệm bánh lớn để mua bánh phòng khi anh bận thì có cái giải sầu:))

(Các bạn đọc thân mến,

Đáng lẽ ra cuối tuần này mình mới đăng nhưng các bạn hỏi qua mà mình cũng muốn bù đắp cho các chọn 3 tuần mất tích nên hi hục viết để đăng.

Mong các bạn luôn ủng hộ truyện

Thân ái!)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Khi đến công ty mình cứ lon ton đi theo anh lên phòng giám đốc trước bao nhiêu con mắt tò mò của các nhân viên. Anh một khi đã làm việc thì không còn quan tâm gì nữa. Biết trước điều đó nên mình đã chuẩn bị rất nhiều thứ phòng hờ chán quá lại lăn ra ngủ. Mình bắt đầu làm bài luận, sau đó đọc sách, ăn bánh... Nhưng cuối cùng thì cũng không có cây gậy nào có thể chống đỡ mắt mình nữa, và thế là lăn ra ngủ còn úp nguyên cuốn sách lên mặt nữa.

Về phía anh thấy là đang rất tập trung vào công việc nhưng thật ra không phải vậy, tất cả vì cô gái nhỏ kia cứ hờ chút là sẽ trưng ra bộ dạng đáng yêu chết được. Như vậy sao anh có thể tập trung làm việc được? Mà anh rất muốn bỏ hết công việc chạy ra chơi với bảo bối nhưng mà vì lòng tự trọng của người đàn ông đến công ty làm việc không cho phép anh làm như vậy. Vì thế chỉ có thể lén lút nhìn bảo bối nhỏ mà thôi.

Cho đến khi biết mình đã ngủ say anh lúc đó mới rời ghế bước đến dọn dẹp mấy cuốn sách kê cả cuốn trên mặt mình rồi nhẹ nhàng bế bổng mình lên bước vào phòng nghỉ của giám đốc. Chỉ có sau đó thì anh mới có thể chuyển tâm mà hoàn thành mớ công việc của mình được.

Mình tỉnh lại bởi tiếng chuông điện thoại, trong lòng đang bực mình vì bị đánh thức giữa chừng, đó là điều mình ghét nhất. Một số lạ gọi đến mình bắt máy với giọng lười biếng

- alo. Ai vậy?

- Bối Nhi mày không nhớ tao hay sao?

- không nhớ

- con quỷ Lưu Nhã Vy nè. Không gặp 2 năm mày quên tao luôn rồi hả

- VY!! Sao mày đi lâu như vậy không liên lạc gì với tao hết vậy?

- thì bận quá, với lại giờ tao về rồi nên mới gọi mày nè. Rảnh không ra quán gặp tao, nhớ mày quá đi

- uhm giờ cũng rảnh vậy 30' nữa ở View nha

- ok. Bye

Mình tắt máy đi ra khỏi phòng thấy anh đang chăm chú làm việc mình nhẹ nhàng đi lại gần không muốn làm phiền anh nhưng mình không biết từ khi mình từ căn phòng kia bước ra anh đã biết rồi nhưng chỉ giả bộ thôi. Khi anh lại gần anh định lên tiếng trước thì anh đã nhanh miệng hơn cộng thêm ngẩng đầu mỉm cười

- dậy rồi sao?

- uhm

- đợi lát nữa xong việc anh dẫn em đi ăn

- Phong em muốn nói với anh một chuyện
- em nói đi
- bạn em mới gọi điện muốn gặp mặt nên em đi nha
- em nói bạn nào? Trước nay chưa bao giờ thấy em ra ngoài gặp bạn nha
- bạn thân cấp 3 của em, nó đi Mỹ 2 năm rồi giờ về thăm gia đình nên em cũng muốn gặp lại
- vậy em đi đi. Anh kêu người chở em đi, chừng nào về gọi anh đến đón
- uhm biết rồi

Mình đang định chạy đi lấy giờ thì anh đột nhiên gọi lại

- khoảng đã. Em mang theo cái này
- chi vậy? Không cần đâu. Tiền vặt mỗi tuần anh cho em đều dư không thiếu tiền đến phải cầm thẻ không giới hạn của anh đâu
- đó là trước giờ em không đi chơi với bạn nên anh không đưa. Giờ sẵn đi với bạn hãy đi mua sắm cho mình
- uhm em biết rồi. Cảm ơn anh. Em đi đây

Mình cười toe toét chạy đi đang suy nghĩ mình nên đi bằng gì thì vừa ra khỏi cổng đã có người cũng chiếc xe sang trọng đứng đợi mình, nhìn là biết người của anh chứ không ai. Quả thật là vậy, người đó thấy mình liền cung kính nói

- phu nhân mời lên xe

Mình mỉm cười lên xe nói điếm đến cho anh ta mà lòng cứ háo hức sao ấy, vì lâu lắm rồi chưa gặp lại nhỏ bạn đó

Xe chạy với tốc độ khá cao nên chỉ một lúc là đến View rồi, khi mình xuống xe anh tài xế nói

- tôi ở gần đây đợi. Khi nào đi phu nhân gọi về trụ sở là tôi biết và đến đón người
- uhm. Cảm ơn anh

Đó là một loại liên lạc của Hắc Long Bang, khi mình cần đi đâu mà không có anh thì cứ gọi vào số trụ sở họ sẽ lập tức định vị rồi cho xe đến đón. Thôi quay lại việc chính nào.

Khi bước vào quán mình đảo mắt một vòng đã thấy nhỏ bạn Lưu Nhã Vy ngồi đầu vì mình nghĩ nhỏ nổi hơn người khác nhờ cái nét xinh đẹp không kém phần lém lỉnh mà mình đã được lãnh giáo rồi. Khi bước đến gần mình mới phát hiện ngồi đối diện nhỏ còn có một người đàn ông cao ốm, tóc hớt cao mặc vest ngồi quay lưng lại với mình nên không thể biết đó là ai. Khi mình đứng ngay bàn rồi con bạn thân Lưu Nhã Vy mới phát hiện ra sự hiện diện của mình thốt lên

- Bối Nhi! Đến rồi sao? Mau ngồi xuống. Đạo này mày sao rồi?

Mình vừa ngồi xuống vừa nghe con nhỏ luyên thuyên

- được rồi. Bình tĩnh đi mày cứ như vậy sao tao trả lời được?
- uhm vậy mày nói đi, mà thôi uống gì gọi trước đi hần nói
- như cũ đi
- ok. Chị ơi cho một ly Americano đá
- Vy đây là ai? Người yêu à?
- quên mất. Đây là Trần Hoàng Vương còn gọi là Kevin. Bạn bên Mỹ của tao. Anh ấy lớn hơn mình 2 tuổi
- chào em Bối Bối có nhớ anh không?
- Bối Bối? Sao anh biết tên gọi này?

Mình rất bất ngờ vì từ nhỏ đến bây giờ chỉ có lúc mẫu giáo với cấp một là mấy đứa bạn mới gọi mình như vậy. Nhưng từ cấp 2 đến giờ không ai còn nhớ đến cái tên đó nữa, kể cả mình

- phải. Bối Bối em không nhớ anh sao?

- không nhớ. Anh là ai vậy?

- lúc anh 5 tuổi đi học mẫu giáo có gặp một cô bé 3 tuổi lúc nào cũng thất bim hai bên. Anh không ưa cô bé đó nhưng một hôm cô bé ấy bất ngờ cầm một cây kẹo lớn đến tặng anh với lý do là lúc nãy thấy anh bị cô la chắc là buồn lắm nên muốn anh ủi anh. Và thế là từ đó anh lúc nào cũng đi theo chơi đùa, bảo vệ cô bé đó. Đột nhiên một hôm cô bé không đi học nữa hỏi ra mới biết gia đình cô bé đã chuyển đi nơi khác. Từ đó anh không gặp lại cô bé đó nữa.

-anh...anh Vương Vương

- cuối cùng em đã nhớ rồi cô bé

Anh mỉm cười, một nụ cười rực sáng. :))

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Từ khi mình 3 tuổi đã được ba mẹ cho đến nhà trẻ rồi mà tính mình từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng rụt rè không bao giờ dám nói chuyện với ai. Ngày đầu tiên đi mẫu giáo là nỗi khủng hoảng lớn nhất trong đời cô bé 3 tuổi như mình.

Cứ như vậy 2 tuần trôi qua mà mình không thể có một người bạn nào, các bạn cũng vì vậy mà nghĩ mình là một cô tiểu thư chảnh choẹ nên không thèm nói chuyện với họ, dần dần từ lúc nào mình đã trở thành kẻ thù của họ một cách vô cớ

Cứ như vậy ngày nào các bạn cũng chọc ghẹo mình đủ kiểu mình buồn lắm. Mỗi lần như vậy chỉ biết ngồi trong góc khóc một mình nhưng mình không dám nói cho cô với ba mẹ biết

Một hôm một cô bạn trong giờ ăn đã đổ nước sốt lên chiếc váy mẹ mới mua cho mình, tất nhiên mình chỉ biết đứng đó khóc mọi người xung quanh thì ra sức chọc ghẹo. Đột nhiên một bạn trai lớn hơn đi đến đẩy mọi người ra lại gần xoa đầu mình nói

- bạn nhỏ em đừng khóc nữa. Để anh Vương Vương đi nói với cô giáo để phạt mấy đứa quậy phá kia nha

- anh...hix...hix anh đừng đi các bạn sẽ nghĩ em là người xấu

- nhưng họ có lỗi mà. Em lo quá làm gì?

- em không thích. Em đi đây

Thế là mình chạy đến nói với cô là thấy một đề kêu mẹ đưa về nhà sớm

Hôm sau đi học bất ngờ các bạn thay đổi hết thái độ với mình mà còn rất thân thiện nữa. Mình không hiểu tại sao nhưng kệ họ chơi với mình thì mình chơi lại thôi, còn nhỏ mà quan tâm mấy chuyện lý do lý trấu làm gì cả

Khoảng một tháng sau mình đã có nhiều bạn lắm nha trong đó mình vẫn thân với anh Vương Vương nhất thôi. Cũng thời gian đó mình nghe một bạn nói là do anh Vương dù dọa bọn nhóc, chúng sợ anh nên mới làm bạn với mình.

Lúc đó mình rất sốc nhưng anh Vương đã hết lòng anh ủi mình nhờ vậy mình mới không lo gì nữa tiếp tục chơi đùa với mọi người. Mình lúc đó thích anh Vương lắm, thậm chí còn nói với mẹ” khi con lớn con sẽ lấy anh Vương Vương làm chồng nha mẹ” mẹ lúc đó chỉ cười xoa đầu mình không nói gì. Mình cũng đã nói chuyện đó với anh Vương anh cũng đồng ý với mình.

Một năm sau khi sinh nhật lần thứ 4 của mình là ngày mai thì trước đó một ngày ba mẹ đã chuyển nhà mà mình không hay biết cũng không thể nói cho anh Vương Vương biết. Kể từ đó mình và anh không còn gặp lại nhau lần nào nữa.

Trở lại lúc này, mình đang vui lắm, vui không gì tả nổi

- anh Vương Vương. Sao anh tìm được em vậy? Sao anh quen Vy vậy? Anh đang ở đâu? Làm gì?...

- em bình tĩnh đã. Không cần gấp như vậy. Anh làm việc ở Mĩ hiện là cộng tác làm ăn với Vy nên anh mới cũng cô ấy về đây. Còn vì sao anh biết em là bạn Vy thì là Vy vô tình để anh thấy được hình em lúc bé, còn rất vui kể về em cho anh nghe. Thế nên là khi anh biết Vy hẹn gặp em anh đã đòi đi theo để gặp lại em. Thế nào? Cảm động không?

- cảm động cái đầu anh. Sao không nói cho em biết? Định giấu em đến chừng nào đây?

Vy có vẻ bức xúc khi bị che giấu chuyện lớn như vậy, thật ra cũng không lớn lắm.

- xin lỗi mà. Do anh muốn làm cả em với Bối Bối bất ngờ nên anh mới...

Nói chung là buổi gặp mặt hôm nay rất vui cứ như vậy, rất lâu sau anh nói

- bây giờ anh phải về lo một số giấy tờ hai em có về không anh đưa về luôn

- không cần đâu. Lâu lâu tụi em mới gặp muốn đi mua sắm rồi mới về

Nhỏ Vy đã lẹ miệng nói trước

- uhm. Nhưng hai em đi bằng gì? Em đâu có xe (anh nhìn Vy nói)

- em có. Không sao đâu, anh đừng lo. Anh mau đi lo công việc của mình đi

- em có xe sao? Em lái?

- không. Có người lái

Vừa nói cả ba đều cùng nhau đi ra ngoài, xe của anh đã đậu sẵn ở đó. Anh thấy chiếc xe sang trọng liền không tiếc lời khen

- chà chà dạo này ba em làm gì mà giàu vậy?

- là sao?

- thì cái xe này căn bản là không rẻ chút nào

- xe không phải của ba nó mà là của hôn phu của nó đó anh

Lại là con nhỏ nhiều chuyện kia

- hôn phu?

- uhm. Em sẽ kể cho anh nghe sau

Mình không muốn nói cho anh nghe lúc này khi tình cảm giữa mình và anh chưa xác nhận được là như thế nào, nên thôi để lúc khác nói.

Mình và Lưu Nhã Vy sau khi tạm biệt anh Hoàng Vương cả hai cùng đi đến trung tâm mua sắm, cùng nhau chọn hết món này đến món khác đến khi mệt là mới tập vào quán nước để nghỉ ngơi. Hai đứa ngồi uống nước sẵn kêu vài món bánh nhẹ lót cái bụng đang kêu gào đòi ăn, là do đi chơi vui qua làm mình quên bây giờ là 7h30 tối đã qua giờ ăn tối thường ngày của mình.

Khi đã thoải mái được phần nào cái bụng mình với nhỏ Vy mới chuẩn bị ra về, hai đứa gần ra khỏi trung tâm rồi đột nhiên thấy bóng dáng đẹp trai lạnh lùng của anh- Triệu Gia Phong đang đi ngược hướng với mình vào trong trung tâm. Anh cũng thấy mình liền bước lại anh không nói gì nhưng mình bất ngờ nên phải hỏi

- sao anh lại ở đây?

- ngoài lý do là đến đón em thì anh còn lý do nào để đến đây vào giờ này chứ? Có biết mấy giờ rồi không?

- thì... Hơn 8h. Nhưng sao?

- trước giờ anh không bao giờ cho em về nhà sau 7h30 em đi chơi đến không còn nhớ gì về anh nữa sao?

- à nhớ rồi. Tại vui qua nên em quên mất. Mà hiếm lắm mới có một lần...

- thôi đi về nào

Anh mỉm cười khi định kéo mình đi chợt nhớ ra gì đó quay sang nhỏ Vy

- Lưu Nhã Vy?

- chào anh. Em là bạn của Bối Nhi. Nghe danh từ lâu giờ mới được gặp mặt

- cô đừng lo sẽ có tài xế chờ cổ về cứ ra chiếc xe lúc nãy đến đây là được

- ah...uhm cảm ơn

Anh phán một câu làm mình với nhỏ đứng hình luôn chỉ biết tiu nghỉu tạm biệt nhau mỗi người đi hướng khác nhau. Nhỏ Vu có tài xế chờ về tất nhiên mình cũng có vì đó giờ mình làm gì biết lái xe mà người đó không ai khác là anh,

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Trên đường lái xe về nhà anh hỏi

- hôm nay đi chơi vui không?

- vui lắm vì lâu rồi tụi em mới gặp lại

- tốt. Em đã ăn tối chưa?

- lúc này có ăn vài món nhẹ cũng không đói lắm

- hôm nay em đã đi mua gì vậy?

- em mua vài cái áo, hai cái áo khoác một đôi giày, còn có thứ này

Mình giờ tay trái ra một chiếc vòng bằng bạc không qua cầu kị, cũng không quá nữ tính như những chiếc vòng của mình

- đó đâu phải gu của em, nó chẳng đặc biệt

- nó không đặc biệt nhưng đặc biệt ở chỗ là....

Mình vừa kéo dài vừa đưa tay vào trong giỏ lấy ra chiếc hộp nhỏ. Điều đó đã gây sự chú ý cho anh, làm anh đưa mắt nhìn theo hành động của mình. Mình mở chiếc hộp ra trong đó là chỗ để hai chiếc vòng một lớn, một nhỏ. Chiếc nhỏ đã không còn ở đó vì nó đã yên vị trên tay mình, còn chiếc còn lại tất nhiên là cho anh

Mình lấy chiếc vòng ra nói

- cho em mượn tay anh

Anh vô thức đưa tay trái ra chìa về phía mình, mình nhanh chóng đeo chiếc vòng vào tay anh rồi mỉm cười. Anh nói

- em làm vậy là ý gì đây?

- không có gì. Em thích nó mà họ chỉ bán một đôi nên em mua luôn sẵn đưa anh đeo không lại uổng. Mà nếu anh không thích thì thôi, tháo ra trả em

Mình với tay ý muốn lấy lại chiếc vòng từ tay anh. Anh rút tay lại nói

- đeo vào rồi, anh có bảo em tháo ra sao?

- nhưng anh không thích

- ai nói anh không thích? Anh chỉ muốn biết lý do

- vậy... Anh biết rồi đó. Anh muốn làm gì thì tùy

Quê qua mình không thèm nói với anh nữa xoay sang phía cửa sổ. Một lúc sau anh lại lên tiếng

- anh thích lắm. Cảm ơn em, bảo bố

-.....

- sao vậy? Giận rồi sao?

- không
- vậy sao em lại tò thái độ như vậy?
- không có gì. Anh không cần lo

Anh không nói gì nữa chỉ tập trung vào lái xe. Mình không nói chuyện với anh không phải vì giận mà là vì người ta đang xấu hổ mà. Lúc mình nghe anh nói thích cái vòng thì đã rất vui rồi, vui đến nỗi không biết nói gì chỉ mỉm cười trong lòng thôi.

Chỉ một lúc sau đã về đến nhà, giờ là khoảng gần 9h tối nhưng người làm trong nhà vẫn còn làm việc tất bật, mọi ngày đến 10h thì mọi người mới ngưng tay về nghỉ ngơi. Bây giờ mình đi vào nhà ai gặp mình cũng vui vẻ chào

- chào phu nhân mới về
- chào các bác. Các bác vất vả rồi. Các bác ăn tối chưa?
- chúng tôi ăn rồi. Còn phu nhân thì sao?
- cháu mới ăn nhẹ vài món giờ chưa đói, các bác không cần lo cho cháu. Mấy bác nhớ nghỉ ngơi sớm
- dạ cảm ơn phu nhân. Người cũng vậy

Mình mỉm cười đi vào nhà, anh thì đã vào nhà từ lâu rồi vì chuyện nay xảy ra rất thường xuyên.

Khi vào nhà rồi mình không thấy anh ở phòng khách thì biết ngay là anh đã lên thư phòng rồi, mình cũng lên phòng tắm rửa cho mát mẻ rồi lên laptop làm bài luận cho môn xã hội. Cứ như vậy thời gian trôi qua, bây giờ đã hơn 11h30, số thức ăn nhẹ lúc này ăn vào cũng đã tiêu hoá hết dẫn đến bụng mình đang bắt đầu đánh trống rồi đây.

Mọi người chắc ngủ hết rồi, mình mau lẹ xuống bếp xem còn gì để ăn không. Đèn bên dưới tắt gần hết chỉ chừa vài cái đèn ngủ rải rác nhưng nói chung là không tối lắm.

Mình mở tủ lạnh ra đúng như mình nghĩ chả còn gì cả, vì trước giờ Triệu gia không có thói quen để dành lại thức ăn thừa qua đêm. Cuối cùng mình kiểm được mấy gói mì và thịt bò. Mình bắt tay vào nấu mì ăn thôi.

Khi mình đang nấu dở sắp xong thì giọng nói phía sau làm mình hết hồn, khi nhận ra chủ nhân là ai thì mình lại ngượng ngùng hơn

- biết ngay thế nào em cũng như vậy mà
- Quay lại thì thấy anh đứng dựa lưng vào cạnh cửa nhìn mình mỉm cười
- ý anh là sao? Tại em đói chứ bộ
 - không có gì. Anh chỉ muốn biết tại sao em không về nhà ăn cơm mà ăn mấy món ăn không ra gì ở ngoài dẫn đến về nhà không chịu ăn cơm. Anh biết ngay là mấy món đó không thể duy trì trong bụng em quá 3 tiếng. Và đúng như nhưng gì anh nghĩ
 - anh thôi đi. Làm gì mà giọng điệu chăm chọc như vậy chứ? Anh có muốn ăn không? Nếu không thì đi lên đi...

Mình tò về giận dữ nói với anh. Ai biểu anh tỏ vẻ khó chịu chi. Anh bước lại gần mình, khi cách mình chỉ còn 10cm làm mình hết hồn..... Nhưng anh búng vào trán mình cái 'bốp' rõ đau rồi nói

- anh chưa phạt em là may rồi chứ mà ở đó giận gì chứ? Đáng lẽ ra người giận phải là anh nè
- anh có gì mà giận? Quá đáng
- có phải anh đã quá dễ dãi nên em mới hư hỏng như vậy? Phải phạt mới được

Anh trưng bộ mặt quý dật ra nhìn mình. Haizz nổi hết cả da gà da vịt rồi nè

- thôi mà. Coi như em có lỗi, để em chuộc lỗi với anh được chưa?
- phải coi sao đã

Anh mỉm cười quay ra ngồi vào bàn ăn về chờ đợi. Mình lại quay lại với chảo mì xào bò lúc nãy. Công nhận tài nấu ăn dạo này của mình không phải dạng thường nữa đâu nha, qua tuyệt.

Mình bày mì ra hai đĩa, một cho anh, một cho mình. Khi mình để đĩa mì trước mặt anh, rồi đĩa mì đối diện của mình nói

- sao lại như vậy?

- sao là sao?

-hai đĩa không đều

-có gì đâu? Của anh nhiều hơn mà, muốn thêm cũng không có đâu

- không phải. Sao đĩa này nhiều thịt hơn đĩa kia?

- thì muốn tạ lỗi mà

Mình mỉm cười nói với anh, ngay sau đó anh với qua đôi chỗ hai cái đĩa với nhau, nói

- cô ngốc của tôi ơi... Đôi thì em tự biết ăn cho nó chứ. Em nghĩ anh là người sẽ giành ăn với em sao?

- không phải. Tại dù sao em cũng ăn không hết

- vậy em không ăn hết nên mới đẩy qua cho anh đúng không?

- anh...anh sao cứ hiểu sai ý em. Không ăn thì thôi

Anh cứ đùa cợt làm mình tức giận không thềm nói chuyện nữa mà tập trung ăn đĩa mì nhiều thịt mà anh mới đổi qua. Quả thật ăn được một nửa thì mình không ăn nổi nữa đành buông đĩa, nhìn sang anh đã ăn hết đĩa mì từ khi nào.

Mình định dọn đĩa xuống, dù sao ăn cũng không hết bỏ quách đi cho xong. Nhưng khi mình cầm đĩa thì anh nắm lấy tay mình

- còn hơn một nửa sao không ăn tiếp?

- không thích

Mình nghĩ anh sẽ không nói gì nữa nhưng thật bất ngờ anh lấy đĩa về phía mình mỉm cười nói

- bỏ thức ăn thừa là không tốt

Rồi anh bắt đầu ăn phần mì dư trên đĩa của mình, thật không tin nổi. Người như anh là chịu ăn đồ thừa của người khác sao. Như đọc được suy nghĩ của mình anh đáp

- chỉ mình em thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Nghe câu nói đó của anh làm mình ngỡ ngàng đến độ cả mắt, lưng tưng không biết làm gì mình bối rối cầm đĩa đã ăn xong của anh đem bỏ vào máy rửa, nhanh tay dọn mấy thứ mà mình bày ra lúc nãy.

Khi mọi thứ đã gọn gàng trở lại mi đang định quay sang xem anh ăn chưa để dọn nốt luôn thì từ sau lưng một vòng tay lớn, ôm ấp vòng qua eo không mấy thon gọn của mình rồi xiết chặt lại. Mình do bị bất ngờ không biết nói gì

- anh...anh làm gì vậy?

- không có gì. Chỉ một chút thôi

Mình cũng để yên cho anh ôm như vậy một lúc sau anh mới lại lên tiếng

- bảo bối. Anh yêu em. Lâu lắm rồi em không nói câu đó với anh

- em....em cũng yêu anh

- ngoan lắm

- anh buông ra được chưa? Em phải dọn dẹp nữa, buồn ngủ rồi

- uhm. Từ từ nghe anh nói đã
- anh nói đi
- sáng mai anh phải sang Iraq một tháng
- sao vậy? Một tháng lận?
- có một số việc quan trọng cần anh sang đó giải quyết
- nhưng một tháng có phải quá lâu không?
- anh cũng không muốn, nhưng hết cách rồi. Em ở nhà phải ngoan không được quậy phá, đi đâu phải báo quần gia dẫn Hani theo nữa, ăn uống đầy đủ, ngủ sớm không được thức quá khuya.... Anh sẽ kiểm tra đó
- em đi cùng không được sao?
- tuyệt đối không được. Sẽ nguy hiểm
- nhưng....
- không nói nữa anh đã quyết định rồi
- biết rồi

Mình phụng phịu nhưng vẫn ngoan ngoãn không muốn cãi lại anh

- vậy mới ngoan- lúc này anh không ôm mình nữa mà xoay người mình lại đối mặt với anh. Lúc này mắt mình đã đỏ hết rồi, còn có nước nữa

Anh nhìn mình với ánh mắt triều mến, đưa tay lau đi giọt nước mắt chưa kịp chảy xuống má của mình nói

- bảo bối của anh thiệt ngọc. Anh đi làm rồi sẽ về chứ có đi luôn đâu mà khóc. Hứa với anh không được khóc vì bất cứ ai kể cả anh. Anh không cho phép em được roi nước mắt
- uhm... Hứa
- ngoan. Khi về anh sẽ mua quà cho em. Thôi đi ngủ đi khuya lắm rồi
- để em dọn xong chén đĩa đã
- để anh làm
- vậy em đợi anh

Mình và anh đều trao cho nhau nụ cười ấm áp, cùng quay lại bàn ăn, mình thì ngồi xuống đợi anh. Còn anh thì thu dọn phần chén đĩa còn lại đem đi về sinh.

Hôm nay đi chơi nguyên ngày nên mình cũng buồn ngủ lắm rồi bây giờ cũng trễ nữa nên con mắt mình không chống đỡ nổi cũng là điều hiển nhiên. Và mình trong chốc lát đã rơi vào giấc ngủ êm đềm mà không hay biết

Trong cơn ngủ mơ màng mình cảm nhận được có người nhắc bóng mình lên và bước đi. Mình cảm nhận được vòng tay ấm áp vô cùng và mình biết đó chắc chắn là anh nên cũng yên tâm, tay mình vô thức vòng qua cổ, đầu rút vào bờ ngực vững chãi của anh mà đi vào giấc ngủ không mộng mị.

Sáng hôm sau mình thức dậy bởi tiếng gõ cửa bên ngoài

- phu nhân, đã đến giờ đi học rồi

Mình mơ màng đáp lại

- cháu biết rồi

Rồi mình thức dậy hẳn khi nhớ ra hôm qua anh nói là sáng nay sẽ đi công tác, mình xác định đồng hồ, bây giờ là 8h30 chắc anh chưa đi đâu. Thế là mình quyết định chuẩn bị thật nhanh để còn xuống nhà tạm biệt anh nữa. Nhờ suy nghĩ đó mà mình đã chuẩn bị cho bản thân thật nhanh lẹ chứ không như mọi hôm- như ốc sên

Mình nhanh chóng đi xuống nhà, chạy vào phòng ăn nhưng không thấy anh đâu, phòng khách cũng không. Mình lại chạy lên phòng anh, cả thư phòng nữa nhưng tất cả đều trống rỗng.

Mình lùi thui quay lại phòng ăn vừa đúng lúc bác quản gia bước vào

- Phong đâu rồi bác?
- ngài ấy đi từ sáng sớm rồi ạ. Phu nhân không biết sao?
- vậy sao? Cháu không biết anh ấy lại đi sớm như vậy

Mình nói với giọng hụt hẫng, sau bác quản gia lại nói

- ngài ấy bảo tôi nói lại với phu nhân là ngày mai mời phu nhân đến nhà chính gặp lão gia và phu nhân
- ba mẹ của anh ấy?
- dạ phải
- nhưng lý do là gì bác có biết không?
- chuyện đó tôi không biết. Hay phu nhân đợi đầu giờ chiều gọi hỏi ngài ấy đi
- cháu biết rồi

Mình nãy đến giờ vẫn cảm thấy hụt hẫng buồn buồn sao ấy khi không thể tạm biết anh trước khi anh đi một tháng trời

Mình lùi thui ngồi vào bàn ăn sáng một mình, thường ngày luôn có anh ăn cùng bây giờ cảm thấy trống trải quá, cảm thấy muốn khóc luôn rồi nè

Không được, mình không thể cứ để như vậy được, phải nhanh chóng đi khỏi đây làm gì đó cho quên chuyện buồn. Nếu cứ ngồi đây như vậy chắc mình khóc thiệt quá

Sau một hồi suy nghĩ nên làm gì thì mình quyết định gọi cho con bạn Lưu Nhã Vy

- Vy. Tao đang buồn lắm đây. Mà đang ở đâu vậy? Gặp tao được không
- tao đang ở công ty SC nơi anh Vương làm việc. Bây giờ tao sắp tham dự một buổi họp ra mắt quan trọng nên không thể đi được. Hay mà đến đây đi, đợi xong việc rồi mình đi đâu đó cho mi giải tỏa nỗi buồn
- được rồi. Mà cứ làm việc đi tao đến trường điểm danh rồi qua mà

Mình nhanh chóng chuẩn bị tươm tất leo lên xe đã được chuẩn bị sẵn chạy đến trường đại học danh tiếng mà mình đang theo học. Ở đây rất 'thoáng' nên không quản việc sinh viên có tham dự lớp hay không mà chỉ cần có mặt điểm danh và hiểu bài học là được. Mọi bữa mình không bao giờ dám nghỉ học như vậy nhưng hôm nay tại anh mà buồn quá nên mình đành làm vậy thôi, chứ tâm trạng vậy có học cũng không vô chữ nào

Sau khi hoàn tất điểm danh thì mình lên xe đến công ty SC, một công ty của Mĩ với quy mô không nhỏ, không kém gì Triệu thị cả.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Từ trường mình đến công ty CS cũng hơi xa nên phải ngồi xe tận 20'

Khi đến nơi mình mới công nhận công ty này đúng là lớn thiệt nha không thua kém Triệu thị chút nào, mình đi vào trong đến ngay bàn lễ tân. Cô lễ tân xinh đẹp lịch sự nói

- xin chào. Không biết cô đến có việc gì? Gặp ai?
- tôi đến gặp cô Lưu Nhã Vy
- xin cô đợi một lát

Nói rồi cô ấy nhắc điện thoại lên nói gì đó rồi gác máy nói với mình

- cô Lưu Nhã Vy hiện đang tham dự buổi họp quan trọng rồi. Hay lúc khác cô quay lại
- không cần đâu. Tôi có thể đợi
- vậy mời cô ra ghế bên kia ngồi đợi. Đợi buổi họp xong tôi sẽ báo giúp cô
- cảm ơn

Mình định quay đi nhưng chợt nghĩ ra một điều, lại quay lại cô ấy

- xin lỗi nhưng còn anh Vương? À ý tôi là Trần Hoàng Vương
- ý cô là tổng giám đốc Trần?
- tôi không chắc nữa. Nhưng hình như anh ta vừa từ Mỹ trở về
- vậy là đúng rồi
- vậy cho tôi hỏi anh ấy có bận không?
- hình như là tổng giám đốc cũng họp cùng cô Lưu Nhã Vy ấy. Cô ra ngoài đi để tôi giúp cô xác nhận lại

Mình mỉm cười gật đầu quay đi. Lại chưa kịp ngồi ghế đã bị cô tiếp tân kia gọi lại

- cô gì ời. Giám đốc đã rời cuộc họp sớm nên nếu cô muốn gặp hãy báo tên để tôi nói với thư ký
- làm phiền cô Lâm Bối Nhi
- cô đợi một lát

Mình lại quay lại bàn tiếp tân đợi câu trả lời của cô ấy, sau khi nói chuyện với ai đó chắc là thư kí của anh thì cô ấy nói

- mời cô đến thang máy lên tầng 25 sẽ có người hướng dẫn cô đến phòng giám đốc
- cảm ơn cô

Mình mỉm cười quay đi hướng đến thang máy. Khi mình lên đến tầng 25 đã thấy một chàng trai lịch lãm, mặc vest có vẻ thư sinh cúi chào nói

- Xin chào. Cho hỏi cô có phải là Lâm Bối Nhi không?
- dạ phải
- mời cô đi theo tôi. Trần tổng đang đợi cô
- Cảm ơn anh

Anh ta đi phía trước dẫn đường, mình theo sau. Đi theo hành lang dài rộng đến cuối cùng bên trái là cửa kính nhìn ra ngoài, bên phải là một căn phòng để bâng' tổng giám đốc'

Anh thư kí kia gõ cửa, bên trong phát ra giọng nói của anh

- ai đó?
- tôi- thư kí La
- vào đi

Anh thư kí như chỉ chờ vậy, nhanh tay mở cửa nhưng không vào mà nói

- cô Lâm Bối Nhi đến rồi
- được rồi. Để cô ấy vào. Cậu đi làm việc của mình
- vâng ạ

Nói rồi anh ta quay lại nói với mình

- mời cô

- cảm ơn anh

Rồi anh ta quay bước đi không thấy tâm hơi dãi nữa. Minh đứng ngay cửa, chưa vội vào mà nhìn quanh căn phòng bên trong một lần. Bên trong rất đơn giản. Hai bên là kệ sách, tài liệu cao, ở giữa có bàn ghế sofa để tiếp khách. Nhìn về phía trong cùng ở giữa là chiếc bàn làm việc rộng lớn của anh. Và anh lịch lãm ngồi đó với dáng vẻ nghiêm nghị khác hẳn lần trước, anh nhìn mình đứng đó mỉm cười

- đến rồi sao không vào mà còn đứng đó? Tiểu thư Lâm Bối Nhi!

- à không có gì. Em vào đây

Minh ngại ngần bước vào phòng, theo cử chỉ ra dấu của anh thì mình ngồi xuống ghế sofa trong khi anh cũng đứng dậy tiến lại gần. Và kết cục là ngồi đối diện mình. Anh mở lời trước

- em đến tìm Lưu Nhã Vy sao?

- phải. Chừng nào thì nó xong việc vậy anh?

- buổi họp còn kéo dài. Chắc tầm 2 tiếng nữa mới xong

- vậy sao?

- không sao. Em có thể ở đây đợi cô ấy

- nhưng anh còn phải làm việc

- không sao. Em cứ tự nhiên, anh làm việc

Anh mỉm cười nhẹ rồi lại quay lại gương mặt nghiêm nghị quay lại với công việc.

Minh ngồi đó nghịch điện thoại, xong chán lại mượn anh sách để đọc.

Trong khi mình ngồi đó có cô nhân viên đem hồ sơ vào mà cứ nhìn mình chăm chăm không biết có ý gì đây?

Nhưng thôi mặc kệ!

Cuối cùng người mình muốn gặp đã đến, người đó không gõ cửa mà cứ xông vào hét lên

- Bối Nhi!!!!

Điều đi làm cả anh và mình hồn vía bay mất tiêu, phải mất một lát mới định hồn lại được

- đợi lâu không?

- mi nghĩ là lâu không?

- chắc lâu

- vậy còn hỏi.

- thôi đến kiếm tao có chuyện gì? Minh đi ra ngoài rồi nói

Nói rồi Lưu Nhã Vy quay sang người đàn ông vẫn còn ngây người ngồi đó nhìn hai đứa mình

- cảm ơn anh đã chăm sóc Bối Nhi giúp em. Bọn em đi đây

- có cần anh đưa đi không?

- không cần đâu. Em có tài xế anh cứ làm việc đi

Minh không muốn làm phiền anh quá nhiều, nên từ chối cho xong

- vậy cũng được. Tạm biệt.

- tạm biệt anh

Minh cũng nhờ Vy định quay đi thì đột nhiên anh lên tiếng kéo mình quay lại

- khoang đã

Rồi anh bước ra khỏi chỗ ngồi, hướng nơi cửa mình đang đứng mà đi tới. Anh lấy trong túi qua cái card đưa mình

- trong đây có số của anh. Có gì cần em cứ gọi. Không cần phải thông qua nhiều như lúc này

- em biết rồi. Em đi đây

Mình nhét cái card vào túi xách rồi đi.

Tài xế chở mình cùng nhỏ Vy đến quán cũ- View. Khi mình và nó đã yên vị trong quán nhỏ mới hỏi

- có chuyện gì mà kiếm tao gấp vậy?

- không có gì chẳng qua là buồn qua muốn kiếm mi nói chuyện thôi

- tại sao buồn? Đừng nói buồn vì ông hôn phu của mày nha

- uhm đúng là chỉ có mày hiểu tao

- rồi sao? Nói lý do coi

- ông đi công tác rồi. Đi Iraq

- xồi. Có vậy cũng buồn. Ông đi rồi mấy bữa về, bộ nhớ không chịu được à?

- mấy bữa gì? Một tháng lận đó

-vậy sao?..... Mà thôi đừng buồn. Có tao đây, tao sẽ ở bên cạnh mày chăm sóc mày như ông được không?

- thôi đi con quý. Thấy ghê. Bớt cho tui nhò!!!

- hahahaha

Mình cùng nhỏ cười phá lên. Đúng là khi ở với nó mình lúc vào cũng vui lên rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Nhỏ Vy lại hỏi

- tao hỏi thiệt nha hơn 2 năm nay sống chung nhà mày có phải yêu ông rồi không?

- nói thiệt tao cũng không biết sao nữa. Bây giờ vẫn chưa có gì xác định rõ ràng

- vậy mày tính sao? Mày có yêu ông không? Còn ông có yêu mày không?

- tao... Chắc cũng có. Mà không rõ không biết phải yêu không hay xem như anh trai, bạn bè

- ông đi lúc sáng đến giờ mày có nhớ không?

- có chút

- lúc biết ông đi mà không chào được tức không?

- tức muốn chết đi chứ

- vậy lúc ở chung 1 chỗ với ông có thấy vui không?

- vui!!

- ông đối voi mầy thế nào? Theo mầy nghĩ
- tốt lắm. Tao muốn gì cũng được
- vậy.... Theo kinh nghiệm xương máu của ta..... Nhà người biết yêu rồi

Mình nghe đến đây đỏ cả mặt vì trước giờ chưa bao giờ nghĩ quá nhiều về chuyện đó.

- còn nữa. Ông có nói yêu mầy không
- có
- thường xuyên?
- cũng không hẳn. Chắc lúc nào thích thì nói.
- có hay gần gũi quan tâm mầy không?
- hình như là có

.....,

Và thế là sau bao nhiêu câu hỏi nhỏ bạn thân thánh Lưu Nhã Vy lại vẫn chốt lại

- chúc mừng hai người đã được thần tình tiêu bản trúng rồi. Mau mau đám cưới đi cho tui nhờ
- nói bậy bạ gì vậy? Chuyện không đâu
- uhm không dám đâu nha. Tui nói tầm bậy tầm bạ mà trúng tùm lum tùm la nha. Một mời tui đi đám cưới cô tui xử cô thế nào....
- thôi cho tui nhờ đi cô

Cứ thế cuộc trò chuyện đi từ chủ đề này đến chủ đề khác mà đến cuối cùng trong tâm trí mình cũng có một kết luận “ có lẽ mình thật sự đã yêu anh ấy”. Tuy là vậy nhưng lòng mình còn cân cân gì đó không rõ.

Mình và Lưu Nhã Vy hết ăn uống rồi đi dạo phố, mua sắm, đúng là một ngày trôi qua rất nhanh, bây giờ đã gần tối rồi mình cũng tạm biệt nhỏ Vy rồi đi về nhà.

Vừa về đến mình gặp bác quán gia, bác ấy nói

- phu nhân đã về
- chào bác
- phu nhân sao hôm nay người về trễ vậy?
- cháu đi chơi với bạn nên về hơi trễ, bác đừng lo
- lúc chiều ngài ấy có gọi về nhưng không có phu nhân ở nhà
- vậy sao? Anh ấy nói gì?
- ngài ấy hỏi phu nhân ăn trưa chưa? Đi đâu? Có buồn không?
- bác trả lời thế nào?
- xin lỗi phu nhân. Tôi không thể nói dối ngài ấy, nên đa nói phu nhân hôm nay nghỉ học rồi đi ra ngoài chưa về
- không sao đâu. Cháu sẽ gọi lại cho anh ấy. Bác không cần xin lỗi cháu, bác chỉ đang làm việc mình nên làm
- cảm ơn phu nhân. Mà người ăn tối chưa?
- cháu chưa ăn
- vậy tôi bảo người dọn bàn cho phu nhân
- cứ từ từ, cháu lên phòng tắm rửa đã

- dạ được

Mình lên phòng, việc đầu tiên làm là không phải đi tắm hay nằm lăn ra giường như mọi khi mà mình lấy điện thoại ra lập tức gọi cho anh. Nhưng không hiểu sao không thể gọi được, chắc anh đang bận nên thôi mình cứ tắm rửa, ăn cơm đã. Không hiểu sao từ lúc đó hề mình làm việc gì thì đều không tập trung được, mà mất lâu lâu lại cứ hướng đến điện thoại xem anh có gọi mà mình không biết hay không.

Nhưng đã gần 11h rồi, mình cũng chuẩn bị đi ngủ mà vẫn không thấy cuộc gọi nào đến cả. Mình ỉu xiu leo lên giường nằm ôm điện thoại mà không tài nào ngủ được.

Cuối cùng khi mình liêm diêm muốn ngủ thì điện thoại báo tin nhắn mà mình giật mình thức dậy. Là của Anh” báo bối ngủ chưa?”

Mình trả lời lại ngay” sắp ngủ rồi”

Mình háo hức chờ tin nhắn của anh nhưng một lúc sau cũng không thấy. Thiệt là muốn khóc quá đi đã không gọi thì cũng đừng nhắn tin, nhắn làm chi để người ta mong chờ rồi không trả lời...

Khi mình đang mắng anh trong lòng thì chuông điện thoại reo lên “Phong “ khi mình nhận thì nghe tiếng nói

- bảo bối

- Phong sao anh lâu như vậy mới gọi lại?

- xin lỗi bảo bối tại nghĩ em ngủ rồi nên anh không gọi chỉ nhắn tin xem thử. Khi em trả lời tin nhắn anh đã định gọi ngay cho em nhưng đột nhiên có chuyện phải giải quyết gấp nên anh phải làm ngay

- không sao. Mà giờ này anh còn làm việc sao?

- không làm nữa. Nói chuyện với em xong sẽ đi tắm rồi ngủ được chưa?

- anh có ăn cơm đúng bữa không vậy?

-không cần lo cho anh. Bảo bối hôm nay em đã làm gì?

- anh đang thử em sao? Hôm nay em không đi học mà đi chơi với Vy, nhưng anh đừng tức giận mai em sẽ đi học bình thường

- được rồi, anh không để ý đâu, được rồi nhớ giữ gìn sức khỏe, ăn uống đầy đủ. Mỗi ngày anh đều sẽ gọi kiểm tra đấy

- biết rồi. Anh cũng vậy

- ưm ngủ ngon, bảo bối. Anh yêu em

- anh ngủ ngon, em cũng vậy

- cũng vậy là sao?

- em yêu anh. Em cúp máy đây. Buồn ngủ quá

- ngủ đi bảo bối của anh

Mình ngượng ngùng nhanh chóng cúp máy, mà không biết tại sao lúc này rõ ràng ngủ không được mà giờ chỉ mới nói chuyện với anh xong, con buồn ngủ của mình đã nhanh chóng kéo đến. Thế là mình nhanh chóng rơi vào giấc ngủ không mộng mị.

À mà mình đã quên nói với anh là mai ở trường có buổi dã ngoại..., thôi ngày mai nói anh sau vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Hôm nay mình thức dậy từ lúc 6h sáng để chuẩn bị cho buổi dã ngoại hôm nay, khi mình xách balo xuống nhà, bác quản gia có vẻ bất ngờ hỏi

- phu nhân người đi đâu vậy?

- hôm nay ở trường có buổi dã ngoại nên cháu phải đi
- vậy à? Mà phu nhân đã báo cho ngài ấy biết chưa?
- chưa ạ. Hôm qua cháu quên nói rồi. Mà bác đừng lo lát cháu sẽ gọi báo cho anh ấy sau
- dạ được rồi. Mà phu nhân có cần chuẩn bị gì theo không?
- không cần đâu bác, thức ăn ở trường chuẩn bị rồi ak
- vậy à. Nhưng không sao. Người đừng vội đi đợi tôi chút

Nói rồi bác ấy đi nhanh vào bếp chỉ lát sau mang theo chiếc túi. Minh hỏi

- cái gì vậy bác?
- chút thức ăn nhẹ bình sữa ấm chít vậy thôi
- cảm ơn bác. Cháu sẽ ăn ngon miệng, cháu đi đây

Minh nhanh chân đi ra ngoài nơi có xe đã đợi sẵn từ lúc nào, bây giờ chỉ việc lên xe rồi đi đến trường thôi. Bây giờ là 6strong0 vẫn còn sớm, mình thành thoi ngồi trên xe lấy điện thoại gọi cho anh. Sau một hồi đợi thì cũng nghe giọng nói ấm áp có chút mệt mỏi của anh

- bảo bối?
- Phong. Anh đang ngủ à?
- bên đây giờ là 3h đêm, mà ở đó chắc cũng chỉ 6h mấy. Sao em đã gọi rồi? Có chuyện gì sao?
- không. Xin lỗi đã làm phiền anh, có phải anh mệt lắm không?
- không sao. Bảo bối nói anh biết có chuyện gì
- à hôm nay ở trường có buổi dã ngoại em đang trên đường đi nên gọi báo anh biết
- dã ngoại?
- uhm. Hôm qua quên không nói anh biết. Anh có phải đang giận không?
- không. Chỉ cần nói anh biết Hani có cùng đi không?
- có. Cô ấy với mấy người khác đi ở xe sau
- vậy được rồi.
- vậy anh không giận phải không?
- tất nhiên không. Đi chơi vui về
- uhm. Cảm ơn anh. Anh ngủ tiếp đi, nhớ đừng làm việc quá sức.
- tạm biệt bảo bối
- tạm biệt anh

Minh vui vẻ ngắt máy cũng là lúc đến trường, vậy là mình bắt đầu một buổi dã ngoại mà lâu lắm rồi mình không được đi. Còn lý do là tất nhiên anh không cho đi vì sợ nguy hiểm...

Minh bước vào trường nơi hiện giờ sinh viên đang tập trung rất đông vì ngày hôm nay một năm chỉ có một lần thôi. Minh nhanh chóng tìm phòng 6.1E vì mấy người bạn học chung lớp đã hẹn sẽ tập trung ở đó rồi đi luôn. Trong lớp mình chỉ thân với 5 người thôi, gồm có: Trần Ngọc Nhiên- cô bé dễ thương cong lùn hơn cả mình, Vũ Hoàng Tuyết Trinh xuất thân là tiểu thư của tập đoàn TC nhưng tính tình rất giản dị chứ không chanh chọe như các cô cậu ấm khác mà ngược lại còn rất hoà đồng, thân thiện nữa. Một người khác là Lâm Dạ Phi- một cậu nam sinh đẹp trai, học giỏi, gia đình cũng rất khá giả. Đặc biệt cậu bạn này đang để ý đến Ngọc Nhiên và mới nhờ đến sự giúp đỡ của mình 3 ngày trước thôi...

Tiếp theo là một cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn, dễ thương nhưng gia cảnh không được tốt vào trường nhờ học bổng nên tất nhiên là học lực rất tốt, mà đa số các cô cậu ấm ở trường này chả ai ưa đứa nghèo rớt mồng tơi vào trường bằng học bổng cả. Tuy vậy nhưng mình rất khâm phục mấy người như vậy nên tức nhiên là phải làm bạn mới được, mình cũng không phải là cô cậu ấm gì nên tất nhiên cũng không có cái suy nghĩ thiên cận đó như họ. Mà quên cô bạn ấy tên là Lý Thiên Di đây cũng là người mà mình thân nhất trong số họ. Còn người cuối cùng là Hoàng Gia Khương con trái duy nhất của giám đốc công

ty SJ đang hợp tác làm ăn với Triệu thị của anh. Nhờ một lần anh dẫn mình đến bữa tiệc của công ty đó nên mình và anh ta đã biết nhau từ đó (gọi là anh vì người đó lớn tuổi hơn mình công lý do vì sao thì qua nhạy cảm nên mình không bao giờ đề cập đến). Anh ta gặp thì gặp, biết thì biết vậy nhưng mà không biết mình là gì của Triệu Gia Phong cứ nghĩ là người quen gì đó, đến nỗi thẳng trước còn tỏ ý muốn làm người yêu của mình nữa chứ. Tất nhiên là mình không đồng ý và cũng không dám hó hé gì với anh cả, vì mình biết anh mà hay chuyện thì SJ sẽ không xong đâu. Nên tốt nhất là cứ là bạn thôi...

Nói tóm lại tất cả sau người sau thời gian khuâng vác đồ lên xe thì đều đã yên vị trên xe rồi. Xe chỉ có ghế từng đôi một nên trên cùng là Nhiên với Dạ Phi, tiếp theo là Trinh và Thiên Di, còn hàng cuối cùng..... Hoàng Gia Khương đã ngồi ở ghế ngoài từ lúc nào. Ca này khó à nha, mình biết làm sao đây. Nhìn xuống hàng ghế cuối cùng có 5 chỗ thì mấy người vệ sĩ đã ngồi hết rồi, phía sau ghế Gia Khương là Hani & Wei (thuộc hạ thân cận dưới trướng Hani) đã ngồi tuốt, và xung quanh cũng chẳng còn chỗ nào cả

Thấy mình có vẻ đắn đo vậy Hani liền gật đầu chắc nịch tỏ ý " không sao đâu"

Lúc đó mình mới bình tâm hơn mà ngồi vào ghế cạnh cửa sổ kế bên là Hoàng Gia Khương(một bầu không khí ngại ngùng bao trùm)

Do ngại quá nên cả 3 tiếng ngồi xe mình không dám hó hé gì chỉ lâu lâu nghe tiếng hỏi của Hani thì trả lời thôi, mình cũng không dám quay sang nhìn anh ta nữa.

Hình như Hoàng Gia Khương đã không còn chịu được và muốn phá vỡ bầu không khí ngại ngùng nên hỏi

- hai người đằng sau với mấy người ở hàng cuối đều là vệ sĩ của em hết sao?
- sao anh biết?
- tại cô gái đằng sau cứ quan sát em mà cô ta còn ra dấu với mấy người đằng sau nữa nên anh đoán vậy.
- đúng vậy
- vậy ra Lâm gia nâng niu em quá rồi đấy
- họ không phải vệ sĩ ba em phải đến mà là người của Triệu gia
- Triệu gia? Triệu Gia Phong?
- đúng vậy
- hai bên gia đình có liên hệ gì? Đối tác thân thiết sao?
- không phải. Là.....
- à mà quên em đang sống riêng sao? Tại có lần anh định qua rủ em đi học chung nhưng quản gia nói là em không còn sống ở đó nữa.
- đúng vậy. Từ 2 năm trước em đã không còn sống cùng ba mẹ nữa
- vậy em sống riêng từ khi học lớp 10 sao?
- uhm
- sao em có thể làm được như vậy? Sống một mình khi còn nhỏ?
- em không sống một mình
- vậy em sống với ai? Bạn? Họ hàng?
- không. Em sống ở.....ở Triệu gia
- sao? Sao em lại sống ở đó? Họ với em có quan hệ gì?
- thì.....

Mình chưa kịp trả lời thì Hani đã lên tiếng trước vì không muốn mình rơi vào hoàn cảnh khó khăn

- là hôn thê của chủ tịch Triệu thị Triệu Gia Phong. Tôi đã giải đáp thắc mắc của cậu nên xin đừng làm phiền phu nhân nữa
- chị à

Mình tỏ ý nhắc khéo Hani đừng làm khó người ta vì mình quá hiểu tính cô ấy

- phu nhân chuẩn bị đi chúng ta sắp đến nơi rồi

- được rồi. Chị cũng chuẩn bị đi

Sau đó Hani quay lại ghế chuẩn bị mọi thứ. Hoàng Gia Khương thì có vẻ đã bị shock nên cứng đờ không nói gì nữa. Cứ như vậy cho đến khi xe dừng lại, mọi người xuống xe, mình cũng đang bước ra thì anh ta mới lên tiếng

- lời cô ta nói có phải thật không?

- đúng vậy. Xin lỗi vì không nói với anh sớm hơn

Nói rồi mình lập tức đi vì không muốn nhìn gương mặt thống khổ của anh. (như mắt sỏ gạo ấy)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Nói ra rồi vừa cảm thấy nhẹ nhõm vừa thấy áy náy sao đó, cảm thấy có lỗi quá không biết anh ta ta có vì chuyện này mà shock rồi làm gì không?

Khi mình đang ở trong lều sắp xếp đồ đạc một mình(đáng lẽ một lều là 3 người nhưng không biết Hani có nói gì với phụ trách không mà mình được ở một mình một lều) lúc đó anh gọi đến. Vừa nhắc máy đã nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của anh

- bảo bôi

- Phong à. Anh đã dậy rồi sao!

- anh vừa dậy thôi. Em đến nơi chưa?

- em vừa mới đến đang sắp xếp đồ chút thôi

- trên đường đi có chuyện gì không?

- không có mọi thứ đều rất tốt, Hani lúc nào cũng ở cạnh em nên anh đừng lo lắng

- uhm. Mà lúc nào em về?

- trưa mai sau khi ăn trưa thì lên xe về

- uhm. Nhớ cẩn thận

- em biết rồi

Hình như anh định nói gì thêm nhưng Tuyết Trinh và Thiên Di đã lộ đầu vào gọi

- Bối Nhi thầy bảo tập trung kìa

- uhm mình ra ngay

Nói với hai người họ rồi mình nhanh chóng tạm biệt anh

- em phải đi tập trung bây giờ. Anh đừng làm việc quá sức đó

- anh yêu em

- tạm biệt anh

Mình nhanh chóng đi ra khu trại chính để tập trung, mọi người hình như lúc này đã tập trung đầy đủ hết chỉ còn mỗi mình mình thôi. Ngại quá. Nhưng sự ngại ngùng đó bị cắt ngang bởi giáo sư Trương

- em Lâm Bối Nhi còn đứng đó làm gì mà không mau vào hàng? Em không thấy các bạn đang mất thời gian vì mình sao?

- xin lỗi giáo sư. Xin lỗi các bạn

Khi mình đang rớt rít xin lỗi thì bọn Thiên Di đã không biết lấy đâu ra khoảng trống ở giữ gọi mình

- Bối Nhi nhanh đến đây

Mình lập tức đi lại đó vì không muốn mọi người mất thêm thời gian nữa. Sau đó giáo sư bắt đầu nói về lịch trình của buổi dã ngoại đầu tiên là lập nhóm rồi viết tên lại nộp cho giáo sư, tiếp theo là cả nhóm cùng chuẩn bị thức ăn trưa với nhau, dụng cụ và nguyên liệu có thể tự nhiên lấy ở lều chính. Buổi chiều sau thời gian nghỉ ngơi là cùng nhau chơi trò chơi tập thể, trải nghiệm leo núi rồi buổi tối tổ chức lửa trại cùng nhau ăn uống có phần thi nhảy dân vũ nữa. 11h tất cả quay về lều ngủ

Sáng hôm sau phải tập trung lúc 6h tham gia lớp yoga rồi đi ăn sáng ở nhà hàng, lúc đó cũng chuẩn bị hành lý để lên xe. Sau khi ăn sáng mọi người sẽ đi tham quan một số nơi không nhớ là nơi nào. Cuối cùng là ăn trưa rồi đi về.

Như vậy chia nhóm tất nhiên mình sẽ chung nhóm với cái đám kia thêm hai người nữa lạ hoặc(1 nam 1 nữ) mà nói là không có nhóm nên Tuyết Nhi thương tình cho vô chung luôn. Vậy là nhóm gồm 8 người.

Bây giờ con gái đi lấy người liệu, con trai sắp xếp chỗ nấu ăn ăn uống, chuẩn bị bếp nữa. Mọi chuyện diễn ra hết sức bình thường và Hoàng Gia Khương đến giờ tuy vẫn tỏ ra bình thường nhưng vẫn né tránh mình, mình có cảm giác hơi buồn buồn vì căn bản là mình không muốn làm anh ấy lẩn tránh như vậy.

Bây giờ là thời gian leo núi, mọi người phải dành 1h để học kỹ năng cơ bản về leo núi sau đó sẽ đi theo nhóm mà leo núi. Nhóm của đi cuối cùng nên không cần áp lực do có nhiều thời gian chuẩn bị hơn. Mình cũng hay tập thể dục nên sức cũng không đến nỗi tệ, nhưng mấy đứa khác sức con “ trâu” hơn nữa nên leo nhanh hơn mình một khúc, bên cạnh mình chỉ còn bạn nữ lạ lúc này. Vừa leo cô ấy vừa nói

- gắng lên mình sẽ đi bên cạnh cậu, cậu không cô đơn đây nên đừng lo

- cảm ơn nhưng không cần đâu. Bạn cứ đi tự nhiên không cần giảm tốc độ vì tôi

- không sao

Nói như thế nào cũng vậy nên mình mặc kệ cứ leo thôi. Lúc này đã đi được 2/3 ngọn núi rồi, còn đám kia đã gần đến đỉnh núi rồi mình muốn tăng tốc nên có vẻ gấp gáp cô bạn kia lại nói

- cậu gấp sao?

- có lẽ vậy. Tôi cũng mệt rồi

Rồi mình tiếp tục leo với tốc độ nhanh hơn để hướng tới nơi nghỉ ngơi kia. Đột nhiên cô gái kia bị trượt chân mất thăng bằng,tay chỉ còn bám vào một hòn đá nhô ra, mặc dù có dây bảo hộ nhưng từ đây mà té xuống thì cũng vô cùng nguy hiểm.

Tay cô ấy gần ngay tầm mình nên không chần chừ,mình đưa tay ra nắm lấy tay cô ấy dùng sức muốn kéo cô ta lên để có thể lấy lại thăng bằng. Lúc đó Hani đang leo ngay ở dưới vọng tiếng lên hỏi

- tiểu thư có chuyện gì vậy?

- cô ấy bị trượt chân...

Mình chưa kịp nói xong không hiểu sao tay mình và người con gái đó trượt nhau ra do đang dùng sức nhiều nên mình cũng mất thăng bằng rớt xuống dưới.

Mình nhắm mắt lại miệng la lớn "aaaaaaa" mình không dám nghĩ gì nữa tay cứ quơ quào trong không khí chắc mình chết đó. Nhưng lúc đó tay mình được một người nắm lại kéo lên và không ai khác là Hani đứng là người hùng:))

- tiểu thư không sao chứ?

- không sao. Cảm ơn chị

- chúng ta quay về

- nhưng gần đến rồi

- không được. An toàn của tiểu thư là trên hết

Nói rồi Hani cùng mấy người vệ sĩ giúp mình quay lại bãi đất vừa đi qua lúc nãy- nói mà mọi người nghĩ giữa buổi. Khi đã an toàn quay lại đó Hani rút bộ đàm ra nói

- phu nhân gặp chuyện. Đưa trực thăng lên bãi đất giữa núi

Rồi quay sang nói với mình

- phu nhân nghỉ ngơi chút trực thăng sẽ lên ngay
- tôi biết rồi. Mà chị có thể đừng nói cho Phong biết chuyện này không?
- tôi không thể hứa chắc vì an toàn của phu nhân là sứ mệnh của tôi. Tôi cũng không phải người có thể nói dối chủ nhân của mình
- được rồi. Không làm khó chị

Chỉ một lát sau một chiếc trực thăng được đưa đến chở mình về khu cắm trại để nghỉ ngơi, còn kêu cả bác sĩ đến khám tổng quát nữa. Không biết đầu ra mà Hani có thể chuẩn bị hết mọi thứ như vậy nữa.

-----;-)-----//----//----//-----

Hôm nay là Giáng Sinh nên sẵn dịp chúc các bạn có một Giáng Sinh an lành hạnh phúc bên gia đình

-----//----- thân ái-----

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Tuy té từ trên núi xuống nhưng nhờ Hani nên không bị gì nghiêm trọng chỉ trầy xước ngoài da chút thôi. Sau khi bôi thuốc mình cũng tranh thủ nằm nghỉ ngơi chút xíu nhưng chỉ được 15" sau đám kia đã hoàn thành phần leo núi và giờ đang nhón nháo trong lều của mình hỏi tới tấp

- Bối Nhi không sao chứ? Làm tao lo qua chừng
- sao lại té như vậy? Không phải đang yên đang lành sao?

Hoàng Gia Khương cũng ở đây và lạnh lùng hỏi, mình cũng không né tránh mà thẳng thắn trả lời

- tại Vũ Khánh Trinh bị trượt chân mền té, em chỉ đưa tay ra đỡ ai dè không vững nên té xuống luôn(Vũ Khánh Trinh là tên cô gái kia)
- xin lỗi Bối Nhi. Mình không cố ý làm vậy đâu. Cậu đừng nói vậy chứ
- tôi không có nói là bạn làm mà. Sao phải trưng bộ mặt vô tội, như là tôi ép tội bạn vậy?
- mình....mình
- thôi đừng nói gì nữa, tôi muốn nghỉ ngơi chút xíu
- vậy được rồi. Chúng ta ra ngoài

Gia Khương hiểu ý mình nên đã kêu mọi người ra ngoài, mình cũng muốn ngủ một giấc cho tỉnh táo nhưng vừa mơ màng ngủ đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Người gọi là anh, có lẽ Hani đã báo cáo chuyện lúc nãy cho anh biết nên anh mới gọi cho mình vào giờ này

- alo Phong. Anh gọi có gì không?
- em còn dám hỏi nữa sao?
- anh biết rồi sao?
- đúng vậy. Nếu anh không biết thì có phải em muốn giấu luôn đúng không?
- không phải giấu luôn mà chỉ là tạm thời không biết nói sao cho anh biết thôi mà
- bị thương có nặng không?
- không sao. Chỉ là trầy ngoài da chút thôi, anh không cần qua lo lắng
- không lo sao được? Không được em lập tức quay về nhà cho anh

- không được. Sao có thể về ngang như vậy?
- không cãi nữa. Anh sẽ bảo Hani làm thủ tục cho em về
- nhưng mà.... Phong à em không muốn
- anh cũng không muốn em ở lại đó
- em không về
- lập tức quay về trong ngày hôm nay. Anh sẽ kiểm tra
- không
- anh phải đi rồi. Ngoan ngoan nghe lời đi

Giọng anh nãy giờ chứa đầy lửa giận bây giờ nghe giọng buồn của mình thì đã dịu lại phần nào. Nói đến đó anh đã cúp máy mà không đợi mình phản bác.

Tức quá. Tại sao anh có thể quyết định hết mọi thứ mà không thêm hỏi ý kiến của mình chút nào vậy? Lần này là giận thật luôn. Mình sẽ không nói chuyện với anh nữa, chuyện này đã xảy ra mấy lần rồi nhưng lần này là quá lắm rồi. Mình sẽ cho anh biết sức mạnh của Lâm Bối Nhi này

Đúng như lời anh nói chỉ 30" sau Hani và mấy người vệ sĩ đã đến trước lều nhưng chỉ có Hani vào

- phu nhân chúng ta quay về
- em không về. Tại sao phải về?
- ngài ấy muốn như vậy và tôi không thể làm khác. Nên phu nhân mau thu xếp đồ đi rồi chúng ta về, có cần tôi bảo bọn họ thu dọn giúp người không?
- vậy chị giúp em

Do quá buồn bực nên mình không còn thiết dọn đồ nữa chỉ lấy nhưng thứ cần thiết mang theo bên mình, còn nhưng thứ còn lại sẽ có người thu dọn.

Khi ra khỏi khu cắm trại đã có sẵn chiếc xe con đợi đó để chờ mình về nhà. Sao mà buồn bực quá. Muốn khóc quá T.T

Trời chập tối thì mình về đến nhà, bác quân gia ngạc nhiên chạy ra đón

- phu nhân sao nhưng về sớm vậy? Mới đi lúc sáng mà, không phải có chuyện gì rồi chứ
- không có chuyện gì. Chỉ là anh ta dở chứng muốn cháu quay về là cứ thế ép cháu quay về luôn

Mình chưa nói xong Hani đã tiến vào nhà nói

- ông Lương phu nhân lúc chiều leo núi bị té. Ông gọi bác sĩ đến khám lại cho phu nhân đi.
- vậy sao? Tôi biết rồi. Tôi đi gọi ngay đây
- không có gì nữa tôi đi trước đây. Nhờ ông lo cho phu nhân
- đó là bổn phận của tôi

Ông hiền từ đáp lại rồi lập tức quay đi lấy điện thoại gọi cho bác sĩ Hoàng Trình cũng là bạn của anh đến khám cho mình. Trước giờ mình có bệnh gì đều do một tay anh ta khám chữa tại nhà, còn người đưa ra đề nghị mà cũng không hẳn đề nghị mà là bắt buộc của anh - Triệu Gia Phong

Chỉ một lát sau khi mình lên phòng thay quần áo tắm rửa thì bác sĩ đã đến, như mọi lần anh gõ cửa lịch sự sau khi có sự cho phép của mình thì tiến vào nói

- Bối Nhi em lại gặp vấn đề gì sao?
- phải. Nhưng không có gì nghiêm trọng chỉ là Phong và Hani làm lớn chuyện lên thôi
- rồi rồi, bình tĩnh tóm lại là em bị làm sao?
- thì sáng em đi tham gia ngoại khóa ở trường có hoạt động leo núi nữa, rồi không biết sao té nữa
- vậy sao? Em bị thương ở đâu

- đây, cả đây nữa mà nó nhỏ xíu hà

Minh vừa nói vừa đưa cùi chỏ, đầu gối cho anh ta xem

- như vậy mà nhỏ sao? Nhỏ nhưng đủ là tim của Phong nó bị lung rồi

- anh nói gì vậy? Tóm lại là có sao không?

- không sao. Dùng cái này bôi lên mọi ngày sẽ không sao

- không bôi được không? Lười lắm

- nếu không bôi sẽ để lại sẹo. Mà trên người em có sẹo thì.... Phong sẽ không cho anh sống yên đâu. Nên em gái à! Em thương anh mà bôi thuốc đi nếu không khi hôn phu em về sẽ không tha cho anh

Anh nói vừa có phần nghiêm túc vừa có phần trêu chọc, đùa giỡn. Lúc nào cũng vậy cả.

- được rồi. Em sẽ bôi được chưa?

- cảm ơn em

- xong rồi anh đi giùm, phiền chết.

- biết rồi. Anh đi đây, tuần sau quay lại. Ok?

- ok

Anh nói rồi vui vẻ rời đi. Từ khi biết anh đến giờ lúc nào cũng tỏ ra thân thiết như vậy đó, mặc không dưới 10 lần bị Phong đe dọa nhưng vẫn chứng nào tật đó. Mà gặp anh làm tâm trạng mình đã đỡ hơn rất nhiều, cứ như vậy từ từ mình chìm vào giấc ngủ.

Năm mới đến rồi chúc các bạn hạnh phúc luôn vui vẻ, cảm ơn vì đã ủng hộ truyện của mình hơn một năm qua.

Happy New Years

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Nhưng ngày sau đó mình cứ tiếp tục không đi đâu cả, tâm trạng mình lúc nào cũng buồn chán, anh cũng không còn gọi điện cho mình nữa, nỗi buồn càng ngày càng lớn.

Còn 5 ngày nữa là đến Giáng sinh ai ai cũng náo nức sắm sửa đi chơi, riêng mình thì không có chút tâm trạng nào.

Hôm nay là ngày người làm trong nhà được nghỉ như mọi lần, nhưng khác là bác quản gia ở lại không về, còn có chị Gia Gia ở lại nữa. Còn lý do là vì mọi lần mình ở nhà cùng anh nên không sao, nhưng bây giờ anh không về nên anh phân phó bác quản gia cùng chị ấy ở lại chăm sóc mình

(bạn nào không nhớ chị Gia gia là ai thì đó là người 2 năm trước khi mình và anh ra ngoài đã gặp chị ta bị ức hiếp, thấy tội nên mình xin anh đem chị về làm. 2 năm sau mình đã rất khó chịu với chị ta, từ đó chị ấy không còn là người thân cận của mình mà chỉ làm những công việc trong bếp)

Hôm nay mình dậy sớm hơn mọi khi vì mình có hẹn với Hân hôm nay sẽ cùng đi chơi. Vừa xuống đến nhà dưới mình liền cảm thấy trống trải cô đơn, đến nỗi muốn khóc luôn, may là lúc đó bác quản gia xuất hiện

- phu nhân hôm nay dậy sớm vậy?

- cháu có hẹn với chị Hân hôm nay sẽ đi chơi

- vậy phu nhân cẩn thận nhớ về sớm. Mà người đã nói cho cô Hani biết chưa?

- cháu nói rồi lát chị ấy đến chở cháu đi luôn

- vậy thì tôi yên tâm rồi. Phu nhân có ăn sáng không để tôi bảo người dọn
- không cần đâu cháu qua nhà ba mẹ ăn luôn. Bác ở nhà cứ ăn đi không cần đợi cháu
- còn mấy hôm nữa là Giáng Sinh phu nhân muốn trang trí nhà cửa thế nào?
- bác cứ làm như mọi năm là được rồi không cần hỏi ý cháu
- vậy tôi tự quyết vậy

Lúc đó Hani bước vào nói

- phu nhân chúng ta đi thôi
- chúng ta đi. Cháu đi đây, cháu sẽ tranh thủ về sớm

Mình chào bác quản gia trước khi đi

- phu nhân đi cẩn thận

Hôm nay chú Lý lái xe cũng nghỉ nốt nên Hani đích thân lái xe chở mình về nhà. Nhà mình vẫn vậy rất yên tĩnh bình thường lúc mình còn ở nhà thì lúc nào mình và chị Hân cũng cãi nhau rôm rả. Bây giờ chỉ còn mình chị ấy ở nhà nên nhà cũng yên tĩnh hẳn

- ba mẹ! Con về rồi!
- Bối Nhi! Về rồi sao?

Mẹ mình mừng rỡ chạy đến ôm mình vào lòng, ôm chặt lắm lắm mình như ngập thở đến nơi

- mẹ....ngộp....thở
- xin lỗi con gái tại mẹ vui quá mà.lâu rồi con không về mà
- ba đâu rồi mẹ?
- ông ấy đi làm rồi. Lúc nào cũng bù đầu bù cổ với công việc hết
- còn chị Hân?
- nó đang ở trên phòng, lúc nãy mới xuống ăn sáng xong rồi lại lên phòng. Thôi con cũng vào ăn sáng đi rồi muốn đi đâu thì đi
- vâng. Mẹ ăn chưa cũng ăn với con đi
- mẹ ăn rồi. Mà quên cô gái kia là?

Nãy giờ lo nói chuyện mà mình quên giới thiệu Hani

- mẹ chị ấy là Hani. Chị ấy là.....
- chào bà. Tôi là Hani vệ sĩ của phu nhân
- à....vậy sao?
- con coi chị ấy như chị con vậy
- uhm tốt. Vào ăn thôi. Cô cũng vào ăn sáng đi

Mẹ hướng đến Hani nói

Hani từ chối mấy lần nhưng mẹ mình cương quyết quá nên Hani đành phải cùng ngồi xuống ăn sáng với mình.

Sau khi ăn sáng xong thì cũng là lúc chị Hân xuống

- Bối Nhi em đến rồi sao?
- đến rồi, ăn sáng xong rồi chị mới chịu xuống
- tại hôm qua thức hơi khuya nên nãy tranh thủ em chưa tới thì lên ngủ thêm xíu lấy sức để đi chơi với em nữa chứ

- vậy sao? Vậy giờ đi được chưa?

- ok. Đi thôi

Rất nhanh sau đó mình cùng chị Hân cả Hani nữa đều đã có mặt tại trung tâm thương mại lớn của thành phố

- chị Hani hôm nay cứ coi như ba chị em mình cùng đi chơi đi không cần phải bảo vệ em như mọi lần nữa.

- như thế không được. Tôi không thể làm trái bổn phận, trách nhiệm của mình được.

-Nhưng mà hôm nay đâu có ai ngoài chúng ta đâu chứ, sẽ không ai biết đâu

- nhưng mà....

- không nhưng gì hết, hiếm lắm mới có một ngày như vậy đừng nên lãng phí nó chứ

- đúng vậy đó, tôi nghĩ cô nên nghe lời Bối Nhi đi. Hãy cho mình một ngày nghỉ

Chị Hân thấy vậy cũng thêm vào. Thấy không chối từ nữa thì Hani đành chấp nhận vậy

- vậy cảm ơn phu nhân. Cảm ơn cô

- được rồi vậy chúng ta đi chơi thôi nào

Thế là hôm nay có một ngày đi chơi, mua sắm hết sức vui vẻ đặc biệt là không có phân chia vai vế gì cả, nói chung hôm nay hết sức đặc biệt luôn.

Gần đến giáng sinh nên mình sẵn lựa luôn một món quà cho anh- đó là một chiếc đồng hồ. Tuy là dùng tiền của anh mua quà cho anh nhưng đành chịu chứ biết sao giờ vì mình không có cách nào kiếm ra tiền cả, nên chắc anh sẽ hiểu mà

Khi mình về nhà thì gần 7h tối, vừa về nhà liền cảm thấy buồn chán không có gì đặc biệt.

Lúc mình ăn tối chị Gia Gia đứng bên cạnh nói

- phu nhân hôm nay có người gửi cái này đến

- vậy sao? Của ai vậy?

- có có đề tên chi ghi người nhận là Lâm Bối Nhi

- cảm ơn. Chị để đó đi lát tôi xem sau.

Chị ta để cái phong bì lên bàn kế bên mình, mình cũng đang thắc mắc không biết ai gửi nữa.

Sau khi mình ăn tối thì đi lên phong học bài không quên mang theo cái phong bì lúc này

Khi mình mở ra thì.....tìm mình như vỡ ra làm tranh mảnh

Lý do là bên trong chỉ có nhưng tấm hình của anh, nhưng không phải một mình anh mà mỗi tấm lại là một cô gái nóng bỏng khác nhau đang được ôm ấp trong lòng anh

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Đó là thật hay có người sắp đặt? Mình cũng không còn đủ mạnh mẽ suy nghĩ tiếp, hoá ra thời gian qua anh không gọi cho mình là vì anh đã có nhưng người phụ nữ khác rồi. Nước mắt mình cứ thế lăn dài không có điểm dừng cứ thế ướt tóc, ướt luôn cả gối. Mình không biết làm gì tiếp theo vì chưa bao giờ gặp tình huống này cả.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Đau... Đau lắm!

Khó khăn lắm mình mới có thể nhận ra và xác định tình cảm của mình dành cho anh, không đơn thuần như lúc trước mà đã nảy nở trở thành thứ tình cảm

khác

YÊU! Mình đã yêu anh rồi

Nhưng giờ đây mọi chuyện đã đi quá xa và mình không có cách nào kéo nó về nữa. Mình phải làm sao đây? Đói mất? Bỏ đi? Lẩn tránh? Xem như không biết gì?

.....

Đã 3 ngày trôi qua, trong 3 ngày mình vẫn cứ chui vào vỏ ốc của chính mình. Căn phòng của mình mọi ngày rất ngăn nắp tràn ngập ánh sáng nhưng giờ đây phủ trong phòng chỉ là bóng tối, bụi bẩn

Mình không quan tâm, mình cũng không muốn làm gì nữa

Cũng 3 ngày mình chưa ăn gì chỉ uống chút nước rồi lại thôi không còn tâm trạng nữa.

Bác quản gia, mọi người trong nhà ngày nào lúc nào cũng đến gõ cửa bảo mình ra ngoài ăn cơm nhưng đáp lại chỉ là sự yên lặng. Chắc họ lo lắm nhưng mình cần yên tĩnh để suy nghĩ tìm cách giải quyết. Chắc học rất muốn tìm chìa khoá dự phòng mở cửa ra xem mình sống hay chết nhưng cửa phòng này mà khoá thì phải có chìa của nó mới mở được. Mà 1 thì mình giữ tất nhiên không đưa họ, còn lại 1 là anh giữ....không biết nữa

Điện thoại mình cũng mấy ngày không sạc giờ cũng tắt luôn rồi khỏi ai làm phiền nữa

Cứ thế 5 ngày mình cứ chập chờn ngủ rồi tỉnh lại thì lại chìm trong suy nghĩ, đến ngày thứ 6 thì không chịu nổi nữa mà ngất đi. Chắc mình chết rồi.....

Nhưng không!

Một thứ ánh sáng làm mình chói mắt, mùi thuốc khử trùng hắt vào mũi làm mình lấy lại ý thức

Mình từ từ mở đôi mắt nặng trĩu, khó khăn lắm mới thích nghi được với ánh sáng của mặt trời hắt vào phòng. Xung quanh là một màu trắng tinh- bệnh viện

- Bối Nhi! Tỉnh rồi sao? Để tao gọi bác sĩ

Giọng nói của đứa bạn thân Lưu Nhã Vy đã thành công lôi kéo sự tập trung của mình

Nói rồi nhỏ chạy đi lát sau liền dẫn theo bác sĩ đi vào, có cả Hoàng Trinh nữa. Sau khi khám một lượt vị bác sĩ đó quay sang nói với Hoàng Trinh gì đó rồi rời đi, lúc sau nhỏ Vy mới ngồi cạnh bên giường nói

- con nhỏ xấu xa này. Tại sao mày có thể làm vậy chứ? Tại sao có thể không trân trọng bản thân? Mày nói đi

- ai đã đưa tao ra khỏi phòng?

- người nào đó tên là Hoàng Gia Khương

- sao anh ta có thể vào được?

- nghe bác quản gia của mày kể lại là anh ta từ dưới ban công leo lên vừa lúc mày ngã xuống bất tỉnh

- vậy sao?

- còn vậy sao nữa hả. Mày lo cho thân mình đi

- biết rồi

- Bối Nhi em làm gì mà để mình ra nông nổi này?

- em không sao

- không sao là sao chứ? Suy dinh dưỡng trầm trọng, cân nặng quá mức, cộng thêm vết thương ở đây gối bị nhiễm trùng nữa. Em mà cứ như vậy thì khác nào là giết anh chứ? Nói cho anh biết nguyên nhân

- không có nguyên nhân

- không có? Vậy tại sao em lại vậy? Nếu em không nói anh sẽ nói Phong bắt em phải nói

-Phong? Anh ta sẽ không quan tâm đâu

- tại sao? Hai người gây nhau à

- không có lấy một cuộc gọi. Anh không xán nói với anh ta sẽ làm anh ta cảm thấy khó chịu
- em đang nói gì vậy?
- anh cứ biết vậy đi. Em mệt rồi muốn ngủ
- vậy được em ngủ đi. Chúng ta sẽ nói về chuyện này sau

Mình đã suy nghĩ thông suốt rồi, tại sao mình phải vì chuyện này mà hành hạ bản thân mình như vậy chứ? Như vậy liệu có giải quyết được vấn đề? Hay người khác sẽ nói rằng mình tiếm khiếm sự thương hại?

Mình đã tin rằng anh không còn cần mình nữa, không còn chăm sóc mình như lúc trước nữa, bằng chứng là mình nhập viện mấy ngày nay vẫn không thấy một tin nhắn hỏi thăm. Không thể có chuyện là anh không hay biết được vì mình biết rõ xung quanh mình luôn có người sẽ thường xuyên báo cáo vấn đề của mình cho anh ta biết. Như vậy chỉ có một nguyên nhân là anh cố tình không thêm quan tâm đến mình nữa thôi.

Sau 5 ngày ở bệnh viện thì mình cũng về nhà, à không đây không còn là nhà của mình nữa, mà là nhà của Triệu gia- Triệu Gia Phong. Mình không còn là gì của anh ta thì sao còn có thể đây là nhà mình. Mình định sẽ quay về nhà ba mẹ nhưng bác quản gia nhất quyết không cho bảo dù có chuyện gì cũng phải đợi anh ta về giải quyết

Mình không còn sự lựa chọn chỉ có thể ở lại đây, nhưng mình đã quyết tâm sẽ không còn coi đây là nhà của mình nữa, chỉ là mình ở tạm đợi đến lúc anh về thì sẽ đi, đến lúc đó mọi chuyện sẽ được giải quyết xong xuôi.

Từ ngày đưa mình vào bệnh viện Hoàng Gia Khương hầu như ngày nào cũng đến thăm mình, mình cũng không còn ngại ngùng khi ở gần anh nữa mà mối quan hệ giữa anh ta với mình đã thân thiết hơn. Mình không biết đây là tốt hay xấu nữa

Từ khi về nhà mình không còn tâm trí học hành mà rảnh rỗi hoài cũng chán nên quyết định sẽ đi làm gì đó, và cũng không nên tiếp tục phụ thuộc vào tiền của anh nữa.

Mình kiếm được công việc phục vụ trong một tiệm cafe, mỗi ngày phải làm 8 tiếng theo sự lựa chọn nên cũng thoải mái. Chỉ là hôm nay là ngày đầu tiên đi làm nên mình cảm thấy người ớn oải không còn chút sức lực, chắc là do đó giờ không vận động nhiều nên cơ bắp nhão hết rồi

Lúc này mình đang trên xe buýt về nhà lý do là vì mình không muốn người ta đưa đón mình nữa, cũng không muốn chị Hani đi theo bảo vệ. Tất nhiên họ không đồng ý nhưng mình làm dữ quá nên ngoài mặt họ đành nghe theo, nhưng mình biết Hani vẫn luôn theo mình từ xa. Chẳng hạn như bây giờ mình đang ngồi ghế số 7 trên xe thì phía sau số 12,13,20,5 đều là người của Hani cài trang đi theo mình từ sáng khi mình ra khỏi nhà.

Mình đang chìm trong suy nghĩ thì một cậu bé đi lại gần mình đưa một chiếc hộp nhỏ cho mình nói

- có người nhờ em đưa cho chị
- vậy sao? Cảm ơn em

Chỉ nói đến đây, cậu bé liền chạy đến cửa xe và xuống xe, tại sao lại gấp gáp như vậy?

Mình mở hộp ra bên trong là một tờ giấy xếp ngay ngắn

“hãy xuống xe trước một trạm dừng khi đến nhà, ghé vào cửa hàng tiện lợi trên đường về. Có điều bất ngờ”

Quái lạ, ai lại đưa cái này cho mình chứ? Và đằng sau còn ám chỉ gì nữa đây?

Mình vừa bán tính bán nghi nhưng theo vô thức vẫn làm theo lời trong tờ giấy nói

Mình vào cửa hàng tiện lợi cũng không biết mình định làm gì ở đó thôi thì cứ lượn một vòng xem có cần mua gì không, đột nhiên một cô bé gái xinh xắn đi lại

- chị gái à, chị ăn kẹo không?
- cho chị sao? Cảm ơn em

Mình không may may nghĩ ngờ cho luôn viên kẹo vào miệng....

Chóng mặt..... Buồn ngủ.....

Mình tỉnh lại với đầu nặng chịch, mình đang ở đâu đây? Một căn phòng đầy mùi ẩm mốc, tối tăm vô cùng.

Tâm trí mình hoảng loạn vô cùng, vậy làm mình bị bắt cóc sao? Họ sẽ làm gì mình?

Hu hu mình muốn về nhà, từ nhỏ nhớ ba mẹ, nhớ chị Hân khủng khiếp, đặc biệt là mình nhớ cả anh nữa, mình còn mong anh sẽ đến cứu mình mặc dù

biết đó sẽ không thành hiện thực được... Mình là đi trong nước mắt mà không để ý nghe thấy tiếng bước chân đang ngày một gần mình hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Mình bị một xô nước dội vào người, cái lạnh làm mình giật mình ngồi dậy với hai bàn tay bị trói. Lúc này căn phòng này không có ai nhưng giờ có rất nhiều nha, có khoảng 6-8 người mặc vest đen trông cũng rất sang trọng và còn một người nữa đang ngồi ở xa xa kia. Nhìn đôi chân thì mình nghĩ đó chắc là một người phụ nữ, nhưng mấy người kia đứng xung quanh đó che luôn cả cô ta làm mình không thể nào nhìn được mặt cô ta. Đột nhiên cô ta cất giọng nói

- Lâm Bối Nhi, có phải mày đang rất hốt hoảng không?
- cô là ai? Tại sao lại bắt tôi?
- sao lại hỏi vậy? Ở cùng nhau hơn 2 năm trời đến giọng tao mày cũng không nhớ sao?
- cô....

Lúc này bọn người áo đen đã tản ra làm hiện rõ gương mặt người phụ nữ đó.

- Phùng Gia Gia?
- đúng vậy. Xin chào em gái, đã nhận ra rồi sao?
- sao lại là chị?
- mày thật ngu ngốc! Đến lúc này vẫn chưa hiểu sao? Là từ đầu mày đã bị tao lừa rồi
- vậy là từ đầu đều là mục đích của chị sao?
- đúng vậy em gái à
- mục đích của chị là gì?
- tất nhiên là vì hôn phu của mày- Triệu Gia Phong
- vì Phong sao?
- đúng vậy. Đáng lẽ ra giờ người đứng ở vị trí của mày là tao, không phải mày. Chính mày đã cướp đi vị trí của tao
- chị đang nói gì vậy? Tôi không có làm gì hết
- nếu không làm gì thì sao mày có thể trở thành hôn phu của anh ấy thay tao chứ?
- tôi không hiểu chị đang nói gì
- không hiểu cũng không sao. Chỉ cần biết là sau ngày hôm nay tao có thể trở về đúng vị trí của mình. Còn mày. Chuẩn bị chết đi
- không. Phong nhất định sẽ đến cứu tôi
- anh ta sao? Khi đang ở Iraq sao? Dù có đến cũng không kịp. Hahaha

Cô ta nói cũng đúng, mình hết hi vọng thiệt rồi. Mà không, còn Hani chắc chắn chị ấy sẽ đến cứu mình

- mà mày không cần lo đâu. Sau khi mày đi tao sẽ thay mày là con dâu của Triệu gia
- Phong sẽ không bao giờ chấp nhận cô
- không? Dù không muốn cũng phải chấp nhận. Vì.... Trong bụng tôi đã có giọt máu của anh ấy

Cô ta hả hê nói, còn mình thì không thể tin vào những gì cô ta nói. Vậy là anh và cô ta.....

Không mình không tin là anh sẽ làm việc đó sau lưng mình

- cô nói dối. Phong không thể làm vậy được

- có gì mà anh ta không làm được, mà đừng quên thân phận thật của anh ta. Trùm mafia của thế giới ngầm thì có việc gì không làm được chứ, người như vậy thì cô đáng là gì để anh ta bỏ quên thói trắng hoa của mình chứ

- Phong không như vậy

- nếu mày không tin thì tao chịu nhưng sự thật thì vẫn là sự thật không thể chối bỏ. Hahahaha.....

Mặc dù mình không dám tin lời cô ta nói nhưng nước mắt không cách nào kìm chế được nên vẫn cứ lần lượt rơi hoài không cách nào dừng được.

- người đâu! Đánh đến khi cô ta không còn khóc được nữa

Không xong rồi, họ sẽ đánh mình mà điều mình sợ nhất là đau

Họ 3 người cầm mỗi người một cây roi da tiến lại dùng sức đánh lên người mình

ĐAU.....

Mình không thể kêu lên tiếng nào, như vậy chẳng phải đang thỏa mãn cô ta sao. Không được. Mình phải chịu đựng

Cứ như vậy mình cảm thấy hình như không còn chịu được nữa, đau đến mức mình muốn nhắm mắt ngủ để quên đi cơn đau....

Khi mình đang muốn nhắm mắt hoàn toàn thì một tiếng động lớn đã kéo mình tỉnh táo hơn một chút. Tiếng đập bung cửa, ánh sáng tràn ngập vào phòng làm mắt mình không tài nào thích ứng được. Vậy là mình đã ở đây một đêm mà không hay biết gì sao

Do quá chói mắt nên mắt mình cứ nhắm tịt không mở lên được, tiếp ngay sau tiếng đập cửa là tiếng đánh đấm, va chạm cũng như tiếng rên rỉ của nhiều người

Cuối cùng mắt mình cũng thích nghi và đã có thể nhìn khung cảnh xung quanh có nhiều người nằm dưới đất, một người nằm gần mình nhất- Gia Khương!

Tại sao lại là anh ta? Anh ta tại sao lại tự chuốc lấy nguy hiểm cho mình?

- Gia Khương tại sao anh lại đến đây? Anh có làm sao không?

Nhìn trên người anh đầy vết thương làm mình thấy có lỗi quá

- anh...anh không sao. Nhất định anh sẽ cứu em ra khỏi đây

Nhưng mình nghĩ là không được rồi, anh chỉ dẫn đến vài người nhưng đều đã bị đánh trọng thương rồi, anh cũng không đỡ hơn họ là bao

Chống trả quyết liệt như vậy cũng không có ích lợi gì cuối cùng họ bị bắt trói lại bên cạnh mình. Tại sao lại ngu ngốc chuốc lấy khổ cho mình như vậy chứ?

- được rồi. Sẽ không ai có thể đến cứu mày nữa đâu

Cô ta hả hê nói

- tao sẽ không kéo dài thời gian nữa, mấ công đấm khác đến lại phải ra tay xử nữa mệt lắm. Người đâu! Xử từng đứa

Họ sẽ làm gì mình cùng mấy người kia đây? Chứ kịp suy nghĩ cách ứng phó đã có một tiếng động khác vang lên

"đoàng"

Tiếng súng!

Một người đến cùng anh bị bắn và ngã xuống ngay tại chỗ

- không!!!!

Mình không thể để họ chịu đựng chuyện này

- người cô muốn giết là tôi không cần làm hại họ. Muốn làm gì tôi cũng được nhưng cô phải tha cho họ

- tại sao tao phải nghe mày chứ? Nực cười

- vì giải quyết tôi xong cô sẽ có cơ hội thay thế vị trí của tôi

- mà nói cũng đúng nhỉ. Vậy thì.....bắt đầu

Lúc này cô ta rời khỏi ghế lấy cây súng của một người đàn ông tiến lại trước mặt mình

- sẽ không đau đâu, mà sẽ nhanh chóng đi thôi không cần lo đâu

Một thứ kim loại lạnh ngắt đang ở sát thái dương của mình làm mình nổi cả da gà

- tạm biệt. À không vĩnh..... Biệt

Mình không dám mở mắt, chỉ biết nhắm mắt chờ đợi cơn đau kéo đến sau đó sẽ ra đi. Trong đầu mình hình ảnh của mọi người hiện lên rất rõ ràng, mình muốn lưu giữ tất cả hình ảnh của họ.

Rất lâu sau mình cảm nhận thứ đó không còn ở trên thái dương mình, và tại sao lâu như vậy rồi mà vẫn không có chuyện gì xảy ra? Xung quanh tại sao lại im lặng như vậy?

Đến khi một vòng tay ấm áp quen thuộc ôm lấy mình mới làm mình giật thót mở mắt ra. Là anh Triệu Gia Phong

Anh xuất hiện vẫn phong độ như mọi ngày nhưng lúc này lại có thêm nhiều phần lửa giận làm anh trông rất đáng sợ

- không sao chứ?

- không...không sao

- còn nói không sao. Xem em đã thành bộ dạng gì rồi

Mình lúc này mới nhìn xuống cơ thể đầy vết roi, quần áo cũng bị roi làm rách ít nhiều. Anh nhanh chóng cởi áo vest ngoài khoác lên cho mình rồi ôm cả cơ thể không còn chút sức lực của mình đứng lên.

Anh tiến ra giữa phòng nói có chiếc ghế lớn mà lúc nãy cô gái kia ngồi, anh ngồi xuống thoải mái đặt mình ngồi vào lòng anh, kéo cả cơ thể mình lọt thõm vào lòng anh.

Lúc này mình mới để ý bọn người kia đã bị bắt hết, tất cả đều quỳ gối trước mặt anh, có cả cô gái kia

- bảo bối em muốn xử lý bọn chúng như thế nào?

- em không biết. Hay là bỏ qua đi

- không được. Điều họ đã làm với em nhất định anh sẽ cho họ chịu gấp 10 lần

- nhưng dù sao cô ta cũng có con với anh. Anh tha cho cô

- em đang nói gì vậy?

Anh đột nhiên hét lên lửa giận bùng bùng nhìn mình. Mình chỉ nói đúng sự thật thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Anh tức giận nói

- anh hỏi em đang nói gì?

- thì cô ta có con với anh. Mặc dù em cũng rất đau lòng nhưng đó là con anh...

- đủ rồi..... Em im lặng đi!

Giọng nói trầm ấm nhưng không kém phần lạnh băng làm mình nổi hết da gà không còn dám hó hé nửa lời. Anh hẳn giọng nói với Hani

- Hani mang ả ta đến đây

Lúc này cô ta đang quỳ chung với mấy nhưng kia thì bị Hani bước tới lôi lên phía trước, đối diện mình và anh. Anh hỏi

- cô đã nói gì?

- em không có nói gì hết

- không phải là chính cô ta đã nói với em điều đó. Cô ta còn có hình của anh và cô ta....- mình không thể để anh hiểu lầm mình nên phải lên tiếng phân bua

- tôi không có nói với cô sao cô lại vu oan cho tôi?

- cô..... Cô. Hani xét người cô ta nhất định sẽ thấy hình

- vâng

Hani liền xét người cô ta quả nhiên thấy tấm hình đó, bây giờ nó đã bị bàn tay" rục rủa" của anh vò nát

- nói thứ này ở đâu ra

- em không biết. Là cô ta hăm hại em. Bối Nhi tôi cùng lắm chỉ là kêu người đưa cô đến đây tất cả là muốn cứu cô thôi, không phải tôi bắt cóc cô mà là người khác. Tôi đã cứu cô sao cô lại hăm hại tôi?

- cô im miệng!!!

Mình tức giận đứng lên rời khỏi vòng tay anh tiến lại gần cô ta

- cô giúp tôi? Đừng có nói dối. Nếu cô giúp tôi thì tại sao trên người tôi lại có đầy vết thương? Tại sao Hoàng Gia Khương cùng người của anh ấy lại thành ra nông nổi này?

- tôi không biết

- cô.....cô

- thôi đủ rồi. Đưa bọn chúng vào hầm tối hôm sau ta lại đến tra hỏi. Còn bây giờ chúng ta đi

Anh từ lúc nào đã rời khỏi ghế bước đến gần mình, nói rời vòng tay ôm lấy mình muốn rời khỏi đây

Nhưng cô gái kia nhanh chóng chồm lên ôm lấy chân anh bắt đầu hốt hoảng nói

- Phong anh đừng đưa em đến đó. Em không làm sai mà

- tránh ra! Cô có tư cách gì mà gọi tên tôi chứ

- em có. Đúng vậy. Em đã nói là em có thai với anh nhưng đó là sự thật

- cô đang nói cái gì!!!

- đó anh thấy chưa? Cô ta đã lộ rồi

- mày im đi đừng tỏ vẻ ta đây thánh thiện không thèm chấp nhất với chuyện tôi có con với Phong

- im miệng!!

Anh hần giọng nói, anh buông mình ra cúi xuống gần cô ra nhanh tay bóp lấy cổ cô ta mặc kệ cô ta vùng vẫy muốn thoát ra

- nguoi nghĩ chỉ cần có thai là có thể đến đây nói đó là con của ta sao? Sai lầm!

- không phải. Nó thật sự là con anh

- không có gì chứng minh

- anh có nhớ một hôm cô ta về nhà mẹ không? Đêm hôm đó anh uống say về sau đó.....

- đủ rồi không cần nói nữa

Mình tức giận hét lên không để cô ta nói hết, đau lòng lắm không ngờ anh đợi mình đi rồi cùng người khác có em bé. Không thể chấp nhận được nữa.

Mình quay lưng chạy đi khỏi đó, khung cảnh bên ngoài xa lạ hình như không phải thành phố mà ở khu ngoại ô nào đây, cây cối um tùm. Lúc đó mình chỉ muốn chạy đi thật xa mà không nghĩ đến việc sẽ bị lạc ra sao. Mình cứ chạy mặc kệ tiếng kêu thất thanh ở sau lưng

- Bối Nhi!!!

- Phu nhân.....

Mình cứ chạy, chạy mãi đến khi cả cơ thể mệt lã đi thì trời cũng tối, mình dừng lại dưới một gốc cây lớn. Lúc này mới nhận ra mình không còn biết mình đang đi đâu nữa, bụng thì đói, trời thì tối còn lạnh, nhưng vết thương rồi đánh lại càng đau hơn.

Mình cảm thấy mệt mỏi quá, những suy nghĩ đau buồn về việc của anh làm mình càng thêm mệt mỏi, mình muốn ngủ.

Thế là mình dần thiếp đi trong cái đêm lạnh

Hình như mình đã ngủ rất lâu, một giọng nói trầm ấm quen thuộc bên tai đã đánh thức mình. Mình phải mất một khoảng thời gian để thích nghi với ánh sáng của không gian xung quanh

Lại là một màu trắng

Bệnh viện

Ai đã đưa mình đến đây?

Sao mình có thể ra khỏi đó?

Mình cứ chìm vào suy nghĩ của bản thân rồi bị kéo về bởi giọng nói

- tỉnh rồi sao?

Là anh Triệu Gia Phong

Mình không buồn trả lời mà quay mặt đi không thèm nói chuyện với anh

- anh đang nói chuyện với em

Anh từ ghế sofa tiến lại cạnh giường nói

- nếu em đã khỏe chúng ta sẽ nói chuyện rõ ràng tất cả về việc hôm qua kể cả những ngày anh không có ở đây

- em không có gì để nói

- không có gì? Vậy tại sao lại nhốt mình trong phòng không ăn uống đến nỗi nhập viện? Tại sao lại muốn ra khỏi nhà? Tại sao lại không nói gì mà ra ngoài làm việc? Tại sao hôm qua lại chạy vào rừng? Em có biết nguy hiểm lắm không? Có biết anh lo sợ lắm không? Trước giờ anh chỉ từng sợ bất cứ thứ gì, nhưng chúc mừng em. Em đã thành công làm tôi lo lắng rồi đây

- anh tưởng tôi muốn vậy sao? Tất cả là do anh!!!

- do tôi? Hơn 1 tháng nay tôi không hề liên lạc về thì có lý do gì tôi lại có thể là nguyên nhân để em thành ra bộ dạng này chứ?

- anh nói là đi công tác nhưng thật ra là anh đi chơi bởi không nghĩ đến cảm xúc của tôi

- em có bằng chứng gì mà nói như vậy?

- có người đã gửi cho tôi những bức hình anh ôm những cô gái khác vui vẻ....

- đưa ra đây

- anh tự về nhà lấy trong phòng tôi, ở học tủ cạnh giường

- được

Anh rút điện thoại ra

- ông Lương vào phòng phụ nhân lấy xấp hình trong học tủ cạnh giường đem đến đây ngay

Xong rồi lại nói với mình

- tôi không biết ai đã gửi cho em nhưng tôi không thẹn với lòng. Quả thực tôi có gửi cho em một lá thư nói rằng một tháng sắp tới tôi phải đến doanh trại ngầm đặc biệt không có sóng điện thoại sẽ không liên lạc với em được. Không biết tại sao lại thành như vậy

- anh cứ đợi xem bằng chứng chống lại anh

~~~~~<

Thành thật xin lỗi các bạn vì đến lúc này mới up truyện

Do nghỉ Tết mình không nhớ ngày để đăng truyện cho đúng nên mới như vậy các bạn thông cảm nha

Dù trễ nhưng cũng chúc các bạn năm mới vui vẻ hạnh phúc và thành công

~~~~~<<<

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Chỉ một lúc sau, khoảng 20 phút bác Lương đã đến và mang theo phong thư hôm trước. 20 phút đó trôi qua trong không khí hết sức nặng nề, mình ngồi trên giường nghịch điện thoại nhưng thật ra trong lòng đang rất nóng ruột. Còn anh quay lại ghế sofa lại tiếp tục tập trung vào laptop của anh, không phát ra một tiếng động chỉ phát ra tiếng đánh máy khô khốc.

Bóng dáng bác Lương xuất hiện giống như là thần tiên cứu thế xuất hiện giúp mình thoát khỏi tình cảnh ngột ngạt này. Bác ấy đến liền đưa phong thư đó cho anh, sau khi anh xem hết một lượt thì tức giận, bốc hỏa ngáp đầu ném hết chúng vào không trung

-Chết tiệt!!!

Anh sai những bước chân đường bệnh mình đang ngồi, tức giận nắm lấy tay mình kéo thật mạnh làm mình hoảng cả hồn thét lên

-AAAHHHH! Anh đang làm gì vậy?Đau quá!!!

- Nói những bức hình này ở đâu ra?

-Tôi không biết, khi về nhà Gia Gia đã đưa cho tôi bảo là có người gửi

Khi nghe đến đó anh đã buông tay mình ra quay sang nói chuyện với bác quản gia

-tôi gửi thư bảo đảm, chính ông là người đã xác nhận mà. Trả lời cho tôi lý do chính đáng

-Thưa ngài tôi thật sự không biết, quả thật tôi có nhận thu của ngài sau đó có việc gấp phải đi giải quyết nên tôi đưa cho Gia Gia bảo là gửi lại cho phu nhân. Nhưng sáng hôm sau tôi về nhà thì phu nhân đã tự nhốt mình trong phòng, đến lúc này tôi cũng không biết là lý do gì và cũng không dám hỏi

-Anh còn đổ lỗi cho ai nữa chứ? Trong khi anh không hề quan tâm đến tôi..

-em thôi đi! Chết tiệt!!

Anh tức giận hét lên làm mình giật cả mình và cũng chẳng nói thêm gì nữa. Anh tức giận bỏ đi để lại mình trong phòng, bác quản gia một lúc sau đã lấy lại vẻ điềm tĩnh thường ngày tiến lại gần giường bệnh mình đang ngồi thẫn thờ

- phu nhân người có muốn ăn chút gì không? Tôi sẽ bảo người chuẩn bị ngay

- cháu không ăn đâu. Cháu muốn yên tĩnh một lát

- vậy tôi về bảo người nấu cháo cho phu nhân, tôi quay lại sau

Nói rồi bác ấy lẳng lặng rời đi để mặc mình chìm trong suy nghĩ về những lời nói của anh lúc nãy. Có phải mình đã quá đáng rồi không?

Mình cứ như vậy, ngồi trên giường chìm vào những suy nghĩ lung tung. Cuối cùng đã kết luận là có lẽ mình đã hiểu lầm anh quá rồi, mình muốn nói lời xin lỗi với anh nhưng bây giờ phải mở lời làm sao? Khi mà anh còn không thèm quay lại đây nữa...

Lúc này đã chấp tối rồi, bác quản gia cũng mới quay lại, còn mang theo cháo nữa

Mình đang cố gắng gọi điện cho anh nhưng anh không nghe máy, mình chợt nghĩ ra một kế sách rất hay và có thể sẽ hữu dụng

Bác quản gia cứ năn nỉ mình ăn cháo hoài nên mình sẵn đó ra một điều kiện

- bác Lương cháu sẽ ăn nhưng bác phải hứa giúp cháu việc này
- phu nhân cứ nói, việc gì tôi cũng sẽ làm hết sức mình
- vậy bác gọi cho Phong kêu anh ấy đến đây giúp cháu
- sao phu nhân không gọi? Ngài ấy sẽ không nghe tôi
- anh ấy đáng ghét, không thèm nghe điện thoại của cháu. Nhưng chắc chắn sẽ nghe của bác, nên bác giúp cháu đi
- nhưng mà tôi phải nói gì đây?
- bác nói là cháu không chịu ăn, sức khỏe suy giảm đang hôn mê nguy kịch, tương tự vậy đó
- nhưng tôi....
- không phải lo, mọi tội lỗi cháu sẽ gánh hết, bác cứ giúp cháu là được
- vậy thì tôi ra ngoài gọi, phu nhân hãy ăn cháo đi
- trông chờ hết vào bác

Mình chỉ mong như vậy rồi thông thả ngồi ăn cháo run đùi chờ anh đến thôi. Mà công nhận cách này của mình hay thiệt nha, chỉ 10 phút sau anh đã hốt ha hót hải chạy đến. Anh vào ngay lúc mình đang ăn miếng cháo cuối cùng, anh tiến lại gần gấp rút hỏi

- Bối Nhi em không sao chứ? Đã khỏe hơn rồi đúng không? Có cần anh đi kêu bác sĩ đến kiểm tra thêm không?

- anh bình tĩnh ngồi xuống nghe em nói

Sau khi anh ngồi xuống nhưng vẫn khur khur nắm tay mình thì mình nói

- em không sao
- sao lại không sao được chứ? Tại sao em lại không ăn uống chứ?
- không phải đâu, lừa anh đó
- cái gì? Em dám?
- ai bảo anh không nghe điện thoại của người ta chứ? Người ta muốn xin lỗi mà không đến thì làm sao xin lỗi được đây? Chỉ còn cách nhờ bác lương thôi mà anh đừng trách bác ấy nha, là em ép bác ấy đó
- không được
- sao lại không được? Anh không thể nể mặt em sao?
- không được nói xin lỗi, anh không muốn nghe
- vậy phải làm sao anh mới nhận lời xin lỗi đây?
- để thôi. Bobo anh một cái
- bobo là gì vậy? Bánh hả?

Anh không nói gì nữa chỉ mỉm cười lắc đầu rồi đột nhiên hôn lên môi mình một cái thật sâu, đến khi mình cảm thấy khó thở vỗ vào vai anh thì anh mới buông ra. Mình hít hà liên tục để lấy lại đường khí, mặt thì đỏ hết cả lên

- bobo là vậy đó. Bảo bối của anh còn ngây thơ lắm, phải bảo vệ từng chút một không thể để kẻ xấu lợi dụng được
- anh là kẻ xấu
- vậy sao? Vậy anh cho bảo bối làm kẻ xấu lại với anh đây

- không thèm. Người ta là người tốt đó nha

Minh vừa xấu hổ vừa giận đến đỏ cả mặt, anh ôm mình vào lòng xoa đầu nói

-đúng vậy bảo bố nhà ta luôn là đưa trẻ ngoan□□

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Những lời nói nhẹ nhàng còn mang thêm phần dỗ ngọt làm mọi cảm giác uất ức của mình được giải tỏa hết, không còn thấy khó chịu nữa. Anh nói:

-Bảo bối đã ăn hết thức ăn chưa đó?

-đã ăn rồi, ăn từ khi anh chưa đến nữa đó

- vậy tốt. Sau này dù có chuyện gì đi nữa thì em cũng không được bỏ ăn nghe chưa. Dù buồn phiền chuyện gì cũng phải biết lo cho bản thân mình, nếu không anh sẽ đau lòng lắm!

-Sao anh lại nói những lời như vậy chứ? Khó nghe muốn chết, anh làm em nổi hết da gà da vịt lên rồi này

- giỏi lắm! Anh nói những lời này cũng chỉ với một mình em thôi. Nếu em không muốn nghe thì thôi

Đột nhiên anh tỏ vẻ giận dữ như một đứa trẻ vậy, anh làm mình bối rối hết sức vì đo giờ chưa bao giờ mình nhìn thấy tính cách này của anh

-anh.... giận rồi sao?

- đúng vậy

- lí do?

- là vì....

-anh không nói được chứ gì? Đây là lần đầu tiên em thấy tính cách này của anh, bộ anh là người đa nhân cách sao?

- nếu thật là vậy thì em có sợ không?

- tất nhiên là.... không

- tốt lắm bảo bối, như vậy thì em mới có thể trở thành vợ của Triệu Gia Phong này chứ

- huzz... ai làm vợ anh chứ?

- còn ai ngoài Lâm Bội Nhi nữa chứ?

- em không đồng ý

- lý do?

- thì đơn giản là em không đồng ý

-vậy em muốn sao thì mới đồng ý?

- bây giờ không đồng ý, người ta còn nhỏ nha

- tháng sau là em đã 20 rồi, không còn nhỏ nữa, chúng ta mà kết hôn là hoàn toàn hợp pháp. Không gì là không thể

- vậy được. Từ hôm nay đến lúc em đủ 20 tuổi thì em sẽ xem biểu hiện của anh để quyết định xem có đồng ý làm vợ anh không

-lâu như vậy? Em không sợ tới lúc đó anh lấy người khác làm vợ hay sao?

- anh đã đợi em hơn 3 năm, nếu không thể đợi thêm 1 tháng thì em không trách anh. Nhưng nếu anh có thể lấy người khác làm vợ thì anh sẽ biết em làm gì

- bảo bối em sẽ làm gì? Nói anh nghe thử

-thì em sẽ.... đuổi cô gái đó đi

- nếu anh không chịu?

- em sẽ nói với ba mẹ

-ba mẹ à?

- ba mẹ anh

- vậy nếu họ cũng không làm gì được thì sao? Trước giờ một khi anh đã quyết định chuyện gì thì họ hầu như không thể cản nổi

- vậy em đành chấp nhận ra đi chứ sao giờ em..

- KHÔNG ĐƯỢC! Anh là chồng em, em không thể dễ dàng bỏ cuộc như thế được

- vậy anh nói em phải làm sao?

- không phải em đã có Hani cũng những vệ sĩ khác hay sao, cứ sai bảo họ giúp em xử lý cô gái đó

- nhưng họ là người của anh nếu anh đã muốn lấy người đó thì chắc chắn là họ cũng sẽ không dám đụng đến cô ta đâu

- không. Họ đã theo em thì đến chết vẫn không thay đổi, họ đã ký khế ước sẽ mãi mãi trung thành với em. Suy cho cùng trên danh nghĩa họ là người của Hắc Long Bang nhưng thật chất lại là người của em

- vậy sao? Em không biết..

- thôi không nói chuyện đó nữa. Anh chấp nhận thách thức trong một tháng để em chấp nhận làm vợ anh

- thỏa thuận xong

Mình vui vẻ mỉm cười chợt nhớ ra một chuyện và máu tò mò của mình lại nổi lên

- mà sao lúc trước anh biết em bị bắt ở đâu mà đến hay vậy?

- trước đó một ngày anh đã ra khỏi khu tập kết chuẩn bị về với em thì Hani báo là em mất tích, thế là đáng lẽ anh còn dự một buổi họp tổng kết cuối cùng rồi mới về thì sử dụng trực thăng chuyên dụng về liền. Còn vì sao anh có thể tìm ra em nhanh như vậy thì là nhờ nó...

Anh chỉ tay vào chiếc vòng anh tặng mình lúc mình mới về nhà anh, nó luôn ở bên mình từ đó đến giờ

- cái này sao?

- phải, trong đó anh có cài máy định vị để phòng trường hợp tương tự xảy ra

- vậy là mấy năm nay em đi đâu, làm gì anh đều biết hay sao?

Anh gật đầu không suy nghĩ

- không thể chấp nhận được. Thật không công bằng

- chuyện này không có gì là không thể, như vậy là để đảm bảo an toàn cho em

- nhưng...

Đột nhiên có một người chạy vào nói

- thưa ngài

- chớ chuyện gì?

- đã cho bác sĩ kiểm tra, quả thật là mang thai

- ai mang thai? Phùng Gia Gia?

- dạ đúng thưa phu nhân

- ta biết rồi. Ra ngoài

Anh đột nhiên lạnh giọng nói, đợi người kia ra ngoài rồi anh nhẹ giọng lại nói.

- em không cần lo, chuyện này cứ để anh giải quyết là được rồi

- nhưng đó có phải là con anh không?

- anh phải nói bao nhiêu lần nữa thì em mới tin đây? Chắc chắn đó không phải. Bây giờ anh sẽ đi giải quyết, em không cần lo. Ngoan ngoãn ngủ sáng anh quay lại

- vậy anh phải hứa là không được giết con của chính mình

- được. Anh hứa, ngủ đi

Anh đặt lên trán mình nụ hôn nhẹ, giúp mình đắp chăn, tắt đèn, đóng cửa sổ, kiểm tra mọi thứ gọi gàng rồi mới đi

Mi lại chìm vào suy nghĩ của bản thân, nếu đó thật sự là con anh và mình không thể bỏ nó thì mình biết phải làm sao để chấp nhận sự thật này đây.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Khi mình thức dậy thì đã tầm 9h sáng, anh đang ngồi cạnh bên giường nhìn mình mỉm cười dịu dàng

- chào buổi sáng, bảo bối

- chào buổi sáng

Mình cũng đáp lại một cách ngái ngủ

- em vào rửa mặt tắm rửa đi, anh đã làm thủ tục xuất viện rồi. Lát nữa em sẽ được về nhà

- thật sao?

- đúng vậy. Nhanh lên nào

Mình vui vẻ chạy vào nhà vệ sinh với tốc độ nhanh nhất trong tiếng nói của anh

- cẩn thận. Coi chừng bị thương

Mình làm mọi thứ anh hết sức có thể vì mình thèm được về nhà lắm rồi, tuy mới ở bệnh viện ít ngày nhưng mình luôn cảm thấy ngột ngạt, khó chịu hết sức, mình không thể chịu nổi nữa rồi

Bây giờ là gần 11h, mình cũng mới về đến nhà, mọi người giúp việc đều ra cổng vui mừng đón mình về nhà, mi cảm ơn không ngớt trong lời chào mừng của họ

Hành lý của mình đã được bác quản gia kêu người xếp ra rồi, bây giờ đứng vào lúc ăn trưa nên mình không chờ gì nữa mà kéo anh vào bàn ăn cơm mặc cho lời khuyên của anh

- em nên tắm rửa thay đồ rồi hẵng ăn như vậy mới thoải mái

- nhưng mà em đói lắm rồi không thể chờ thêm nữa

- nhưng anh cũng cần thay bộ vest ra đã chứ

- không sao, cởi vest ra mặc sơ mi ăn cơm cùng em. Chẳng lẽ cái áo sơ mi đó quan trọng hơn việc ăn cơm cùng em sao?

-tất nhiên là không rồi. Chịu thua em. Chúng ta đi ăn thôi

Thế là mình cùng anh ăn một bữa thật no nê, vui vẻ mà nguyên bản chỉ toàn món mình thích mà thôi..

Sau khi ăn xong thì anh lên phòng làm việc, mình thì do mới ăn no nếu về phòng ngủ chắc sẽ thành heo mát. Thế là mình quyết định ra ngoài vườn thăm ViVi rồi dẫn nó đi dạo luôn, cũng lâu lắm rồi mình không ra chơi với nó chắc nó nhớ mình lắm.

Mình cầm tô sữa mang ra "nhà" của ViVi, nó bây giờ đã lớn hơn nhiều rồi nhưng vẫn rất xinh đẹp, đáng yêu.

Thấy mình nó vui vẻ vẫy đuôi chạy đến quần quít dưới chân mình, mình cúi người ôm lấy ViVi vào lòng vuốt ve rồi bồng bé ra vườn hoa chơi.

Vì sợ bé phá phách hư hết hoa nên mình cho bé ở một khu khác, vườn hoa thì trước khi mình đến đây thì rất xơ xác, do anh không quan tâm nên cũng chẳng ai chăm sóc vườn cả. Nhưng mấy năm nay mình đã giúp vườn hoa thay đổi rất nhiều và giờ nó đã trở thành vườn hoa xinh đẹp, mình còn trang trí lại, có đài phun nước nè, có cả xích đu, bàn ghế để ngồi nghỉ, có ghế xếp dài để nằm phơi nắng nữa.

Có vẻ được đi chơi nên ViVi rất vui vẻ cứ chạy loạn hết cả lên làm mình đuổi theo cũng mệt muốn xỉu vì trước giờ thể lực của mình vốn dĩ là không được tốt lắm. Chỉ một lúc sau mình không thể chịu nổi nữa, bỏ ra ghế nằm dài ra nghỉ mệt. Bây giờ là giờ nắng gắt nhất nên tất nhiên mình không phơi nắng lúc này mà tìm một bóng mát mới nằm nghỉ ngơi.

Có vẻ ViVi cũng biết mình đã mệt nên không chạy loạn nữa mà chỉ từ tốn đi qua lại xung quanh ghế mình đang nằm, cứ như bảo vệ đang tuần tra vậy đó.

Vì quá thoải mái nên mình nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác này, dần dần cứ như muốn thiếp đi vậy. Nhưng lúc đó một vòng tay vòng qua người mình làm mình giật mình tỉnh giấc, là anh.

- sao lại ngủ ở đây? Vào trong ngủ

-em không có ngủ chỉ là lười biếng nhắm mắt lại chút xíu thôi

- vậy sao? Sao nghe không thể tin chút nào hết vậy?

- em nói hoàn toàn là sự thật thật nha. Em chưa muốn vào đâu, muốn ở đây một chút nữa

Nãy giờ anh đứng đó vẫn còn bồng mình trên tay, nghe đến như thế thì anh cứ bồng mình như vậy và ngồi xuống ghế, đặt mình ngồi trong lòng anh

- anh làm gì vậy? Buông em ra

- không phải em muốn ngồi nữa sao? Anh ngồi cùng em

-không cần đâu. Em muốn ngồi một mình thôi

- ngồi một mình rất buồn chán chả có gì vui, anh ngồi cùng sẽ vui hơn

- vậy anh qua bên kia ngồi đi, ghế này là của em

- không thích, anh muốn ngồi đây thôi

-cũng được, vậy anh buông tay để em qua kia ngồi

- không, cứ ngồi thế đi

- nhưng....

- suyt...

Anh ra dấu im lặng nên mình cũng không cãi với anh nữa mà chỉ im lặng chịu đựng thôi. Mặc dù thời gian qua mình cũng đã bị anh ôm như thế mấy lần nhưng đến tận bây giờ mình vẫn không quen được cảm giác bao bọc này

Anh cứ ôm mình mà lưng ngả ra dựa vào ghế với tư thế rất thoải mái, anh nhắm mắt lại. Mình không có chuyện gì làm cũng không dám quấy rối nên đã bị hình ảnh trước mắt hấp dẫn, không cách nào thoát ra được.

Mình nhìn thật kĩ khuôn mặt anh tú của anh, rất đẹp còn mang theo nhiều phần lạnh lùng nhưng nói chung là mình chưa bao giờ ngắm kĩ anh ở khoảng cách gần như thế này cả. Thời gian cứ thế trôi qua đến khi anh lên tiếng mới khiến mình hoảng hốt, xấu hổ

- em nhìn như thế mặt anh sẽ đỏ đấy

- em không có nhìn

- vậy nãy giờ em làm gì?

- em... chỉ là..... em....
 - thôi được rồi không làm khó em. Chúng ta vào nhà nào, ở ngoài nắng lâu như vậy không tốt
- Anh đang định đứng lên nhưng mình nhớ ra một chuyện nên kéo anh lại hỏi
- khoảng đã. Trả lời em chuyện của Phùng Gia Gia như thế nào rồi? Anh có cách giải quyết?
 - thật sự mang thai nhưng chưa xác nhận là có mang huyết thống của Triệu gia không.
 - nếu đó thật sự là con anh thì sao?
 - không ai được phép có con của anh mà không được sự cho phép, và nếu cố chấp thì sẽ lãnh hậu quả
 - hậu quả gì?
 - bỏ đứa trẻ, mãi mãi bị nhốt ở hầm tối
 - không được!
 - tại sao lại không? Đó là quy định
 - nhưng đó là con anh mà
 - vậy nếu đứa trẻ được giữ lại, sinh ra thì em có chấp nhận được không?
 - em... không biết nhưng anh không được bỏ nó
- Không hiểu sao mình gấp gáp đến nỗi tay run, mắt đỏ lên luôn, anh nhìn mình lo lắng, rồi hạ giọng an ủi
- được rồi anh hứa với em tới lúc biết rõ thân phận đứa trẻ anh sẽ không làm gì.
 - thật sao?
 - em thật trong sáng, sao em có thể chấp nhận chuyện đó mà lại mạnh mẽ như vậy
 - em có thể làm được. Không thể vì người mẹ mà giết hại đứa nhỏ không tội tình, mẹ em bảo như vậy sau này em sẽ không thể cơ bảo bối của mình
 - vậy em muốn có bảo bối với ai?
 - không biết
 - sao lại không biết? Ngoài anh em còn có thể lấy ai khác, có bảo bối với ai khác sao?
 - tất nhiên là có thể
 - được lắm. Bảo bối xem ra phải dạy dỗ lại em mới được
- Nói rồi anh "xách" mình vô nhà mặc kệ tiếng van xin cầu cứu của mình.
- Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.
- Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Cuộc sống của mình dần trở lại bình thường như lúc trước, hằng ngày đều đến trường về nhà, cuộc sống khá bình yên mà không có gì xảy ra. Chỉ có một điều là anh dạo này luôn chịu đựng mình hết mức, luôn làm theo ý mình, có lẽ là do muốn biết kết quả cố gắng của anh khi mình đủ 20 tuổi, ngày đó cũng gần đến rồi, chỉ còn 3 ngày nữa

Hôm nay anh đột nhiên về rất sớm nha chỉ mới 3h chiều anh đã "xách" mông" về nhà rồi

- sao anh về sớm như vậy? Không phải giờ này anh phải ở công ty làm việc sao?

- còn 3 ngày nữa là đến sinh nhật em, ngày đó rất quan trọng đó nha. Cho nên anh nghĩ là mình cần phải bắt đầu chuẩn bị từ bây giờ mới kịp. Nói anh biết em muốn tổ chức thế nào?

- đơn giản thôi, cứ như mọi năm là được. Anh biết em không thích cầu kì mà

- nhưng lần này rất đặc biệt, không thể quá đơn giản được

- tại sao đặc biệt?

- thì lúc đó anh sẽ nhận được câu trả lời của em, từ đó anh có thể hân diện thông báo cho cả thế giới biết rằng: Lâm Bối Nhi là vợ của Triệu Gia Phong này và không ai có thể cướp em từ tay anh

- anh thôi đi. Lỡ em không chấp nhận anh thì sao?

- chắc chắn sẽ không có chuyện đó xảy ra. Anh có bất ngờ cho em, chắc chắn em sẽ cảm động đến khóc mất thôi, sau đó anh nói gì em cũng sẽ đồng ý

- được. Em đợi bất ngờ của anh

Trong thời gian 3 ngày chuẩn bị cho bữa tiệc sinh nhật thì anh lúc nào cũng bận rộn, còn bận hơn cả khi đi làm nữa. Cái gì anh cũng tỉ mỉ lựa chọn theo sở thích của mình, anh yêu cầu cái gì cũng phải thật hoàn hảo. Thấy anh cứ lăng xăng chạy qua chạy lại chuẩn bị thì mình cũng muốn giúp anh một chút

- anh có gì cho em giúp không?

- không cần đâu bảo bối. Em cứ nghỉ ngơi còn lại cứ để anh lo

- nhưng em ở không như vậy rất buồn chán, nhưng anh thì quá bận rộn

- vậy được

Sau đó anh rút điện thoại ra, mới đầu không biết anh gọi ai nhưng khi nghe cuộc nói chuyện mình đã biết, anh gọi cho mẹ. Cuộc nói chuyện kết thúc rất nhanh rồi anh nói

- em không còn rảnh rồi nữa, anh có việc cho em làm

- việc gì?

- em đi thay đồ rồi sang nhà cùng mẹ đi mua đồ chuẩn bị cho bữa tiệc của mình

- cái này cũng là nhiệm vụ sao?

- phải. Nhiệm vụ là vợ anh phải thật xinh đẹp trong hôm đó

- cái này cũng tính là nhiệm vụ phải làm giúp anh nữa hay sao? Bộ anh thấy thường ngày em xấu lắm hay sao nên mới lo lắng hôm đó em sẽ xấu xí làm mất mặt anh?

- không phải vậy đâu mà, bảo bối của anh tất nhiên lúc nào cũng đẹp hết. Chẳng qua anh muốn là em sẽ thật xinh đẹp trong hôm đó đến nỗi không ai sánh bằng biết không?

- anh thật lắm lời. Thôi em đi đây mắc công mẹ anh lại đợi

- cẩn thận

Nói rồi mình nhanh chóng đi chuẩn bị và đến nhà chính của Triệu gia

Rất nhanh đã đến nơi, vì mình đã đến đây một lần cùng anh nên người làm cũng có vẻ nhớ mặt, thấy mình đến họ cúi chào

- phu nhân mới về

- chào bác

Mình vào đến nhà thì thấy mẹ anh đang từ trên lầu đi xuống, có vẻ như đã chuẩn bị xong, trong phòng khách còn có em gái anh đang ngồi xuống nước trái cây, đọc tạp chí

- Bối Nhi con đến rồi sao?

- vâng, con mới đến thôi

- chúng ta đi thôi

- bác sao không rủ Vân nhi đi cùng, cô ấy có vẻ không bận

- ta nói rồi nhưng nó không đồng ý, đành chịu thôi

- Vân nhi cô có muốn chúng ta cùng đi mua sắm không

- không cần

- tại sao? Ở nhà rất chán sao không ra ngoài đổi gió chút

- đã nói không đi, dù chán cách mấy thì vẫn không bằng đi với người nhỏ tuổi hơn tôi mà muốn làm chị dâu tôi, lắm lời!

Cô ta bực bội quẳng quyển tạp chí lên bàn bỏ đi lên lầu còn để lại một câu

- phiền phức!

Thấy vậy mẹ Phong mới an ủi

- ơ con bé này.... Thôi chúng ta đi. Mặc kệ nó

Mình mặc dù hơi cảm thấy chạnh lòng chút xíu nhưng chỉ có thể chấp nhận và rời đi thôi

Mẹ của Phong sau khi đến trung tâm mua sắm thì cứ liên tục kéo mình đi lựa đồ hết nơi này đến nơi khác, thử hết bộ váy này đến bộ váy khác, mà không quan tâm lời mình nói

- không cần mua nhiều vậy đâu bác. Dù sao con cũng không thiếu quần áo đến vậy

- ta biết con không thiếu nhưng đây là dịp quan trọng nên nhất định phải mua được chiếc váy đẹp nhất. Nếu không Phong sẽ trách mẹ

- vậy thì bộ nào vừa ý thì mua thôi, không cần mua nhiều như vậy

- toàn bộ ta đều vừa ý hết mới lấy đó chứ

- vậy thì sao con mặc hết đây

- cứ để mặc dần. Thôi không bàn cãi nữa, chắc con cũng mệt rồi. Mình đi ăn nhẹ rồi mới đi tiếp

- dạ được

Thế là mình cùng bác đi ăn lót dạ sau đó mình nảy ý muốn về nhà phụ anh nhưng ngay lập tức bị bác bỏ và kéo đi mua sắm tiếp...

Đến hơn 7h tối mình mới về đến nhà, nhà cửa bây giờ so với lúc mình đi thì đã được trang hoàng hết sức lộng lẫy, cũng không kém phần xinh xắn. Nói chung là rất hợp ý mình, mình chỉ muốn ngay lập tức chạy đến ôm và cảm ơn anh thôi. Mình báo bác quản gia kêu người mang đồ đóng đồ mới mua lên phòng cất, không quên hỏi

- Phong đâu rồi bác?

- Ngài ấy sau khi sắp xếp xong thì đã lên phòng tắm rửa rồi

- vậy sao?

Mình không chần chờ suy nghĩ mà bước thẳng lên phòng anh, anh không có trong phòng, nhà tắm có tiếng nước chảy, vậy là anh chưa tắm xong. Mình đi ra ban công hóng gió trong khi chờ anh ra. Từ phòng anh nhìn xuống là vườn hoa ban đêm rất đẹp nha. Cứ đứng đó một hồi mà anh đến ngay sau lưng lúc nào không hay

- sao giờ này em lại đứng đây?

- anh ra rồi sao?

Mình hết hồn quay lại hỏi

- phải. Anh hỏi sao giờ này lại đứng đây? Không sợ cảm lạnh sao?

- em chờ anh

- chờ anh làm gì? Đã ăn tối chưa?

- chưa. Chờ anh để làm cái này

Nói rồi mình lao thẳng vào lòng anh, ôm anh thật chặt nói

- cảm ơn anh

- vì cái gì?

- tất cả.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Anh cứ để mặc mình ôm anh một lúc lâu mà không nói gì, cho đến khi mình buông ra thì mới hỏi

- Em bị làm sao vậy? Tại sao lại lạ như vậy? Có phải em đã gây ra chuyện gì cần anh giải quyết rồi không?

- không phải nha, em rất ngoan đó

- vậy nói anh biết lý do em lại như vậy

- thì chỉ là do muốn cảm ơn anh thôi

- sao lại cảm ơn?

- cảm ơn vì anh đã vì em mà chuẩn bị cho bữa tiệc, đến nỗi bỏ bê công việc mấy ngày hôm nay.

- thật sao? Vậy là em cảm động rồi sao? Như thế.... có phải em đã đồng ý với anh rồi không?

- đồng ý? Đồng ý cái gì?

- em lại quên rồi sao cô ngốc? Chuyện anh nói em đồng ý lấy anh

- không biết. Tới lúc đó mới nói cho anh biết

- được rồi, anh sẽ đợi. Đã ăn tối chưa?

- chưa. Bác Lương đang chuẩn bị chắc sắp xong rồi

- vậy xuống ăn thôi

Anh định để luôn mái tóc ướt mềm xuống nhà, mình liền ngăn lại

- anh định để tóc ướt như thế mà xuống nhà sao?

- không sao, lát nữa sẽ khô thôi, dạ dày của em quan trọng hơn

- không được, như vậy rất dễ cảm lạnh. Anh lại đây rồi xuống

Mình kéo anh ngồi xuống giường rồi chạy đi lấy máy sấy

Mình quay lại với máy sấy trên tay, nhìn thấy anh đang dùng khăn lau tóc. Mình nhanh chóng quỳ lên giường sau lưng anh giúp anh sấy tóc. Trong lúc mình đang làm thì anh nói

- ngày mai bạn em đến nhiều không?

- cũng không nhiều vì anh cũng biết đó giờ em không có nhiều bạn

- không sao. Có nhiều bạn chưa hẳn là tốt, dù ít nhưng thật lòng thì vẫn tốt hơn

- em cũng thấy vậy

- bảo bối, ngày mai ba mẹ em, ba mẹ anh đều đến. Còn có một số đối tác quan trọng anh mời đến. Em sẽ không vì vậy mà không thoải mái chứ?

- không sao. Khách của anh cũng là khách của em, tất nhiên không cảm thấy bất tiện

- vậy tốt. Buổi tiệc diễn ra vào 6h tối, em gọi người tới giúp em chuẩn bị, sáng mai anh có cuộc họp quan trọng không thể bỏ. Anh sẽ quay về nhanh nhất có thể

- không sao. Công việc quan trọng. Xong rồi, chúng ta đi thôi

Lúc này tóc anh đã khô, mình đi cắt máy sấy rồi cùng anh xuống nhà. Khi mình và anh xuống đến nhà ăn thì thức ăn đã chuẩn bị hoàn tất, được bày hết ra bàn lớn

Mình cùng anh ăn cơm trong im lặng như thường ngày, đột nhiên anh hỏi

- hôm em bị bắt cóc, có một người đến cứu em trước anh nhưng không thành. Đó là ai vậy? Hình như chưa bao giờ gặp

- à là Hoàng Gia Khương học cùng lớp với em

- Tại sao lại có thể không màng nguy hiểm đến cứu em...

- CÁI GÌ?

-Khoang đã, anh bình tĩnh đi, em chưa nói hết

-nói tiếp đi, nếu không xong thì hẳn sẽ biết anh là ai...

-Anh thôi đi. Bình tĩnh. Đúng thật anh ta nói thích em nhưng em đã từ chối thẳng rồi, còn nói rõ em là hôn thê của anh. Anh ta cũng chấp nhận rồi, còn chuyện đến cứu em thì em không rõ vì sao, nhưng chắc là tình cờ thôi

-như thế mà em gọi là tình cờ được à, em có biết vị trí đó khó tìm thế nào không?

-em biết. Nhưng suy cho cùng đó cũng là việc hiển nhiên khi thấy người khác gặp nguy hiểm, nếu cứu được thì phải cứu. Còn lý do thì không còn quan trọng nữa

-nhưng với anh nó quan trọng

-ANH.....

-Đùa thôi bảo bối, dù sao hẳn ta cũng giúp anh cứu em, dù chả được tích sự gì nhưng anh cũng phải nói một tiếng cảm ơn chứ. Ngày mai em nhớ mời hẳn đến để anh có dịp cảm ơn

-Thật sao? Anh không tức giận sao?

-Tất nhiên là có chứ, nhưng em vui thì anh cảm thấy không còn gì bằng nữa. Được rồi ăn cơm đi...

Bữa cơm qua đi, một đêm cũng đã qua đi, bây giờ là sáng ngày hôm sau, mình vẫn còn nằm trên giường mặc dù biết mọi người làm trong nhà đều đã từ sớm tắt bật chuẩn bị cho buổi tiệc, nhưng mình không tài nào dậy nổi. Nguyên nhân là do tối hôm qua đột nhiên sau khi ăn cơm xong, anh lại bắt mình phải mặc thử những gì hôm nay mua được cùng mẹ anh cho anh xem. Mà quần áo hôm qua mua rất nhiều, mình định thử vài bộ cho anh xem thôi nhưng đầu gối anh bắt mình thử hết.....làm mình cuối cùng lết về phòng còn không nổi nữa. Vậy mà sáng nay anh vẫn có thể dậy sớm và đến công ty tham dự cuộc họp, mình thì không tài nào dậy nổi cho đến khi nghe tiếng gọi của bác quản gia bên ngoài:

- Phu nhân, mẹ và chị gái của người đã đến để giúp chuẩn bị cho bữa tiệc. Phu nhân mau xuống gặp họ được không?

- THẬT SAO?

-Đúng vậy. Nếu người vẫn còn ngủ tôi sẽ sắp xếp cho họ đi nghỉ ngơi rồi gặp phu nhân sau

-Không cần đâu. Bảo họ đợi chút, cháu sẽ xuống ngay

-Tôi biết rồi

Mình vui vẻ thức dậy, tắm rửa thay đồ trong sự gấp gáp không thể thiếu sự vui mừng, mẹ và chị Hân đến rồi sao? Lâu rồi chưa gặp họ, nhớ quá đi

Khi mình xuống đến nhà thì thấy cảnh tượng tấp nập của mọi người lo chuẩn bị cho bữa tiệc, mẹ cùng chị Hân ngồi trên ghế sofa đang nói chuyện gì đó, mình vui mừng đi lại nói

-Mẹ, chị Hân! Hai người đến rồi sao?

-Bối Nhi, lâu rồi không gặp. Con gái con khỏe không?

-con rất khỏe..

Mẹ vui mừng ôm lấy mình vào lòng, tay không ngừng vuốt ve mái tóc dài mượt của mình

-SAo mẹ với chị đến sớm vậy? Phong không nói là tiệc bắt đầu lúc 5h sao?

-nó có nói nhưng sáng nay lại gọi nói là bận họp, không thể ở nhà giúp con chuẩn bị nên nhờ mẹ với Hân Hân đến giúp con chuẩn bị mọi thứ

-Thật sao?

-Đúng vậy, không ngờ Phong nó cũng là người hiểu chuyện như vậy

-được rồi đừng nói nữa, đi chuẩn bị đồ cho em nào. Bây giờ đã là 11h nếu không chuẩn bị sợ sẽ không kịp- chị Hân thấy mình và mẹ nói chuyện không có ý định dừng lại thì lập tức ngăn lại và ép cả hai quay lại chủ đề chính

-Hân Hân nói đúng đó. Bối Nhi quần áo con để đâu, dẫn mẹ đi xem rồi mẹ sẽ lựa đồ cho con, còn sẽ thành công chưa không ai đẹp bằng

-Chúng ta đi

Mình dẫn mẹ và chị Hân lên phòng quần áo của mình, và kết cục là họ bị mình làm cho ngạc nhiên đến đơ luôn

-Bối Nhi, đây là đâu vậy?

-Phòng chứa đồ của em

-từ khi đến đây sống, đồ của em đã "đẻ" ra nhiều vậy sao?

-đúng vậy, nhiều tới nỗi mặc không hết nữa, chị xem trong mấy cái tủ là quần áo mua lâu rồi, còn treo bên ngoài kia là hôm qua em mới cùng mẹ anh Phong đi mua. Chị với mẹ đi tham quan rồi lựa giúp em bộ nào thích hợp mặc trong bữa tiệc đi, em cũng không biết phải làm sao. May mà Phong nhờ mẹ với chị tới, chắc không là em bơi trong đống đồ này luôn quá

-Được rồi bắt tay làm thôi.....

Thế là hai nguwoif cứ chạy qua chạy lại, xem hết thứ này đến thứ khác, bắt mình thử hết bộ này đến bộ khác, cuối cùng sau 2 tiếng cũng lựa được bộ váy may tím dài ngang đầu gối mà mình mới mua hôm qua. Tóm lại là mệt hết sức.....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Nói chung là cũng nhờ mẹ và chị Hân nên mình mới có thể chọn xong đồ cho bữa tiệc.

Không lâu sau đó cũng là lúc bữa tiệc gần bắt đầu, đây là tiệc ngoài trời nên khách khứa của đến dần, mỗi lúc một đông hơn. Mình lúc này đã chuẩn bị xong và xuống nhà chào hỏi khách, mẹ và chị Hân cũng vậy. Vừa xuống mình gặp bác quản gia đang bận rộn hoàn tất mọi thứ cuối cùng, mình lại gần hỏi

- bác Lương, Phong đã về chưa?

- chưa thưa phu nhân

- anh ấy không có gọi về sao?

- không có thưa phu nhân

- vậy sao? Không phải nói sẽ về sớm sao? Bây giờ khách đã đến gần hết mà anh vẫn chưa về thì làm sao?

Mình tự lẩm bẩm, mà dường như bác quản gia đã nghe hiểu

- phu nhân đừng lo lắng, có lẽ vì lý do nào đó nên ngài ấy chưa về. Hay để tôi đi gọi điện thử, phu nhân hãy yên tâm tiếp khách đi, không cần lo
- vậy cảm ơn bác

Mặc dù không vui nhưng mình vẫn phải đi chào hỏi mọi người. Đến bây giờ là hơn 5h cũng đến lúc nhập tiệc rồi, mặc dù đã cố gọi điện cho anh nhưng không cách nào liên lạc được.

Trước khi nhập tiệc, mình phải lên phát biểu thay anh

- xin chào mọi người. Cảm ơn mọi người đã có mặt mừng sinh nhật tôi. Mong mọi người có thời gian vui vẻ.

Nói rồi mình bước xuống, vừa xuống đến nơi mình liền gặp ba mẹ Phong vừa tới, mẹ anh nói

- chúc mừng sinh nhật Bối Nhi.
- cảm ơn hai bác
- Phong đâu rồi? Sao ta không thấy nó?
- anh ấy đến công ty vẫn chưa về
- vậy sao? Đã gọi điện chưa? Nó không nói gì với con à?
- không liên lạc được ạ. Anh ấy chỉ nói đến công ty và sẽ quay về sớm, đến tận bây giờ vẫn chưa thấy về. Con cũng đang lo lắm đây
- thôi chắc nó có việc đột xuất không kịp báo về, con không cần lo lắng, cứ vui sinh nhật là được rồi
- vâng

Mình miễn cưỡng rồi đi nói chuyện qua loa với đám bạn....

Bây giờ đã 7h30, bữa tiệc sắp tàn, mọi người cũng chuẩn bị ra về mà vẫn không thấy bóng dáng anh đâu. Bây giờ mình đã rất hụt hững rồi, mình đang định đi ra vườn sau nhà thăm Vivi một lát thì đột nhiên tiếng nói ở sân khấu đã kéo mình lại

- mọi người tập trung

Là giọng ANH. Mình liền quay về phía sân khấu, anh đang đứng đó, vẫn đáng vẻ cao ngạo đó, vẫn vẻ đẹp trai đó....

- thành thật xin lỗi vì đến tận lúc này mới có mặt. Mọi người đều biết hôm nay là sinh nhật của Lâm Bối Nhi nhưng hầu như ai cũng thắc mắc không biết quan hệ giữa chúng tôi là gì. Hôm nay tôi Triệu Gia Phong sẽ thông báo Lâm Bối Nhi là hôn thê của tôi và sắp tới lễ cưới sẽ được tổ chức trong năm nay.

Mọi người đều đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác.... họ còn bị bất ngờ hơn khi anh hướng mắt đến mình đang lẫn trong đám đông, đồng dạng nói

- Lâm Bối Nhi em có đồng ý lấy anh- Triệu Gia Phong không? Anh đã chờ đợi câu trả lời của em lâu lắm rồi

Anh làm mình từ ngỡ ngàng chuyển sang xúc động không biết nên nói gì cho đúng. Mọi người dần tản ra tạo ra một con đường dẫn đến sân khấu, lúc này anh và mình đang đối diện nhau. Không được rồi, mình đã sắp khóc đến nơi rồi, mặc dù biết là hôm nay anh sẽ có bất ngờ, biết hôm nay anh sẽ hỏi về câu trả lời của mình.... nhưng thật sự là mình không chịu nổi nữa.

Mình cứ rơm rớm nước mắt, đứng ngơ ra ở đó cho đến khi xung quanh bắt đầu xuất hiện tiếng hò hào

- lên đi! Lên đi!

Lúc đó mình mới tỉnh táo lại bước từng bước chân tiến đến gần anh hơn.... rất nhanh mình đã ở trước mặt anh, trước sự chứng kiến của bao nhiêu người mình nói

- anh thật quá đáng, có biết hôm nay em đợi anh bao lâu không? Có biết em lo lắng thế nào không? Có phải đều là anh sắp xếp không?

Những câu hỏi của mình đã khiến cho hội trường từ sự nhộn nhịp chuyển sang bầu không khí hết sức im lặng, im lặng đến đáng sợ

- Bảo bối em đừng như vậy, anh chỉ muốn em bất ngờ thôi. Em đừng giận. Nhìn xem..

Anh chỉ tay ra hướng dẫn ra khu vườn sau nhà, mọi thứ đang chìm trong bóng tối thì đột nhiên được thấp sáng rực rỡ, làm nổi bật hàng chữ đính bằng hoa hồng trên băng rôn

" Làm vợ anh nhé, bảo bối♥♥♥"

Thật sự là không chịu được nữa rồi, mình thật sự khóc rồi. Mình không kìm được ôm chầm lấy anh khóc nức nở, khóc những giọt nước mắt hạnh phúc. Anh thở thê bên tai mình" Cho anh biết câu trả lời của em. Anh không chịu đựng được nữa"

Lúc này mình mới bình tĩnh lại, quay về phía micro đồng đặc nói

- Tôi Lâm Bối Nhi đồng ý trở thành vợ của Triệu Gia Phong. Mọi người chuẩn bị nhận thiệp mời đi

Cả hội trường rộ lên tiếng cười hạnh phúc như chúc phúc cho mình và anh. Khi đó mình liền bị nhấc bổng lên không trung trong vòng tay anh, rồi khi thả mình xuống anh lại dùng hai bàn tay ôm trọn khuôn mặt bầu bĩnh của mình, nhìn mình bằng ánh mắt trìu mến

- anh chờ câu trả lời của em quá lâu rồi, anh vui lắm

- khoảng vui mừng, em sẽ tính sổ với anh chuyện hôm nay

- sao vậy? Không phải em đã đồng ý rồi sao?

- đồng ý không có nghĩa là em tha thứ cho việc anh làm em lo lắng cả ngày hôm nay như vậy

- thôi mà bảo bối, anh chỉ muốn làm em bất ngờ thôi. Tha cho anh một lần nhá

Không đợi mình trả lời anh đã nhẹ nhàng thả nụ hôn nhẹ nhàng lên trán mình rồi ôm chầm lấy không buông trong tiếng hoan hô của mọi người.

~~~~~

Đôi lời mình cần nói với các bạn đọc.

Mình biết các bạn đang thấy nản nhưng vẫn đọc truyện của mình hoặc đã lên tiếng rằng không đọc nữa. Dù các bạn là ai thì mình cũng chân thành cảm ơn vì đã chịu đựng trong khoảng thời gian qua

Mình không phải muốn nín kén gì nhưng vẫn phải nói rõ rằng là mình vẫn còn bận học hành, thời gian rất eo hẹp nên không thể viết nhiều hơn nữa. Không phải mình muốn câu view nên lâu lâu mới ra một chap, giữ làm của riêng đâu, mà mình nói thật là gần đây ý tưởng như đang dần đi vào ngõ cụt rồi, mình phải luôn cố gắng tạo một đường mới và một cái kết cho nó

Mình cũng là những đứa mê đọc truyện, mình hiểu cảm giác của các bạn, nếu là mình thì mình cũng tức giận như các bạn thôi. Nên mình luôn đăng ngay khi trễ hẹn hay có ý tưởng mới cho đỡ phần nào.

Tóm lại là thành thật xin lỗi và cảm ơn các bạn

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Bây giờ mọi người đều đã ra về, chỉ còn người làm ở lại dọn dẹp mọi thứ, anh thì dắt mình lên phòng

- anh dắt em lên đây làm gì?

- chẳng làm gì cả chỉ là nói chuyện

- nói chuyện gì? Em vẫn chưa hết giận đâu anh đừng có tưởng

- vì sao?

- không có vì sao hết chỉ là em vẫn còn giận

- vậy chuyện kết hôn của chúng ta thì sao?

- chừng nào em hết giận cái tính muốn làm gì thì làm của anh thì em sẽ nói chuyện này với anh

- nhưng mà Bối Nhi.....

-anh buông tay em ra. Em muốn về phòng nghỉ, mệt rồi

- được rồi.

Mình trở về phòng trong sự vui sướng, thật không ngờ anh sẽ làm vậy, làm mình bất ngờ hết sức. Nhưng không được để anh tự cao quá sớm, mình phải để anh khổ sở một thời gian trước.

Mình vào phòng lấy đồ để đi tắm, khi trở ra phòng ngủ đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, giống như mình thấy cái bóng xẹt qua bên ngoài cửa sổ. Mình từ từ tiến lại gần nhìn thì chả thấy gì cả, mình suy nghĩ hồi lâu ở đó thì bị tiếng động sau lưng làm giật mình quay lại. Có hai người mặc quần áo đen, che kín mặt, tay còn cầm súng tiến lại gần mình

- các người là ai? Muốn làm gì? Đừng lại gần đây.....

Mình chưa dứt câu họ đã lao vào dùng sức muốn trói mình lại bắt đi đâu đó

- AHHHHHHH..... PHONG!!!!!!!

Mình lúc này đã hoảng loạn đến nỗi tay chân quơ quào tá lả, miệng không ngừng gọi tên anh. Chỉ mong anh nghe được mà chạy đến cứu mình, mình không muốn bị bắt thêm lần nào nữa.

Đột nhiên lúc đó từ ban công có thêm hai người xuất hiện, chắc là đồng bọn của hắn đến. Thôi rồi, chắc kì này mình tiêu quá, anh thì không nghe thấy mình gọi, còn hắn lại có thêm đồng minh.

Khi mình đang suy nghĩ lung tung thì hai tên kia đã lại gần, hợp sức mang mình đi. Một tên định đánh thuốc mê cho mình bằng chiếc khăn, nhưng mình không chấp nhận mà cứ giãy giụa tránh xa nó hết mức có thể.

Do bên đó động nên mình chỉ có thể phòng thủ chống chịu một lúc thôi, trong khi đó họ đã đưa mình ra đến lan can rồi, từ đây có thể nhìn xuống vườn sau nhà.

Lúc đó một tên nhảy xuống trước ngay sau đó hai tên kia cũng buộc mình vào dây có sẵn bắt mình xuống dưới, tất nhiên là mình không chịu đi rồi, cứ la hét vùng vẫy liên tục.

Ngay sau đó tiếng cửa bị phá rất lớn phát ra, mình mừng lắm, như vậy là được cứu rồi.

Anh nhìn thấy tình cảnh hiện tại liền không thể kiểm soát cơn tức giận mà lao đến đánh nhau với một tên trong số hai tên còn ở lại. Tên kia thì cứ lấy hết sức đẩy mình xuống, cuối cùng mình không chịu được nữa, cơ thể rơi tự do từ tầng 2 xuống. Chắc kì này mình đi đời rồi, nhắm chặt mắt lại cầu nguyện nhưng hồi lâu vẫn chưa thấy chạm đất. Đột nhiên tiếng súng phát ra làm mình giật thót mở mắt ra mới phát hiện, nhờ sợi dây mà mình vẫn còn lơ lửng trên không trung cách mặt đất khoảng 2m.

Khoang đã! Tiếng súng lúc này là ở đâu phát ra, ai trúng đạn? Có phải anh không? Mình đột nhiên lo lắng hết sức

Mình không thể kiên nhẫn ở đây đợi có người đến cứu được, mình cố gắng tháo sợi dây đang buộc quanh eo mình. Sau một hồi thì cuối cùng cũng mở được và chuyện gì đến cũng sẽ đến, cơ thể mình lại một lần nữa rơi tự do.

"Bốp" lần này không như lần trước nữa mà mình thật sự rơi xuống đất, cơn đau truyền khắp cơ thể. Nhưng mình không thể chịu thua, có lẽ anh đang bị thương và cần mình ở bên cạnh. Mình cố gắng đứng lên nhưng không được, cơ thể lại truyền đến cơn đau dữ dội hơn làm mình té xuống một lần nữa.

Lúc này mình nghe tiếng chân dồn dập đi đến rất nhanh, mình thấy anh đang ôm mình vào lòng, liên tục gọi

- Bối Nhi... Bối Nhi em không sao chứ?

Rồi lại quát lớn

- Nhanh gọi đến bệnh viện, chuẩn bị xe lập tức

-Phong... anh không sao chứ?

-Anh thì có thể làm sao chứ? Lo cho bản thân mình trước. Anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay, đừng sợ

- em rất lo lắng là anh bị làm sao khi nghe tiếng súng, nên em mới nhảy xuống tìm anh

- cô ngốc này, em nghĩ anh dễ xảy ra chuyện vậy sao?

-nhưng em vẫn lo...

- Đừng nói nữa. Anh đưa em đi

Anh bồng mình lên rồi rải những bước chân dài đi ra ngoài. Anh không lái xe mà ngồi ghế sau, cho đầu mình gối lên đùi anh.

Khi xe chuyển bánh anh cứ liên tục xoa đầu mình nói

- em bị sao rồi? Đau ở đâu?

-không biết nữa. Đau khắp người, nhưng chân tay phải đau nhất

- vậy em đừng cử động nữa. Ngoan, sắp đến rồi.

Khi dứt lời với mình thì anh lại gần giọng với người lái xe đằng trước

- Tăng tốc! Trong 5"phải đến nói cho tôi

- Vâng!

Xe tăng tốc cộng thêm bây giờ là buổi tối nên chỉ một lát đã đến nơi

Xe dừng lại, anh bỗng mình xuống chạy ngay vào trong bệnh viện, bác sĩ Trần Hiểu Lâm cũng là bạn anh đã chờ sẵn với mấy người khác. Anh đặt mình xuống xe đẩy rồi họ đẩy mình thật nhanh đến phòng cấp cứu.

Họ làm việc rất nhanh, mình nhanh chóng chìm vào giấc ngủ do tác dụng của thuốc mê....

Khi tỉnh lại mình đang nằm trên giường bệnh, tay và chân đều bị băng bó trắng toát nhìn thấy ghê. Anh không ở đây, chắc bận việc nên đi ra ngoài rồi, dù biết vậy nhưng vẫn thấy chạnh lòng chút xíu. Mình mới tỉnh dậy nên thấy khát nước lắm, nên với tay qua bên cạnh cầm lấy ly nước đã để sẵn. Nhưng chắc còn tác dụng của thuốc mê nên tay mình không đủ sức, ly nước trượt khỏi tay rơi xuống đất, phát ra âm thanh lớn.

Đang loay hoay không biết làm sao thì cửa phòng mở, là anh hốt hoảng chạy đến, bỏ túi trên tay xuống hỏi

- Bảo bối em không sao chứ? Có bị thương không? Sao lại bất cẩn như vậy?

- em không sao chỉ là em khát muốn lấy ly nước nhưng bị trượt thôi

- cần gì cứ nói với anh. Không cần cố gắng lắm, anh sẽ đau lòng. Thôi ăn cháo đi anh mới mang đến

Lời nói của anh làm lòng mình ấm lắm, còn vui nữa

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Do tay phải mình bị gãy nên nên làm gì cũng chỉ có thể làm bằng tay trái, vì vậy nên công việc càng trở nên khó khăn hơn. Nhưng tóm lại là mình chả làm gì nhiều cả, mỗi lần ăn đều là anh dứt mìn ăn. Còn vì chân cũng gãy nên không thể đi lại lung tung. Mỗi ngày anh lại bỗng mình xuống vườn của bệnh viện đi dạo, được hai ngày mình lại sợ anh mệt nên bảo anh

- Hôm nay anh lấy xe lăn cho em đi nhé, không cần bông em nữa, anh sẽ mệt

- Anh không sao, em không cần lo lắng. Cứ dưỡng vết thương cho tốt là được rồi

-nhưng.. em phải tập sử dụng chứ. Dù sao em cũng không thể đi lại bình thường trong 6 tháng, mà không phải lúc nào anh cũng có thể ở bên em. Lỡ có chuyện gì cần đi mà không có anh, xe lăn cũng không biết đi, thì em phải làm sao đây

- anh sẽ không bao giờ để em xảy ra chuyện gì....

- bình tĩnh. Em chỉ nói là nếu như thôi. Vậy anh cho em tập đi xe lăn nha

- được rồi. Đợi anh lát, anh sẽ quay lại ngay

Anh đi ra khỏi phòng chỉ một lúc sau đã quay lại với chiếc xe lăn, rồi anh bỗng mình lên xe lăn, chỉ mình cách sử dụng nhưng rồi lại nói

- anh chỉ em như vậy, nhưng khi có anh, anh sẽ đẩy em. Chỉ khi không có ai em mới tự đi thôi, nếu không sẽ rất mệt. Hiểu chứ?

- đã hiểu.

Rồi anh đẩy mình xuống khuôn viên của bệnh viện để hít thở không khí, đột nhiên mình nhớ ra một chuyện nên hỏi anh

- những người hôm trước đột nhập vào nhà mình là ai vậy? Anh có biết họ không?
- anh đã điều tra rồi, đó là người của tổ chức Black
- vậy mục đích của họ là gì?
- điều này thì anh chưa biết, anh đã sai người đi điều tra, sẽ có manh mối sớm thôi
- nhà chúng ta luôn có bảo vệ canh phòng rất nghiêm ngặt, em không hiểu họ vào bằng cách nào, còn có thể dễ dàng tìm thấy phòng em nữa chứ
- chuyện này anh cũng tìm hiểu, chỉ có một con đường duy nhất là lên vào khách mời của buổi tiệc hôm nay
- nhưng khách vào cũng phải có thiệp mời mà đúng không? Em nhớ anh làm vậy
- đúng vậy. Anh có xem lại camera thì phát hiện, bạn em lúc tiệc sắp bắt đầu mới đến. Họ còn đến theo nhóm đông người, gộp thiệp lại đưa chung, do tiệc sắp bắt đầu nên bảo vệ cho họ vào mà không kiểm tra kỹ số lượng. Đếm lại thấy nhiều hơn 3 người, nên có thể chắc chắn bọn chúng đã vào được nhà nhờ cách này.
- vậy sau khi mọi người ra về, họ vẫn trốn trong vườn chờ cơ hội đến phòng em..
- chính xác. Sao hôm nay Bồi Nhi nhà ta thông minh dữ vậy?

Anh cười xoa đầu mình, làm mình bực bội hết sức

- giờ này anh còn đùa được sao? Em đang nghiêm túc đó
- được rồi, không đùa nữa. Nhưng do em tò mò nên anh mới cho em biết thế thôi, chứ em không cần lo lắng. Anh đã bảo Hani kết thúc kì nghỉ quay về bảo vệ em, chiều nay sẽ về đến. Anh sẽ nhanh chóng kết thúc vụ này nên em không cần quá lo lắng

Sau một hồi vừa đi dạo vừa nói chuyện thì anh đưa mình lên phòng. Khi anh vừa bế mình lên giường thì một người mặc vest đen bước vào nói

- Ngài Triệu đã có manh mối quan trọng
- được rồi, tôi ra ngay

Rồi anh nói với mình âu yếm

- em nghỉ ngơi đi, anh đã cho người canh ở ngoài, có gì em chỉ cần lên tiếng.
- anh đi đâu vậy? Manh mối quan trọng gì thế?
- anh đi lo chút chuyện. Em không cần bận tâm, lo nghỉ ngơi cho khỏe đi. Anh sẽ quay lại bất cứ lúc nào xem em có nghỉ ngơi không đó.
- có phải về chuyện tối hôm trước? Nếu là vậy em cũng muốn biết
- được rồi. Nghỉ ngơi trước, anh sẽ cho em biết khi quay về

Rồi anh rời đi, mình không thể nào nghỉ ngơi được do cứ liên tục suy nghĩ về việc tối đó. Mình chỉ mong anh sớm quay lại để dập tắt sự tò mò đang bùng cháy trong mình.

Nhưng không hiểu vì sao đợi hoài mà anh không quay về, mỗi ngày chỉ có Hani với mấy người vệ sĩ ra vào phòng bệnh, đến bữa ăn thì bác quản gia lại mang cháo đến.

Hỏi ai anh ở đâu thì cũng nhận được câu trả lời là:

- Ngài ấy đi công tác nên không đến được
- Đi công tác gì mà gọi điện cũng không được. Mọi người đang lừa cháu đúng không?

Mình đã đến giới hạn nên không chấp nhận nữa mà hỏi lại bác quản gia cho cặn kẽ

- chuyện này tôi không biết. Nhưng bác sĩ đã nói ngày mai phu nhân có thể về nhà.
- thật sao? Vậy Phong có đến không?
- không thừa phu nhân. Tôi sẽ lo mọi thủ tục

- được rồi

Hiện tại mình đang rất thất vọng, rốt cuộc anh đi tìm hiểu về chuyện xảy ra tới đó như thế nào? Sao lại không quay về? Mặc dù mọi người nói anh đi công tác nhưng sao mình cứ cảm thấy như anh đang trốn và giấu mình gì đó.

Khi về nhà chắc chắn mình sẽ đi tìm anh về hỏi cho ra lẽ. Dù sao mình cũng cảm thấy khỏe hơn rồi, chỉ là đi lại hơi khó khăn thôi.

Hiện tại mình đã xuất viện và về đến nhà rồi. Sau khi ăn trưa thì mình quyết định sẽ đến công ty Triệu thị.

- Hani chuẩn bị một lát, chúng ta đến Triệu thị

- không được đâu phu nhân. Ngài Phong sẽ không đồng ý

- không, em muốn đi. Nhất định phải đi, nếu em không đi anh ấy sẽ trốn em đến lúc nào nữa.

-nhưng..

- em đã quyết định rồi. Chị giúp em chuẩn bị xe

Cuối cùng Hani cũng chấp nhận đi chuẩn bị xe, nhưng ngay sau đó đã quay lại với điện thoại trong tay nói

- Phu nhân, ngài Phong gọi về, bảo muốn nói chuyện với em

- Thật sao?

Mình nhận lấy điện thoại trong vui sướng, cuối cùng anh cũng chịu gọi về rồi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Mình nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh

-Bối Nhi, anh phải đi công tác một thời gian nên em không cần lo lắng. Nhớ chăm sóc bản thân thật tốt

-Anh đi công tác ở đâu vậy? Sao anh không cho em biết từ sớm? Em đang định sẽ đến công ty tìm anh đó

-Hiện giờ anh đang rất bận, khi nào rảnh sẽ gọi lại cho em sau

-Nhưng mà....

Không để mình nói hết câu anh đã cúp máy, chuyện này làm mình cảm thấy lạ lẫm, trước giờ anh đâu có như vậy bao giờ. Tuy nói vậy nhưng mình vẫn cảm thấy là đã có chuyện gì đó xảy ra rồi.

Rồi ngày qua ngày anh cứ mất tăm không thấy bóng dáng đến hôm nay đã 1 tuần trôi qua rồi. Hôm nay mình có hẹn với Nhã Vy đi uống coffee sau đó đi mua sắm, nên hiện giờ mình đã ở quán coffee rồi nhưng Nhã Vy vẫn chưa tới. Mình đã gọi trước một ly Espressos trong khi chờ đợi, cuối cùng sau 10" chờ đợi cuối cùng Nhã Vy cũng tới

- Bối Nhi, xin lỗi mày nhiều. Tao bị kẹt xe nên mới đến trễ

- tao chờ mày muốn mọc rễ luôn rồi. Bắt đền đi. Châu hôm nay mày trà

- OK.

Sau đó hai đứa trò chuyện rất nhiều, mình còn kể cho nhỏ nghe về việc cả tuần nay anh bốc hơi chả thấy tung tích đâu cả. Đột nhiên Nhã Vy chợt khựng lại, nó nhìn về phía nào đó sau lưng mình rồi chợt nói

- Bối Nhi tao nghĩ là tao đã biết hôn phu của mày ở chỗ nào rồi

- thật sao? Sao mày biết được? Ở đâu? - sau lưng....

Mình rất vui mừng vì nghĩ anh đã đến tìm mình và còn đứng sau lưng mình nữa.... nhưng khi mình quay lại thì chả thấy ai cả. Chắc con nhỏ này lại bày trò

chọc ghẹo nữa rồi

- Nè!!! Tao có thấy ai đâu. Mà lại gạt tao nữa phải không?

- không đâu. Đàng kia...

Mình lại nhìn theo hướng tay chỉ của Nhã Vy, quả thật thấy anh ngồi ở chiếc bàn trong góc. Vẫn bộ dạng ấy, vẫn vẻ ngoài ấy, chỉ có một điều khác là ngồi cùng anh là một người phụ nữ ngồi quay lưng về phía mình, nên mình không biết đó là ai.

Mình quyết định sẽ lại đó kiểm anh để hỏi rõ lý do mất tích cả tuần nay là gì.

Khi mình lại gần chiếc bàn anh đang ngồi thì một hình ảnh đã đập vào mắt mình làm mình không thể tin được.

ANH ĐANG NẮM TAY CÔ GÁI ĐÓ!!

Đột nhiên mình cảm thấy rất tức giận, cảm thấy bị phản bội

- Triệu Gia Phong. Anh đang ở đây làm gì vậy hả?

- Bối Nhi. Sao em lại ở đây?

- Tôi hỏi anh đang làm gì ở đây? Tại sao mất tích cả tuần lễ rồi lại xuất hiện ở đây. Còn cô gái này là ai? Anh hãy xem tay anh đang làm gì kia.

Nói rồi mình mới quay lại nhìn xem cô gái kia rốt cuộc là ai. Thật không tin được PHÙNG GIA GIA.

- Phùng Gia Gia. Tại sao chị lại ở đây? - Bất ngờ lắng đọng không cô bé. Nhưng phải nói rằng tôi thắng em rồi cô bé.

- Thắng? Thắng cái gì chứ?

- tôi đã thành công giành được Phong về phía tôi và sẽ trở thành nữ chủ nhân của Hắc Long Bang cũng như Triệu gia thay thế em đó cô bé

- không thể nào. Cô đang nói dối. Phong anh hãy giải thích rõ ràng cho em biết đi.

Những lời nói của cô ta cứ từ từ hằn sâu vào tâm trí mình, nhưng chuyện này thật không thể chấp nhận được, mình muốn chính miệng anh giải thích với mình.

- Bối Nhi, em bình tĩnh đã.

- Anh nói em làm sao bình tĩnh được. Anh phải giải thích rõ mới được

- Anh muốn chấm dứt mối quan hệ giữa chúng ta. Em vẫn có thể ở lại Triệu gia tới khi nào em muốn, nhưng giữa chúng ta không còn liên hệ gì nữa

- sao có thể chứ? Em không tin đâu, anh đừng gạt em nữa

- Đó là sự thật, cô không cần níu kéo anh ầu thêm nữa

Cô gái đáng ghét đó Phùng Gia Gia lại giờ giọng chảnh chọc đó với mình

- Cô im đi. Đây là chuyện của tôi và anh ấy, cô không có quyền xen vào

- Tất nhiên tôi có quyền đó chứ, vì từ giờ anh ấy là chồng tương lai của tôi và là.... cha của đứa con trong bụng tôi. Thành thật mà nói thì cũng cảm ơn cô rất nhiều

- Cảm ơn vì cái gì chứ? Không cần giả tạo

- Cảm ơn vì lúc trước cô đã ngăn anh Phong không bỏ đi đứa con trong bụng của tôi. Nếu không thì tôi đâu có cơ hội thay thế vị trí của cô chứ.

- Im miệng đi. Anh! Triệu Gia Phong, anh hãy nói lý do cho tôi biết, vì sao anh lại làm như vậy? Khi anh đã cho tôi lý do thỏa đáng thì tôi sẽ tự khắc rời khỏi cuộc đời của anh thôi.

-Không có gì đặc biệt, chỉ là.... không phải lần trước em nói muốn anh giữ đứa nhỏ hay sao. Anh đã quyết định giữ nó nhưng mẹ nó lại không nghĩ như vậy. Nên chỉ còn một cách duy nhất là ở bên cả mẹ lẫn con

- Vậy anh ở bên họ cho đến khi nào? Hay là..... mãi mãi?

Mình đang mong chờ câu trả lời của anh để đưa ra quyết định cuối cùng là chịu đựng một thời ở lại bên cạnh anh, hoặc là..... ra đi mãi mãi. Nhưng đột nhiên à đàn bà kia lại lấy mất đi sự chú ý của anh lên mình

- Ah.... Phong đột nhiên bụng em đau quá. Anh đưa em về nhà đi

- Được rồi.

Rồi anh lại quay sang nói với mình với giọng đều đều

- Anh đi trước

Rồi anh rời đi cùng cô ta, cô ta thì cứ mặc sức tựa cả người mình vào lòng anh. Chuyện đáng buồn hơn là anh chả có hành động gì gọi là phản đối cả.

Mình vẫn không thể tiếp thu rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết một điều là mình đang có nguy cơ sẽ mất anh mãi mãi. Chỉ cần nghĩ đến đó mình đã không thể nào mạnh mẽ nữa, mình đã bật khóc nức nở, khóc đến thương tâm.

Nhã Vy liền bước đến đỡ mình khi mình đã không còn có thể đứng vững nữa

- cứ khóc đi. Không sao. Tao đưa mày về.

Mình không còn tí sức lực nào mà cứ mặc cho Nhã Vy đưa ra xe. Khi thấy mình định lên xe Nhã Vy thì Bạ bước đến nói

- phu nhân. Mời lên xe, tôi sẽ đưa cô về

- Không cần. Tôi sẽ đưa phu nhân cô về. Không cần lo, chỉ là cô ấy đang cần yên tĩnh

- Nhưng...

- được rồi Hani. Tôi không sao, không cần lo lắng

Trên xe Nhã Vy về nhà thì mình cũng đã bình tĩnh hơn để suy nghĩ mọi chuyện. Mình nghĩ khi về đến nhà mình nên gọi bảo anh về nhà nói chuyện.

Nhưng khi về đến nhà đã thấy xe của anh để trong sân, thật tốt quá, cuối cùng anh cũng chịu quay về nói chuyện với mình rồi. Mình vui vẻ chạy vào trong để mặc tiếng kêu của bác quản gia

- Phu nhân.... phu nhân khoang đã

Khi vào đến nhà mình chẳng thấy anh đâu cả, chắc anh đã lên phòng rồi. Lúc này suy nghĩ những chuyện vừa xảy ra chỉ là anh giả vờ thôi, anh đã quay về rồi. Mình chạy lên phòng của anh, cửa không đóng kín, mình ló vào nhìn xem anh đang làm gì, dự định sẽ làm cho anh bất ngờ..... nhưng có chuyện đã làm mình bất ngờ hơn nữa.

Trong phòng vang ra ngoài giọng nói của anh còn một giọng nữ nữa, khi nhìn vào mình chỉ thấy bóng lưng của anh hướng về phía cửa. Và một vòng tay vòng qua eo anh, dựa hết trọng lượng lên người anh, hai người còn nói gì đó nữa nhưng tai mình lúng búng hết cả chẳng nghe được gì.

Lúc này bác quản gia đã đuổi đến nơi rồi

- Phu nhân. Cô nên về phòng thì hơn

- tại sao cô ta lại ở đây

- Ngài Phong dặn dò không ai được làm phiền nên tôi nghĩ cô nên về phòng thì hơn

- Không làm phiền? Để anh ta yên tĩnh làm việc gì mới được chứ? Tôi hỏi lại tại sao cô ta lại ở đây?

- lúc nãy ngài Phong trở về cùng cô ấy bảo từ giờ cô ấy sẽ ở đây. Lão không dám lăm lờ nên không biết rõ lý do vì sao cô ta lại trở lại đây.

Lúc này cửa phòng đột ngột mở ra, anh đứng đó với vẻ mặt nghiêm nghị

- chúng ta cần nói chuyện.

- tôi cũng nghĩ vậy thưa ngài Triệu Gia Phong

- Vào đi

Mình bước vào phòng một cách từ tốn, lúc trước nơi này rất thân quen nhưng sao lúc này lại thấy hết sức lạ lẫm. Mình cùng anh ngồi đối diện nhau, cô gái kia thì ngồi kế bên anh. Cô ta giống như không xương vậy đó, lúc nào cũng dựa vào người anh

- Đề nghị anh bảo cô ta ngồi ngay ngắn giùm, nếu không thì mời rời khỏi đây

- Em gái à, đây là chồng tương lai của chị, nơi này cũng là nhà chị. Chị muốn như thế nào thì như thế đấy

- từ khi nào nơi này trở thành nhà của cô vậy?
- Từ hôm nay
- Vậy sao?
- Anh nghĩ em nên về nhà ba mẹ hoặc nhà chính của Triệu gia ở một thời gian. - Anh nhẹ giọng nói giống như đang kiềm nén điều gì đó
- Một thời gian? Là bao lâu?
- Cho đến khi chúng ta giải quyết rõ ràng mọi chuyện
- Tại sao phải đợi đến lúc giải quyết rõ ràng? Còn chuyện gì vướng mắc? Nếu anh đã muốn đuổi tôi đi khỏi đây để có thể tự do ở bên VỢ TUỞNG LAI thì cứ nổ thẳng ra..... tôi sẽ tự rời đi
- Anh....

À kia lại lên tiếng ngăn lời nói của anh

- Phong, Sao anh lại đuổi em ấy đi như vậy? Bối Nhi em cứ ở đây đi, chị không suy nghĩ gì đâu.
- Không cần cô giả tạo thương yêu tôi.
- Không phải đâu. Phong anh kêu em ấy ở lại đi đừng cho em ấy đi
- Vậy được. Nếu em muốn ở lại thì cứ ở.

Mình bực tức rời khỏi phòng, chạy nhanh về phòng của mình. Mình nhảy ngay lên giường, chui vào chăn khóc nức nở. Mình không thể ở đây thêm nữa, mình về nhà ba mẹ.

Sau khi khóc đã và bình tĩnh lại thì mình gọi về cho mẹ

- Mẹ, bây giờ con về nhà
- Tại sao? Có chuyện gì?
- - Không có gì chỉ là muốn về nhà
- Không được. Bây giờ con đừng về
- tại sao chứ?
- Ba con đang gặp chút chuyện trong làm ăn, nhà đang căng thẳng lắm, bây giờ con về lại không hay
- mọi người không sao chứ?
- không sao. Con tự lo cho mình
- được rồi. Mẹ cũng vậy

Bây giờ không thể về nhà được, mình cũng không thể ở đây thêm nữa. Mình gọi điện cho Nhã Vy nói muốn qua nhà nó ở nhờ, nó bảo là ba mẹ nó mời về thăm, có thêm mấy đứa em nữa nên nhà chật hẵn. Ba nó lại khó nên không giúp mình được

Những đứa khác cũng vậy, mặc dù là bạn tốt nhưng chuyện này đúng là ngoài tầm của tụi nó. Còn một người cuối cùng Hoàng Gia Khương, mình đắn đo không biết có nên nhờ giúp hay không vì đã lâu rồi mình không còn liên lạc với anh ta.

Không được, chuyện lúc này không phải bình thường mà cấp bách lắm rồi, mình phải bỏ qua sự ngại ngùng để nhờ giúp đỡ. Sau tiếng chuông chờ dài thì bên kia cũng có tiếng trả lời

- Bối Nhi, xin chào. Lâu rồi không thấy em liên lạc
- Xin chào. Em có chuyện muốn nhờ vả
- Được mà, em cứ nói đi
- anh có nơi nào để ở không? Em muốn ở nhờ một thời gian
- Bà nội anh có để lại ngôi nhà ở ngoại ô, hiện nay không có ai ở. Nếu em không ngại xa thì cứ đến ở

- Thật sao? Em có thể đến?
- Đúng vậy. Anh sẽ gửi địa chỉ cho em
- Anh có thể chờ em đến đo được không. Em bỏ nhà đi nên không có xe
- được rồi. Vậy em muốn lúc nào đi?
- bây giờ. À không tối được không?
- được. Vậy 8h anh đến trước cửa đón em
- cảm ơn anh nhiều

Như vậy đã có chỗ ở rồi, mình phải lấy những thứ cần thiết mang đi theo. Mình phải đợi đến tối để trốn đi, nếu không anh lại cho Hani đi theo canh chừng mình. Từ giờ mình cảm thấy ghét điều đó vì nếu anh đã muốn chấm dứt tất cả thì anh không cần cái quyền gọi là giám sát mình nữa.

Mình cứ soạn đồ mà trời tối lúc nào không hay, bác quản gia gõ cửa mời mình xuống ăn tối

- Phu nhân. Ngài Phong bảo tôi gọi cô xuống ăn cơm

Mình ra mở cửa, nhìn bác mỉm cười

- Cháu không đói. Sẵn đây cháu xin lỗi bác vì lúc chiều đã cáu gắt với bác
- Không sao thưa phu nhân. Nhưng người hãy xuống ăn tối đi
- Bác đừng gọi cháu là phu nhân nữa, từ giờ nơi này đã có chủ nhân mới. Bác gọi cháu là Bối Nhi được rồi
- Nhưng ngài Phong đâu có thông báo gì, tôi vẫn không dám tự ý thay đổi
- vậy nếu bác vẫn xem cháu là chủ nhân ở đây thì cháu nói gì bác phải nghe đó
- Tôi không dám làm trái
- Vậy cháu muốn bác gọi cháu là Bối Nhi, không gọi là phu nhân nữa
- Chuyện này.....
- Bác không được từ chối đó

Nói đến đây mắt mình đã ươn ướt, dù sao bác ấy cũng chăm sóc mình bao lâu nay. Bây giờ sắp đi mà không nói được, chỉ mong bác xem mình như cháu gái để yên lòng thôi

- Bối Nhi cháu xuống ăn tối đi, đừng để ngài Phong chờ lâu quá

- Tốt quá. Cảm ơn bác

Mình vui vẻ ôm chầm lấy bác như ôm ông của mình vậy.

- phu nhân, lão nghĩ ngài Phong làm gì cũng có lý do của ngài ấy. Phu nhân hãy thông cảm, hiểu cho ngài ấy nhé. Dù giận gì thì phu nhân cũng hãy lo cho bản thân mình đó

- Cháu biết rồi. Nhưng thật sự cháu không đói, khi nào đói cháu sẽ xuống ăn mà

- Nhưng...

- cháu còn việc phải làm, cháu muốn yên tĩnh

Mình không luyến tiếc thêm nữa mà lại đóng cửa rồi lúi đống đồ ra soạn tiếp. Mình sẽ viết một lá thư để lại rồi mới đi....

Chỉ một lát sau lại có tiếng gõ cửa, chắc bác quản gia lại kêu mình xuống nữa đây. Có chấp hết sức

- Cháu đã nói là không đói. Bác để cháu yên tĩnh
- Bối Nhi! Mở cửa

Thôi chết! Là ANH

- Có chuyện gì? Tôi đang bận

Mình vừa nói vừa nhẹ nhàng giấu đi đồng hồ vừa lúi ra

- Xuống ăn tối

- Tôi không đói. Anh đi mà lo cho vợ với con tương lai của anh đi. Không cần lo cho tôi

- tôi đếm đến 3 nếu em không mở cửa thì tôi sẽ phá cửa đó

- Không cần hù dọa. Vô ích!

Tuy nói vậy nhưng mình biết anh nói là sẽ làm nên cũng chuẩn bị sẵn tinh thần rồi

-1..... 2.....

Nghe đến đây mình phải mau chóng mở cửa ra nếu không cánh cửa sẽ đi tong mất. Vừa mở ra đã thấy hình ảnh quen thuộc của anh, sao chỉ cần thấy anh là tim mình lại đau nhói lên

- Anh biết em sẽ không chịu nổi phải mở cửa ra thôi

- Tôi không đói. Không muốn ăn

Mình lại định đóng cửa lại nhưng đã bị anh nhanh tay hơn chặn lại

- Đi xuống. Tôi không muốn nói thêm lần nữa

Lúc này anh hần giọng nói, lần đầu anh đối xử như vậy với mình, tim lại đau nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Mình nghĩ lúc này không thể từ chối thêm nữa nên đành xuống nhà ăn thôi.

Thật đáng ghét, cô ta đã ngồi chờ sẵn rồi nhưng khi thấy anh thì liền nũng nịu chạy ra ôm lấy cánh tay anh nói:

- Phong, anh hà tất ép cô ta ăn khi cô ta không muốn chứ? Để em đợi lâu quá rồi

- Đến ăn tối đi

Tuy anh không đẩy cô ta ra nhưng cũng chẳng mấy quan tâm mà bước đến ngồi xuống vị trí trung tâm. Mình đã ngồi sẵn chỗ hay ngồi là bên trái của anh, đột nhiên ả kia cũng bước lại chỗ này đành đá nói:

- Bối Nhi em qua bên đối diện ngồi đi, tôi muốn ngồi ở đây

- Chỗ này tôi ngồi quen rồi, không thích đổi

- Nhưng tôi muốn ngồi ở đây. Mau tránh ra

- Đã nói là không rồi

Mình thật sự tức giận, cô ta nghĩ mình là ai mà cứ ngang nhiên muốn gì được đó như vậy chứ?

Tuy tức giận nhưng mình chẳng thêm cái thêm nữa mà bắt đầu lấy thức ăn rồi ăn thôi

Cô ta hậm hực sang phía đối diện ngồi

- Phong anh xem cô ta đối xử với em như thế nào kia

- Được rồi ăn tối đi. Không phải đói bụng sao?

Bữa cơm cuối cùng cũng bắt đầu trong không khí âm ỉ, thành thật mà nói thì mình chẳng thể nào nuốt nổi miếng nào cả. Chỉ ăn qua loa vài miếng rồi rời khỏi chỗ đang ngồi

- Đi đâu vậy?

Anh hỏi

- Lên phòng

- Ăn xong rồi hẳn lên

- Tôi ăn xong rồi

- Ăn thêm đi, em chưa ăn được bao nhiêu mà

- Không cần anh quản

Mình cứ ngang nhiên bước đi, có lẽ mình đã thành công chọc giận anh. Anh đập bàn đứng lên

- Bối Nhi em có thể thôi ngang ngược được không?

- Ai ngang ngược chứ? Là anh khiêu chiến với tôi trước

- Em...

Cô ta lại xen vào cuộc nói chuyện của mình và anh, cô ta ôm lấy cánh tay anh nũng nịu nói

- Anh đừng giận em ấy, chắc em ấy còn no, anh đừng ép nữa. Ngồi xuống ăn cùng em nào

Mình cũng tiếp lời để cắt đứt cuộc nói chuyện không mấy thiện cảm này rồi chạy thẳng ra ngoài vườn:

- Đúng vậy. Không cần lo cho tôi, đi mà lo cho vợ tương lai của anh đi

Đúng là với tính mình thì không thể chịu đựng chuyện này thêm được nữa, quyết định ra đi của mình là đúng. Nguyên nhân mình chạy ra vườn là để thăm Vivi, mình cứ trần trối không biết có nên dẫn Vivi theo không nữa.

Dù sao nó cũng ở bên cạnh mình lâu rồi, không nỡ xa nữa là.

Vivi vừa thấy mình đã quảy đuôi chạy quần quýt quanh chân mình, mình bế Vivi lên và hỏi

- Em có muốn theo chị đi không? Chúng ta rời khỏi đây

Câu trả lời là cái liếm rất tình cảm của Vivi, lúc đó mình biết Vivi đã đồng ý.

Mình bế Vivi vào nhà vừa lúc anh và cô ta đã ăn xong, đang lên lầu. Thấy mình anh hỏi:

- Em đưa Vivi đi đâu vậy?

- Lên phòng

- Không được. Từ 1 năm trước nó đã không còn được ở trong phòng em nữa, bây giờ cũng không được

- Nhưng tôi muốn ôm Vivi ngủ tối nay

Con ả kia lại tính chọc điên mình nữa nên đã lên tiếng:

- Phong! Con chó dễ thương quá, em ôm nó được không?

- Không được. Nó là của tôi!

Chắc chắn mình không bao giờ đồng ý cho ả ta chạm vào Vivi của mình.

- Em muốn là gì thì làm. Tùy ý

Cô ta hí hửng vì nghĩ đã được sự cho phép của anh nên chạy lại muốn cướp Vivi từ tay của mình. Tất nhiên mình phải phản kháng lại rồi, mình ra sức né tránh bàn tay cô ta

- Cô làm gì vậy? Ai cho phép cô chạm vào Vivi của tôi?
- Phong bảo tôi muốn làm gì thì làm mà
- Gia Gia chúng ta đi thôi. Để mặc em ấy muốn làm gì thì làm
- Nhưng em muốn.....
- Tôi bảo đi ngay! muốn làm gì là chuyện của Bối Nhi không phải cô!

Anh tỏ vẻ tức giận bỏ lên lầu, cô ta cũng chẳng còn cách nào ngoài dùng đẳng đi theo sau

Mình không nán lại nữa mà nhanh chóng lên phòng chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ. Mình sẽ dẫn Vivi theo xem như là kí ức cuối cùng về nơi này.

Khi đã sẵn sàng mình để lại mảnh giấy nhỏ với vài chữ cho anh

" Gửi Phong,

Em đi đây. Anh không cần tìm kiếm em, cứ hạnh phúc bên gia đình mới của anh.

Tạm biệt.

Lâm Bối Nhi"

Tự dưng lòng phải mạnh mẽ lên dường như vẫn chưa đủ mạnh mẽ để rời xa anh. Chỉ cần nghĩ đến việc đó đã không cảm được nước mắt rồi

Bây giờ đã nửa đêm, tất cả mọi người đã ai về phòng nấy rồi, kể cả người làm lẫn anh. Thường thì chỉ có cảnh vệ là thay phiên các ca trực quanh nhà thôi, may là mình nắm rõ vị trí nào khi thay ca sẽ không có người đi tuần. Như vậy thì mình có thể thừa cơ hội đó để trốn khỏi đây.

Đã đến lúc rồi, lúc này ở phía sau vườn không có ai canh cả, mình có 5" để đi khỏi đây trước khi bị phát hiện. Hành lý của mình cũng không có nhiều chỉ có vài bộ đồ, ít tiền mặt và Vivi thôi nên cũng không khó để đi nhanh.

Sau một lúc chật vật và nghĩ là không thể đi được rồi nhưng phát hiện trong lùm cây không biết tại sao có một cái lỗ tuy không lớn lắm nhưng mình nghĩ là có thể chui ra ngoài được. Không còn sự lựa chọn nào khác nên mình phải nhanh chóng chui và ngoài. Ngay lúc đó có một ánh đèn xe chiếu thẳng đến phía này, chắc là Hoàng Gia Khương đã đến đúng lúc rồi.

Chiếc xe dừng lại ngay chỗ mình đang đứng, Hoàng Gia Khương nhanh chóng xuống xe đến bên mình cầm lấy túi nói:

-Nhanh chóng lên xe nếu không muốn bị phát hiện

-Được rồi

Chiếc xe nhanh chóng lẩn bánh và rời khỏi khu vực Triệu gia, có thể mình sẽ không bao giờ quay lại nơi này nữa. Chỉ cần nghĩ đến đó nước mắt mình đã không kiềm chế được mà rơi xuống.

Tự nhủ rằng lần cuối thôi, lần cuối để bản thân rơi nước mắt vì Triệu Gia Phong.....

Sau một trận khóc hả hê, cuối cùng mình cũng có thể bình tĩnh lại và xem xét khung cảnh bên ngoài tối om, đã không còn thấy các tòa nhà lớn của thành phố mà chỉ đa số là cây lau cao, rậm rạp.

-Đây là đâu vậy anh Khương?

-Đã đi đến ngoại ô rồi, ông nội có để lại cho anh một trang trại chỉ có vài người chăm lo. Em có thể sống ở đó đến khi nào em muốn.

-Cảm ơn anh. Nhưng còn chuyện học của em, đi lại có vẻ hơi xa xôi

-không sao anh đã tính toán cả rồi. Em có thể đăng ký tham gia các lớp học qua trang web của trường.Như vậy có phải đã ổn thỏa rồi không?

-Đúng vậy. Anh thật tốt, cảm ơn anh đã giúp em

-Không có gì đâu. Ở đó có thiếu gì cứ nói anh sẽ đem đến cho em

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 62

Thế là từ đó mình sống trong trang trại của Gia Khương, cứ một tuần anh ấy lại đến thăm mình và còn đem theo biết bao nhiêu thứ mặc dù mình đã bảo cuộc sống đã rất đầy đủ rồi.

Cuộc sống ở đây rất yên bình và thanh tịnh, mỗi sáng mình dậy từ sớm và đi thăm một vòng trang trại sẵn phụ giúp các bác ở đây. Sau đó thì quay lại phòng tham gia các lớp học qua internet, đến khi kết thúc thì cũng đã tầm trưa. Sau khi để bản thân nghỉ ngơi một lúc thì mình sẽ cùng Vivi đạp xe về phía thị trấn nhỏ gần trang trại, ở đó mình có mở một tiệm bánh nhỏ dưới sự giúp đỡ của Hoàng Gia Khương sau khi mình đến đây ở gần một tháng. Công việc hằng ngày của mình kết thúc bằng việc phân phát ít bánh quy cho lũ trẻ quanh đây, tuy cuộc sống đơn giản nhưng lại thấy rất vui vẻ

Ba năm nay mình hoàn toàn không bước chân về thành phố, ngày ngày chỉ quanh quẩn ở thị trấn nhỏ này. Dù mình muốn biết tin tức bên ngoài không phải khó nhưng dường như mình đang tự lẩn tránh nó, mình cô lập bản thân với mọi thứ bên ngoài nói đây, kể cả anh.

Mình vẫn còn luôn giữ chiếc vòng tay anh tặng bên mình, mặc dù biết có thiết bị định vị nhưng mình cứ bất chấp đeo nó vì không đành lòng tháo ra. Ban đầu cũng có chút lo sợ là anh sẽ tìm được đến đây nhưng đã qua một thời gian không có dấu hiệu gì là anh tìm kiếm mình, cuối cùng mình quyết định vẫn đeo nó. Có lẽ anh đã hạnh phúc bên gia đình mới nên không tìm kiếm mình nữa, dù có chút đau lòng nhưng đó là quyết định của cả hai nên không gì hối tiếc cả.

Mình sống cuộc sống yên bình này cũng được ba năm rồi, giờ mình đã 24 tuổi và hôm nay là ngày tốt nghiệp ở trường, không còn lựa chọn nào khác mình phải chuẩn bị tham dự lễ tốt nghiệp.

Từ sáng sớm hôm nay mình đã hoàn tất chuẩn bị mọi thứ trước khi Hoàng Gia Khương đến chở mình đến trường. Cả mình và anh Gia Khương đều tươm tất trong bộ quần áo tốt nghiệp và sẵn sàng xuất phát.

Khi xe anh chở mình đến nơi thì cũng vừa đúng lúc buổi lễ sắp bắt đầu, khu vào trường nhìn mọi thứ thật lạ cũng thật quen. Khi thấy mình lũ bạn lâu ngày không gặp cũng tập nập tới hồi han mọi thứ đến khi lớp trưởng bắt tất cả về hàng để chuẩn bị cho buổi lễ bắt đầu trong giây lát, thì lúc đó tất cả mới ai về chỗ này.

Buổi lễ diễn ra vô cùng trôi chảy và bây giờ là lúc phát bằng tốt nghiệp cho sinh viên, đứng trên sân khấu mà thấy tự hào hết sức.

Trong khi tất cả mọi người đều đang hướng mắt về phía sân khấu thì mình phát hiện ra một bóng lưng hướng về phía cổng mà bước đi, bóng lưng đó trong bộ vest đen nhìn rất quen thuộc. Trong phút chốc mình chợt nghĩ đến ANH nhưng rồi lại trấn tĩnh bản thân ngay sau đó "Anh ấy sao có thể ở đây lúc này chứ, không thể nào. Chắc giờ này anh đang rất hạnh phúc bên vợ con của anh".

Sau đó một cái kéo tay đã đưa mình về thật tại, là Hoàng Gia Khương

- Bối Nhi em đang nghĩ gì vậy? Chúng ta đi thôi

Mình không suy nghĩ nhiều nữa mà tiếp tục cuộc vui với đám bạn, sau khi buổi lễ kết thúc thì tất cả lại chuẩn bị cho buổi dạ vũ tối nay. Buổi dạ vũ này chủ yếu dành cho sinh viên tốt nghiệp nhưng các sinh viên khác cũng có thể tham gia.

Cứ thế một ngày dài nhưng vui vẻ đã trôi qua, mình lại cùng Gia Khương trở về trang trại lúc tầm 11h hơn, vì đã trễ nên anh ấy bảo muốn ở lại đêm nay và tất nhiên mình không có lý do gì từ chối đã vì nơi này là của anh, mặc dù mình cảm thấy không thích lắm

Nhưng rồi sau đó anh lại bảo phải về nhà có việc nên không ở lại được. Mình chỉ còn biết nói "lái xe cẩn thận"

Một lúc sau lại có chuông cửa cứ đinh ninh nghĩ là anh quay lại vì quên gì đó, nhưng thật bất ngờ khi mình mở cửa không có ai mà chỉ có một bé trai kháu khỉnh, đẹp trai và vô cùng dễ thương đứng ở cửa cười rạng rỡ "Mama"

- cậu bé sao con lại ở đây? Ba mẹ con đâu rồi?

- baba kêu sẽ đưa con đi gặp mama

- Vậy sao? Nhưng cô không phải mama của con

- Từ nhỏ con đã không được gặp mama nhưng con biết mama chắc chắn là mama của con

Tuy đứa nhỏ nói như vậy nhưng mình chỉ nghĩ là chắc từ nhỏ nó mồ côi mẹ nên ba nó nói đi gặp mẹ, rồi lại bỏ nó ở đây. Thật tội nghiệp! Chắc do tin lời ba nói nên thằng bé nghĩ người nó gặp chắc chắn là mẹ nó.

Mình thấy chỗ này rất thiếu tiếng cười vui lại cũng tội thằng bé nên nghĩ đến việc sẽ nhận nuôi cậu bé, vì thấy cậu bé cũng rất dễ thương

- cậu bé con tên gì?

- Phi Phi

- Phi Phi? Con bao nhiêu tuổi?

- 3 tuổi

Miệng bảo 3 nhưng tay lại giơ ra 2 ngón tay nhỏ bé, xinh xinh và mình đã nắm lấy bàn tay nhỏ đó, mỉm cười bảo:

-Tuy cô không phải mẹ ruột con nhưng từ giờ cô sẽ là mẹ con, con có đồng ý không,Phi Phi?

-Tốt quá! Mama!

-Ngoan lắm. Chúng ta vào nhà thôi

Tuy chỉ mới gặp một lúc thôi nhưng mình lại có một cảm tình gì đó với cậu bé, rất thân thuộc, thật không thể hiểu được.

Mình dẫn đứa nhỏ vào nhà tắm rửa cho nó, ba cậu bé cũng thật có tâm, còn cho cậu bé đeo balo chứa quần áo nữa. Cũng tốt, mình cũng đang lo không biết lấy đồ gì cho cậu bé thay.

Lấy đại một bộ đồ nghĩ là đồ ngủ, mình cũng xem qua một lượt quần áo cậu bé mang theo. Thật lạ nha, quần áo toàn là của các hãng cao cấp, chứng tỏ ba cậu bé cũng không phải dạng khó khăn gì.

Vậy thì tại sao lại bỏ đứa nhỏ ở đây chứ? Lại là nơi xa xôi, hẻo lánh như chỗ này....

Sau khi tắm rửa thì cậu bé nhào vào vòng tay mình làm nũng

-Mama. Phi Phi đói bụng

-Được rồi để Mama làm gì đó cho Phi Phi ăn nhé. Ngoan ngồi đây xem phim hoạt hình để mama nấu cơm

-Vâng ạ. Có mama thật tốt

Mình mỉm cười xoa đầu Phi Phi sau đó vào bếp làm mì xào cho thằng bé ăn đỡ đói, từ khi sống tự lập đến giờ khả năng nấu nướng của mình cũng tăng lên không ít. Chỉ vài phút sau đã có đĩa mì thơm phức, mình nhanh chóng gọi Phi Phi vào

- Phi Phi vào ăn mì nào

- con tới liền đây mama

Sau đó liền thấy một dáng người nhỏ xíu lằng xằng chạy vào bếp

- mama! Phi Phi mùi thơm lang Phi Phi đói bụng quá

- Vậy Phi Phi hãy mau ăn đi

Trong khi cậu bé bắt đầu ăn thì mình lại quay đi hâm nóng ly sữa cho Phi Phi

Đứa nhỏ này ăn rất giỏi nha, chỉ một lúc đã ăn hết đĩa mì cộng thêm ly sữa nữa, mình xoa đầu cậu bé rồi dọn đĩa đi

- Phi Phi ăn giỏi thật đó. Phi Phi ăn còn nhanh và nhiều hơn mama nữa

- Thật sao mama?

- đúng vậy

- Như vậy không được, sau này mama phải ăn nhiều vào, mama phải mũm mĩm thì ôm mới đã

- Ai chỉ con nói những lời này?

- baba

Ôi trời! Sao lại dạy đứa nhỏ nói những lời này chứ? Thật không hiểu nổi

- Phi Phi ăn no rồi thì chúng ta cùng đi dạo, sau đó đi ngủ có được không?

- Vâng

- Ngoan quá

Mình mỉm cười nắm lấy tay nhỏ nhắn dẫn ra ngoài vườn

- Vivi(mình lên tiếng gọi Vivi)

Sau 3 năm Vivi cũng lớn hơn nhiều nhưng bộ dạng vẫn như vậy, bộ lông dày và trắng tinh làm người nhìn không thể rời mắt. Y như rằng, khi Vivi chạy đến đã nhanh chóng gây sự chú ý của Phi Phi

- wowww! Con chó xinh đẹp này là của Mama hả?

- Đúng vậy. Nó tên Vivi, Phi Phi hãy chơi với Vivi một lúc nha. Con không sợ chó chứ?

- Tất nhiên là không ạ. Phi Phi thích rất thích nhưng baba không cho nuôi, baba nói nhà đã có một con chó rồi, không cần nuôi thêm

- Vậy sao? Con chó ở nhà Phi Phi tên gì?

- Không có chó, baba nói như vậy nhưng Phi Phi đi tìm khắp nhà cũng không thấy con chó nào cả. Hỏi baba thì baba bảo mama có một con chó, chỉ là mama đã dẫn nó đi rồi, ít lâu nữa mama sẽ dẫn nó quay về

- baba nói vậy sao? Vay tạm thời Phi Phi chơi cùng Vivi nha

- vâng ạ. vivi cũng rất dễ thương mà

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Sau một lúc vui đùa ngoài vườn mình dẫn Phi Phi quay lại nhà và cả hai chuẩn bị đi ngủ

- Phi Phi con muốn ngủ cùng mama hay ngủ một mình thế?

- Phi Phi muốn ngủ cùng mama

- được rồi vậy chúng ta đi ngủ thôi

Thế là cậu bé vui vẻ ôm lấy mình cùng gấu bông ngủ say lúc nào không hay. Mình lại chìm trong suy nghĩ của bản thân mình về đứa nhỏ này, thêm vào đó là suy nghĩ về anh. Tuy đã nhiều lần ngăn cản bản thân nghĩ đến anh nhưng trái tim và bộ não của mình không hề nghe lời chút nào, và như vậy mình đã tự bao dung cho bản thân suy nghĩ về anh hằng đêm trước khi chìm vào giấc ngủ

Sáng hôm sau mình thức dậy bởi tiếng chuông cửa, là Hoàng Gia Khương

- Bối Nhi em chuẩn bị đi, anh sẽ chờ em đi nộp đơn xin việc

- đơn xin việc?

- Đúng vậy. Giờ em đã tốt nghiệp, không lẽ em không muốn có một công việc ổn định sao?

- Tất nhiên là em muốn chứ nhưng em đã có tiệm bánh ở thị trấn, em nghĩ như vậy là đủ

- Nhưng mà Bối Nhi em có thể đến công ty ba anh làm mà

- Anh không cần lo, khi nào muốn em sẽ không ngại nói với anh

- Vậy cứ làm theo ý em, anh không ép em

- Anh ngồi đợi lấy đồ em chuẩn bị bữa sáng

Và mình cấp tốc chuẩn bị bữa sáng như mọi ngày nhưng khác là làm ba phần

- Bối Nhi sao lại làm ba phần? Còn có sữa, anh nhớ em không thích uống sữa vào buổi sáng mà

-À em quên nói với anh.....

- Mama! Phi Phi đói bụng rồi
- À....Ừ đến ăn sáng đi Phi Phi

Cậu bé vừa ngủ dậy đã chạy đến tìm mình rồi, ngay lúc mình đang định kể cho Gia Khương nghe về sự xuất hiện của Phi Phi thì cậu bé đã đột ngột xuất hiện làm anh tò về bất ngờ ngay

- Mama? Phi Phi? Chuyện này là sao hả Bối Nhi? Đứa nhỏ này sao lại ở đây?
- em cũng đang định nói với anh đây.....

Thế là mình bắt đầu kể cho Gia Khương nghe về chuyện tối qua mình đã gặp Phi Phi như thế nào. Khi nghe xong anh liền tỏ thái độ không đồng ý:

- Bối Nhi sao em lại dễ tin người như vậy chứ? Sao em biết ba thằng bé không có mục đích xấu khi đưa con mình đến chỗ người lạ à?
- Em biết là em không nên đưa ra quyết định nhanh chóng như vậy, nhưng không hiểu sao em lại cảm thấy thằng nhỏ rất thân thuộc.
- Tuy là như vậy nhưng đó chỉ là cảm giác của em thôi. Không nên tin vào nó 100% như vậy.
- Em biết rồi, em sẽ tự chú ý, anh không cần quá lo lắng cho em đâu.
- Được rồi, tùy ý em thôi. Nhưng nhớ phải chú ý đó
- Em biết rồi. Thôi anh ăn sáng đi. Phi Phi cũng mau ăn sáng đi.
- Vâng. Mama cũng mau ăn cùng Phi Phi đi.
- được rồi, chúng ta ăn thôi.

Một chiếc bàn ăn đầy đủ ba người, hình ảnh này thật khiến người ta nghĩ đến một gia đình hạnh phúc. Nhưng mình không đủ may mắn để có gia đình đầy đủ và của riêng mình, nghĩ đến đó cũng đủ làm mình chạnh lòng.

Sau khi ăn xong mình đã nhờ Gia Khương chuẩn bị cho Phi Phi một ổ lát sẽ đưa Phi Phi ra tiệm bánh. Trong khi đó mình rửa bát và dọn dẹp mọi thứ, và một cuộc trò chuyện đã xảy ra sau lưng mình.

- Phi Phi? Nói cho chú biết ba con là ai?
- Có nói chú cũng không biết. Nhưng chú là ai? Chú định tán tỉnh mama của con đúng không?
- Thằng nhóc này đang nói gì vậy? Con bao nhiêu tuổi rồi mà biết nói câu đó hả?
- Con đã lớn rồi, chú đừng coi con là con nít đó
- Nhìn cơ thể này ai nghĩ con lớn chứ? Nói chú nghe Phi Phi bao nhiêu tuổi rồi?
- Ba tuổi rồi, baba con nói tuy nhìn con bên ngoài nhỏ bé nhưng bên trong đã khôn lớn rồi, có thể làm việc lớn nữa
- Việc lớn? Việc gì chứ?
- Cái này baba dặn không được nói, khi nào làm xong tự động mọi người sẽ biết.
- Vậy sao? Có phải ba con đưa con đến đây là có mục đích đúng không? Nói mau, đến đây có mục đích gì?

Ông chú đó vừa tra hỏi vừa tra tấn luôn, nghĩ sao mà vác mình lên ghì chặt rồi còn vò đầu khì thế nữa...

- Nè bỏ con xuống, không con méc mama đó
- Không bỏ. Khi nào khai ra mới bỏ
- Mamaaa! Chú này ăn hiếp Phi Phi

Hoàng Gia Khương bị thằng nhỏ này chọc cho một phen hoảng loạn, nếu Bối Nhi biết anh hù dọa thằng nhóc này thì sẽ không tha cho anh mất.

- Nè nè, đừng la lên như vậy, mama con sẽ la chú đó.

Anh hoảng loạn buông cậu nhóc ra, cậu nhóc thì đắc ý cười khẩy khi đã tìm ra điểm yếu của anh. Không ngờ cuộc đời anh cũng có lúc thất bại dưới chân đứa nhỏ " má búng ra sữa"

- Nếu chú còn bắt nạt con, con sẽ méc mama đó.

-Được rồi, quý nhỏ mau thay đồ đi

Vừa cần nhần vừa giúp cậu bé thay đồ, khi vừa thay xong thì mình cũng dọn dẹp và chuẩn bị cho bản thân xong

- Phi Phi! Con đã chuẩn bị xong chưa vậy?

Lúc này Hoàng Gia Khương đã giúp cậu nhóc thay đồ xong, nhìn thấy như vậy tự nhiên mình cảm thấy rất vui.

- Đã xong rồi sao? Vậy chúng ta đi thôi

- Chúng ta đi đâu vậy mama?

-Chú Khương sẽ chở mama với Phi Phi đến cửa hàng bánh của mama. Phi Phi có muốn đến đó xem thử không?

- Đi....đi. Tất nhiên Phi Phi phải đi. Có phải đến đó Phi Phi sẽ có thể ăn rất nhiều bánh đúng không mama?

- Đúng vậy. Nhưng Phi Phi không được ăn nhiều quá đâu đấy.

- Vâng ạ.

Hoàng Gia Khương từ lúc nào đã chuẩn bị xe xong xuôi và gọi:

- Bối Nhi! Chúng ta đi được rồi.

-Em ra ngay đây.

Mình vui vẻ dắt tay Phi Phi bước đi:" Phi Phi chúng ta đi thôi"

Đi khoảng một lúc thì cũng đến tiệm bánh, tiệm bánh của mình có tên là Rainbow, ngoài mình ra còn có thêm hai người phụ việc khác. Đó là hai cô bé nhà ở gần ngay đây, do nhà khó khăn nên họ đến đây làm. Một cô bé là Lý Na Na, 17 tuổi, người còn lại là Trần Tiểu Tuyết, 23 tuổi. Mọi ngày hai người họ đều đến tiệm bánh làm cái loại bánh mình dạy cho rồi bán hàng suốt ngày đến tối thì dọn dẹp rồi về. Mình không quan trọng thời gian mà chủ yếu chú trọng chất lượng, hai người họ có thể nghỉ lúc nào họ muốn. Nhờ hai người họ mà mình cũng bớt phần nào gánh nặng.

Khi mình, Gia Khương và Phi Phi đến nơi thì cửa hàng đã mở và đã đi vào hoạt động, vài vị khách đang chọn những chiếc bánh cho mình. Thấy mình đến, hai cô gái vui vẻ tiến lại gần nói:

- Chị Bối Nhi buổi sáng vui vẻ.

- Chào hai em. Không cần lo cho chị, giúp chị tiếp khách cho tốt. Chị vào bếp.

- Vâng.

Mình vui vẻ dắt tay Phi Phi đi vào trong, lúc đó Gia Khương nói:

- Bối Nhi, anh phải đi đây. À ngày mai bạn anh bảo cần chiếc bánh sinh nhật tặng người khác. Em làm giúp anh nha, chiều mai anh đến lấy

- Được rồi. Em không quên đâu. Anh có việc thì nhanh đi đi

Rồi anh ấy nhanh chóng rời khỏi tiệm bánh, lúc nào cũng vậy, khi bạn anh mừng sinh nhật, kể cả sinh nhật anh thì anh cũng nhờ mình làm một chiếc bánh, điều đó đã trở thành thói quen của ba năm nay.

Mình dẫn Phi Phi vào phòng trong dặn dò cậu bé

- Phi Phi con có muốn ăn bánh gì không?

- có ạ. Phi Phi muốn ăn rất nhiều

- Vậy để mama lấy cho con. Nhưng không được ăn nhiều quá đấy

- Vâng ạ.

Cậu bé tinh nghịch chạy khắp nơi hết xem bên này lại xem bên kia, không khi nào ngồi chân. Một lúc sau mình quay lại với đĩa bánh đủ loại trên tay. Cậu bé mừng quýnh cả lên chạy đến bên mình vui vẻ nói:

- Mama quay lại rồi. Wow nhiều bánh quá- rồi nhanh tay chop lấy một chiếc bánh ngồi ăn ngon lành.

- Mama qua phòng bên cạnh làm bánh, Phi Phi ở đây chơi ngoan, cần gì cứ chạy qua gọi mama. Được không?

- Được ạ.

Cậu bé trả lời vậy cũng làm mình an tâm tập trung vào công việc của mình, nhanh chóng làm một số loại bánh bán trong ngày. Còn chiếc bánh sinh nhật trước khi về mình sẽ làm sẵn các bước chuẩn bị để mai khỏi gấp gáp

Khoảng 3 giờ sau mình cũng đã gần hoàn thành hết công việc thì mình lại nghĩ đến Phi Phi. Không biết cậu bé đã làm những gì, có buồn chán không?

Và nghĩ đến đó đã nghe giọng trẻ con của cậu bé:

- Mama! Phi Phi buồn quá, không có ai chơi với Phi Phi. Mama đã xong công việc chưa? Mama chơi với Phi Phi đi.

- Phi Phi ngoan ở đây đợi mama một lát, mama sắp xong rồi đây.

- Vâng.

Rồi mình mau chóng làm nốt phần việc còn lại để có thời gian chơi cùng cậu nhóc. Phi phi thì cứ đi vòng quanh chỗ mình đứng, rồi cậu bé chọt nói:

- Mama. Lúc này mama có điện thoại.

- Vậy sao?(lúc này mình mới nhớ điện thoại để trong giỏ chưa lấy ra)

- Là chú lúc sáng gọi cho mama.

- Chú Gia Khương? Chú ấy nói gì vậy Phi Phi?

- chú ấy muốn nói chuyện với mama nhưng Phi Phi nói mama đang bận. Rồi chú ấy nói ngày mai chú không đến lấy bánh được, chú đó nhờ mama mang bánh đến. Thời gian là 2h chiều ạ.

- Vậy sao? Cũng được, vậy mai Phi Phi có muốn đi cùng mama không?

- Đi....Đi ạ

- À mà chú ấy có nói địa điểm không Phi Phi?

- Chú đó nói là chỗ lần trước, nói vậy mama sẽ biết.

- Mama hiểu rồi.

Sau đó mình cùng Phi Phi trở về nhà trên chiếc chuyến xe buýt cuối cùng từ thị trấn đến nhà.

Sáng hôm sau mình chờ Phi Phi bằng xe đạp đến tiệm bánh, rồi chuẩn bị cho xong nốt chiếc bánh trước 1h chiều rồi đem đến giao luôn.

Sau khi đổi 2 lần xe buýt và một chuyến tàu thì mình đã đến nơi, nơi này là trung tâm hội nghị lớn nhất thành phố, mọi người đến đây chỉ toàn là thương nhân, đại gia, công tử, tiểu thư thôi. Mình cũng đã đến đây vài lần, đó là lúc trước khi Gia Khương đặt bánh rồi sẵn chỗ mình đến trường làm một số giấy tờ khoảng 6 tháng trước. Còn trước đó là mình đến dự tiệc với tư cách là hôn thê của Triệu Gia Phong.

Thất nức cười, giờ mình lại đến với tư cách giao bánh, cũng vì vậy mà mình đã bị bảo vệ chặn ngay từ cổng

- Thưa cô mời cô xuất trình thư mời.

- À tôi không có. Tôi đến giao bánh.

- Vậy cho hỏi người cô muốn gặp là ai? Tôi sẽ gọi giúp cô

- Hoàng Gia Khương

- Xin cô đợi ở đây một chút

Anh ta đi vào trong đến 10" sau mới quay lại, mình và Phi Phi lúc này đã ướt đầm mồ hôi do cái nắng chói chang lúc giữa trưa. Đi đến đây đã mất 40", đợi thêm 10" là đã gần một giờ đồng hồ, may là trước khi đi mình đã bảo quản lạnh cho chiếc bánh kĩ càng, nếu không lúc này chắc chỉ còn kem thôi quá.

- Phi Phi, có mệt không con? Đợi mama lát, giao xong bánh mama dẫn con đi ăn kem nhé

- Không sao đâu mama, Phi Phi thấy rất vui

- Vui sao? Phi Phi vui vì chuyện gì vậy?
- Phi Phi vui vì..... Không có gì mama, chỉ là Phi Phi vui vì được đi cùng mama thôi.
- Cảm ơn con.

Bảo vệ quay lại nói

- Thưa cô, cậu Hoàng Gia Khương đã ra ngoài rồi. Phiên cô quay lại sau.
- Xin lỗi. Vậy anh mới người tổ chức tiệc hôm nay đến gặp tôi một lát được không? Tôi phải giao bánh này lúc 2h
- Thưa cô, buổi tiệc đã bắt đầu cho nên cô ấy không thể ra gặp cô được. Phiên cô thông cảm
- Nhưng mà..... Hay anh giao bánh giúp tôi được không?
- Thành thật xin lỗi....
- À không sao để tôi tìm Gia Khương
- Mong cô thông cảm

Mình quay lại nói với Phi Phi:

- Con trai, qua bên kia ngồi lát, để mama gọi chú Gia Khương đến lấy bánh rồi mama dẫn con đi ăn kem nha.
- Dạ

Mình đi trước, tiến đến đài phun nước trước trung tâm hội nghị, Phi Phi lon ton đi theo sau. Tay trái cầm bánh, tay phải mình tìm trong giỏ lấy điện thoại để gọi cho Gia Khương. Thật không may, một cô gái mặc váy dạ hội sang trọng đang đi về hướng ngược lại, cô ấy vừa đi vừa nói điện thoại, mình cũng không để ý nên đã không kịp tránh cô ta.

Mình và cô gái đó va vào nhau, hộp bánh trên tay mình rơi xuống, mình do không đứng vững nên cũng ngã xuống đất. Cô ta tỏ rõ sự tức giận, hét lên:

- Đi không biết nhìn đường à? Dám va vào bốn tiểu thư, mày có biết tao là ai không mà thứ nghèo nát như mày dám đụng?
- Thành thật xin lỗi tại tôi không chú ý

Mình vừa nói vừa chóng tay chuẩn bị đứng lên đã có lực đẩy mạnh làm mình lại té xuống lần nữa, cú ngã này còn mạnh hơn lúc này. Một cô gái tóc vàng đi cùng cô kia đã đẩy mình, cô ta còn đạp lên hộp bánh làm kem bắn tung tóe, sau đó lại la lên:

- Mày làm bẩn bộ váy với giày của tao rồi. Không phải nên lau chùi một chút sao?
- Cô này, đó là do cô tự làm mà. Sao có thể đổ lỗi cho mama con chứ?

Phi Phi lúc này không kìm nén được sự tức giận đã lên tiếng.

- Thăng nhỏ, mày là gì của nó? Mama? Ngoan tránh ra để cô làm việc với mama mày xong đã.
- Cô không được ăn hiếp mama con, nếu không con sẽ nói baba. Baba sẽ không tha cho cô
- Vậy kêu baba mày ra đây đi, xem ai có thể làm gì cô đây.
- Cô....con....

- Phi Phi, không sao đâu. Không cần hoảng sợ. Còn cô, tôi thành thật xin lỗi vì không để ý nên đụng phải cô. Nhưng chiếc bánh là bạn cô cố ý đạp nó, nên cảm phiền cô mua đem chiếc bánh khác đến, gọi là bồi thường.

Lúc này mình đã đứng lên, kéo Phi Phi đứng núp ra sau lưng mình rồi thẳng thắn nói chuyện với cô gái mình va phải. Bạn cô ta là cô gái tóc vàng lại lên tiếng:

- Bồi thường? Thật nực cười. Nhưng không sao, tao sẽ cho người đi mua chiếc bánh khác đưa cho mày. Chuyện đó là chuyện nhỏ, nhưng váy và giày của tao đã bị cái bánh xấu xí của mày làm bẩn, không phải cũng nên bồi thường sao?
- Đó là cô tự làm tự chịu
- số tiền phải đền đủ đem bán mày cũng không trả đủ, hay lấy mày trả nợ thay cũng được. Người đâu! Bắt cô ta đi!

Khi này hai người đàn ông vạm vỡ đã túm gọn mình lại, mặc cho mình giãy giụa. Không xong rồi, cứ như vậy sẽ khiến Phi Phi lo sợ đến phát khóc mất. Mình lại ra sức kêu cứu và giãy giụa, nhưng tất cả chỉ vô dụng, ở đây không có ai nghe lời mình nói cả.

Phi Phi lúc này hoảng sợ khóc thét lên, chạy theo mình gọi:

- Mama! Mama! Mấy người thả mama tôi ra, nếu không baba tôi sẽ không tha cho mấy người.

Mình vội trấn an cậu bé:

- Phi Phi ngoan. Dù mama bị đưa đi nhưng không sao, mama sẽ quay về. Phi Phi ở đây đợi chú Gia Khương, nếu không gặp thì cứ ở yên đây đợi mama, mama sẽ quay lại dẫn Phi Phi đi ăn kem như đã hứa. Hứa với mama không khóc được không?

- Mama, Phi Phi không khóc.....Phi Phi...tìm baba

Cậu bé nói gì mình không hiểu, nhưng lúc này không suy nghĩ được gì nữa, mình đã bị đưa lên một chiếc xe. Cửa xe chuẩn bị đóng lại, mình thấy Phi Phi đứng đó, lấy từ trong túi ra thứ gì đó.....

Cửa xe sắp đóng lại hoàn toàn, chỉ 5cm nữa thôi. Nhưng chợt nó dừng lại bởi một thứ màu đen chặn lại nhau đó đã làm cánh cửa dừng lại. Thứ màu đen đó là.....khẩu súng?

Cửa xe lại dần mở ra, Phi Phi không còn đứng một mình ở đó mà còn có thêm mấy người khác. Phi Phi thì được một người bế trên tay, do lúc này đang co mình bị một người giáng một bạt tai xuống má, đến giờ mắt vẫn còn hoa, không thể nhìn rõ mặt của người đó.

Lúc này một người vươn tay nắm lấy tay mình dẫn xuống xe, người đó là Hani.....

- Hani? Sao cô lại ở đây?

- Phu nhân, cô không sao chứ? Có cần đến bệnh viện không? Má cô sưng lên hết rồi

- Tôi hỏi sao cô lại ở đây? Là trùng hợp hay cố ý?

- Là.....cố ý.

- Anh ta kêu cô làm như vậy phải không? Nói với anh ta là không cần làm như vậy, tôi với anh ta không còn quan hệ gì nữa.

- Chuyện này..... Tôi không dám nói, không bằng phu nhân đến nói trực tiếp với ngài ấy.

- Tôi..... Được rồi. Anh ta đang ở đâu?

- Ngay kia ạ.

Hani chỉ tay về hướng người đàn ông đang bế Phi Phi, trước mặt là mấy người lúc nãy tranh cãi với mình đã bị bắt quỳ đó. Thì ra đó là ANH..... Vẫn không thay đổi, luôn đứng cao hơn người khác. Tại sao người cao quý như anh ta lại bế Phi Phi trên tay? Hai người họ không lẽ có quan hệ gì đó, cố tình lừa mình?

Mình từ từ bước lại gần chỗ anh và Phi Phi đang đứng. Mình nói với Phi Phi:

- Phi Phi sao lại để người lạ bế như vậy? Đến đây với mama.

Cậu bé thấy mình liền nhảy xuống khỏi vòng tay anh, chạy đến bên mình. Cậu bé lo lắng, sốt sắng hỏi:

- Mama không sao chứ? Mama có bị gì không? Lúc này Phi Phi lo lắng, may là baba đến kịp, nếu không mama chắc đã bị họ dẫn đi rồi.

- Baba? Phi Phi sao con lại gọi người này là baba?

- À.....con.....

- Đó là người đã đưa con đến nhà mama sao?

- Dạ phải

- Vậy baba mà con kể đến là người đó?

- Vâng ạ.

Lúc này mình lại cảm thấy rất giận, tiến đến nơi anh đang đứng một tay cho vào túi quần, tay kia lại cầm điếu thuốc đang hút dở. Từ khi nào anh lại có thói quen hút cái thứ độc hại đó? Lúc trước anh không như vậy. Về ngoài của anh tuy nhìn vẫn giống lúc trước nhưng mình cảm thấy anh giống như một người vô hồn, lạnh lùng.

Mình mở đầu cuộc nói chuyện trước

- Cảm ơn anh hôm nay đã giúp đỡ.
- Không có gì. Mặt em không sao chứ?
- Tôi không sao. Cảm ơn anh đã quan tâm. Nhưng sau này anh không cần cho người đi theo giúp tôi nữa. Tôi vẫn sống tốt mà không cần có anh
- Tôi không cho người theo em. Chỉ là sẵn tiện giúp thôi
- Nếu thật vậy thì cảm ơn anh. Nhưng còn Phi Phi thì sao? Chẳng lẽ nó cũng là tình cờ, nó là con anh đúng không?
- Nó không phải con trai tôi.
- Không ngờ anh lại trở nên thấp hèn thế này, đến con mình cũng không dám nhận. Lý do là gì? Anh đã cho nó tồn tại trên đời thì không lý nào lại không nhận nó.
- Tôi nhắc lại nó không phải con tôi.

Lúc này anh lại tỏ vẻ tức giận giống như mình đang vu oan cho anh vậy. Mình bây giờ không còn như trước nữa, không thể yếu đuối trước anh ta.

- Anh thật làm tôi thất vọng. Dù nó là con của anh với cô gái kia, dù anh không thương mẹ nó thì cũng phải thương nó chứ. Đó là con ruột của anh

Lúc này anh như phát hỏa vậy, anh dùng sức ép mình vào tường, mặc mình vùng vẫy. Tay anh giữ chặt tay mình, hằn giọng nói:

- Nó không phải CON tôi! Càng không phải con của NGƯỜI ĐÀN BÀ KIA!

Nó rồi anh buông mình ra, tức giận sải bước vào bên trong trung tâm hội nghị, mấy người vệ sĩ cũng dần tản ra và đi theo anh. Chỉ còn mình và Phi Phi đứng đó. Cậu bé nói:

- Mama. Mama không sao chứ? Chúng ta về nhà thôi
- Phi Phi. Cô không phải mama con. Bây giờ đã gặp lại baba rồi thì con nên đi theo baba chứ. Vào trong với baba con đi, không cần theo cô nữa.
- Không phải. Mama là mama của Phi Phi, Phi Phi không đi đâu hết, Phi Phi chỉ muốn ở với mama thôi.

Lúc này Hani lại quay trở ra định nói gì đó với mình nhưng mình đã cắt lời trước

- Hani nhờ cô đưa thằng bé về nhà. Nhớ trông chừng nó.
- Nhưng....phu nhân.....

Cậu bé lúc này đã bù lu bù loa khóc lóc, một mực không chịu đi, chạy lại ôm mình. Nhưng mình không thể giữ mối liên hệ tiếp tục với anh qua đứa nhỏ này nữa, tuy không biết vì sao mình rất thương nó, bây giờ phải đưa nó về đúng chỗ của mình thôi.

Mình kéo tay Phi Phi đưa cho Hani và dặn dò:

- nhờ cô vậy

Rồi mình chạy nhanh khỏi đó, lúc này mình cũng đã không kìm nổi nước mắt và để nó rơi xuống. Mình cứ chạy trong tiếng gọi thất thanh đến đau lòng của Phi Phi.

Chạy được một đoạn thì một chiếc xe quen thuộc dừng lại trước mình, là Hoàng Gia Khương. Anh ấy bước xuống xe bước nhanh đến chỗ mình hỏi

- Bối Nhi em sao vậy? Sao em lại đến đây? Có chuyện gì đã xảy ra vậy?
- Em muốn về nhà. Anh đưa em về được không?
- Được rồi. Em lên xe đi, anh chờ em về.

Suốt chặng đường mình chỉ im lặng, anh thấy rất kì lạ nhưng cũng không muốn làm phiền mình nên không nói gì. Khi đến nhà, anh mới hỏi:

- Bối Nhi, sao hôm nay em lại một mình đưa Phi Phi đi giao bánh? Không phải anh nói sẽ đến lấy sao?

-.....

- Khi anh đến Na Na bảo em đã đưa Phi Phi đi giao bánh rồi. Anh liền chạy về thì gặp em.... Mà Phi Phi đâu rồi?

- Không phải anh nói bạn không đến lấy được sao? Nên em mới đi giao.....còn Phi Phi đã về với baba của nó rồi

- Anh có bảo bạn sao? Mà thôi....Phi Phi đi là lý do em buồn sao? Không sao đâu, thứ gì là của mình thì sẽ mãi là của mình. Nhưng đã không phải là của mình thì cũng không thể níu kéo. Em đừng buồn nữa. Vào nghỉ ngơi đi.

- cảm ơn anh.

Mình thần thờ bước vào nhà, mọi suy nghĩ cứ lẩn quẩn trong đầu mình mà không lối thoát. Cuối cùng cuộc gặp hôm nay là như thế nào? Là ý trời hay anh đã sắp đặt? Còn Phi Phi thì sao? Anh thật sự là ba ruột của Phi Phi với cô gái kia sao?

Đầu mình như muốn nổ tung lên vậy. Nhưng những suy nghĩ đó, những cô hỏi đó không cách nào ra khỏi đầu mình được.

Trời cũng sập tối, mình để bụng rỗng mà lên giường đi ngủ...

Sáng hôm sau mình bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa, mình thức dậy trong trạng thái uể oải, bụng thì đau dữ dội, chắc do bụng đói từ hôm qua đến giờ. Lúc trước mình không như vậy đâu, nhưng từ lúc đến đây, mình hay không ăn uống đều đặn, khoảng năm trước do ba ngày liên tục học bầu chuẩn bị thi mà không thiết đến ăn uống. Kết quả là đau bao tử nặng, từ đó hệ bụng đói lâu là cơn đau bao tử lại xuất hiện.

Mình quyết định ra xem ai đến rồi mới vào ăn gì đó, rồi uống thuốc. Chỉ cần uống thuốc thì cơn đau này sẽ nhanh chóng biến mất.

Mình xuống giường chải lại mái tóc đã rối bời rồi ra ngoài mở cửa.

Mình nghĩ chắc là Gia Khương vì ngoài anh ấy cũng không ai đến đây, có Na Na đến vài lần thôi.

Mình mở cửa ra, thật bất ngờ. Một cái bóng nhỏ nhắn quen thuộc chạy đến ôm chầm mình, miệng luôn miệng gọi "Mama". PHI PHI!!

Cậu bé không đến một mình mà còn có thêm một người nữa là Triệu Gia Vân! Em gái của ANH.

Mình chưa biết phải nói gì, Gia Vân đã lên tiếng trước:

- Chị Bối Nhi. Em có thể nói chuyện với chị chút không? Không làm phiền chị chứ?

- Không phiền. Em vào đi

Mình mời Gia Vân vào nhà, không quên dẫn theo cục keo đang dính chặt mình. Mình vào bếp pha một 2 ly nước cam, một ly sữa với ít bánh ngọt rồi mới quay lại nói chuyện với Gia Vân. Không biết cô ấy đến đây vì chuyện gì, cách nói chuyện cũng rất lạ, trước đây có bao giờ chịu gọi mình là chị đâu chứ.

Khi mình quay lại thì không thấy Phi Phi đâu, chỉ có Gia Vân ngồi trên sofa đợi mình.

- Phi Phi đâu rồi?

- Nó bảo ra vườn chơi với Vivi

- vậy à. Em hôm nay đến đây có chuyện gì vậy? Còn dẫn Phi Phi theo nữa

- Thật ra chuyện hôm qua em đã biết rồi. Em biết có hiểu lầm, mà đầu đuôi hiểu lầm đó là do em, nên em quyết định dẫn Phi Phi đến hôm nay. Em sẽ giải quyết mâu thuẫn giữa chị và anh Phong.

- Chị không muốn nói gì về chuyện này nữa, mọi chuyện chỉ là quá khứ thôi.

- Đúng là quá khứ nhưng quá khứ đó chưa đúng hoàn toàn, những gì chị thấy chỉ là một nửa, còn nửa còn lại chị lại không biết. Nên nhiệm vụ của em lúc này là phơi bày cho chị thấy nửa còn lại, mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

.....

Mình tỉnh lại sau giấc ngủ dài, mọi thứ trong đầu mình lúc này chỉ là những mảnh ghép chưa rõ ràng. Đây là..... Căn phòng quen thuộc lúc trước, nơi mình đã ở khi còn ở bên ANH. Tại sao mình lại ở đây?

Mình tự trấn tĩnh bản thân" Bối Nhi. Mấy mau tỉnh táo lại, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Gia Vân đã kể gì? Tại sao mình lại ngất đi, rồi lại tỉnh lại ở đây?

Mình quyết định đi tắm trước cho tỉnh táo lại, rồi khi tỉnh táo mình sẽ ghép được câu chuyện hoàn chỉnh.

Khi ấm nước dội lên đầu mình, roi từ mắt xuống má làm mình chợt nhớ lại hình ảnh mình đã khóc, khóc rất nhiều...

~~~~~Nhớ lại cuộc nói chuyện lúc trước với Gia Vân~~~~~

Khi mình ngồi xuống nói chuyện với Gia Vân, em ấy đã mở đầu câu chuyện trước

- Thật ra Phi Phi là con trai của em, không phải con của anh Phong với à đàn bà kia như chị nghĩ

- Con của em sao? Em đã kết hôn?

- Không. Đó chỉ là ngoài ý muốn của một lần đi chơi với đám bạn xấu, ba của nó không chịu nhận nó. Từ khi Phi Phi còn nhỏ, em đã không ở bên chăm sóc nó mà chuyển ra ngoài sống. Để Phi Phi lại cho ba mẹ, sau đó anh Phong đã đón Phi Phi về ở cùng. Nên khi lớn lên nó luôn gọi anh ấy là baba, nó chỉ gọi em là cô.

Từ này đến giờ mình chỉ hoàn toàn lắng nghe mà không đáp lại lời nào. Vân nhi lại tiếp tục kể

- Khi Phi Phi lớn thêm nữa, nó đã hỏi mama của nó là ai, em không cho anh ấy nói. Nên anh ấy đưa thằng bé đến phòng ngủ của chị, nói treo rất nhiều hình của chị, anh ấy bảo chị là mama của nó. Cứ như vậy hình ảnh chị đã khắc sâu vào trí nhớ của nó, đó là lý do khi mới gặp chị Phi Phi đã khẳng khái gọi chị là mama.

Vậy là mình đã hiểu lầm anh rồi, nhưng như vậy cũng không đủ làm mình thôi giận anh.

- Chuyện em kể chị đã hiểu. Nếu em đã kể xong thì mời em dẫn Phi Phi về, chị còn có việc

- Khoan đã. Chị nghe em kể hết.....

- Dù em có nói gì cũng không giải quyết được vấn đề, gốc rễ của vấn đề không phải từ Phi Phi. Nên nó không phải con anh ta thì cũng vậy.

- Em sẽ kể chị nghe lý do trước đây anh ấy đối xử với chị như vậy. Ba năm trước ở Gia Gia kia là tiểu thư của tập đoàn Lê Nam chuyên mua giới bất động sản, nhưng chủ yếu là lừa gạt người khác. À đã tính toán từ trước và đã thành công tiếp cận chị và anh Phong, bằng cách nào thì chị chắc cũng nhận ra. Sau khi chị bị à ta bắt thì à ta nói có thai với anh Phong, do chưa xác nhận và chị cũng không cho bỏ nên cô ta vẫn bị giam. Cho đến một ngày ba cô ta khi phát hiện đã đến nói chuyện với anh ấy. Ban đầu hẳn không cách nào thuyết phục anh Phong thả cô ta. Sau đó hẳn ta đã uy hiếp anh ấy bằng.....

- Bằng gì? Em hãy nói tiếp đi chứ?

- Chuyện này rất khó nói

- Nếu em đã quyết định kể thì hãy kể rõ ràng, nếu không công sức của em sẽ trở nên vô ích.

Đột nhiên Gia Vân khựng lại làm mình có phần gấp gáp muốn biết rõ mọi chuyện.

- Thật ra..... Ông ta nói đã nắm được bằng chứng công ty ba chị hoạt động phi pháp, nếu không thả người thì sẽ đưa bằng chứng đó cho cảnh sát. Anh Phong không còn cách nào khác phải thả cô ta, nhưng hai cha con cô ta đúng là rắn độc mà, khi được thả cô ta còn đặt điều kiện muốn anh Phong phải lấy cô ta làm vợ.... Sau đó thì chị đã biết anh ấy quyết định như thế nào rồi, vì lo lắng cho chị sẽ bị sốc nên anh ấy chỉ lặng lẽ giải quyết. Anh ấy còn sợ chị đau lòng nên đã để chị ra đi, đó là lý do chị có thể ra khỏi căn biệt thự an ninh chặt chẽ nhất một cách dễ dàng. Hôm chị đi anh ấy tự nhốt mình trong phòng uống rượu, đập tất cả mọi thứ, anh ấy cứ như thế vào buổi tối, sáng thì đến trụ sở, công ty như không có chuyện gì. Nhưng anh ấy giống như chỉ là một tảng băng, không cảm xúc, anh ấy lại trở lại như trước khi gặp chị, thậm chí còn tệ hơn.

- Điều em nói đều là thật sao?

Lúc này sóng mũi mình đã cay xè, giọng nói nghẹn lại. Anh làm tất cả những chuyện này là vì mình sao?

- Tất cả là thật. Nếu chị vẫn chưa tin em có thứ này cho chị xem

Gia Vân lấy trong túi ra một bì hồ sơ đưa cho mình. Mở ra xem thì là các giấy tờ, số liệu chứng minh công ty ba mình đã có hoạt động phi pháp. Mình chỉ hề nghĩ đến ba mình có thể làm nên chuyện như vậy, mình lật tiếp đến tờ giấy cuối cùng đó là giấy chẩn đoán bệnh. Tên bệnh nhân là Triệu Gia Phong....

- Đây là.....

- 1 tháng sau khi chị đi, anh ấy dù khỏe cách mấy cũng không thể cầm cự được nữa. Bao tử bị viêm, loét do rượu bia suốt ngày, phổi có dấu hiệu đen đi vì thuốc lá mà không biết anh đã sử dụng lúc nào.... Anh Phong trở nên tiêu tụy, sau khi chữa trị hơn nửa tháng thì cuối cùng cơ thể anh cũng khá lên. Sau đó lại lao đầu vào công việc, không quan tâm ai nói gì, chỉ lâu lâu về nhà chơi cùng Phi Phi lát rồi lại đi tiếp.

Tại sao anh lại hành hạ bản thân mình như vậy chứ? Bản thân anh đau mà mình cũng đau không kém... Mình quyết định phải đến gặp anh, nói chuyện một lần cho ra lẽ.

Mình lập tức đứng lên, Gia Vân bất ngờ hỏi "Chị đi đâu vậy?"

"Chị phải đến gặp anh ấy, nói chuyện cho rõ ràng. Em đợi chị ở đây, chị vào thay đồ rồi mình đi."

Khi mình đi được vài bước thì cơn đau bao tử đột nhiên xuất hiện trở lại và cơn đau dữ dội hơn lúc đầu rất nhiều. Đột nhiên xung quanh mình tối sầm lại sau đó chỉ nghe tiếng gọi "chị Bối Nhi..." sau lại nghe "Bối Nhi", giọng nói này rất ảm, rất quen thuộc, rồi mình không biết gì nữa.

~~~~~Trở về hiện tại, mình đã nhớ ra hết mọi thứ~~~~~

Sau khi nhớ ra mọi thứ mình đã rời khỏi phòng tắm, mới chợt nhớ ngoài bộ đồ ban nãy, mình không mang theo thứ gì. Mình tiến đến phòng quần áo quen thuộc, đó là nơi lúc trước mình thích nhất, không biết trong đó còn có bộ đồ nào có thể mặc tạm không.

Điều bất ngờ là ngoài những món đồ lúc trước vẫn còn ở nguyên vị trí của chúng thì có một lượng quần áo thêm vào rất nhiều, mình nhận ra đều là các mẫu hot của mỗi năm. Ngoài quần áo, trang sức giày dép đều được chất đầy cả kệ. Anh đã làm sao? Anh tại sao vẫn mua đồ để ở đây khi mình không còn ở đây?

Chọn đại một bộ đồ mặc vào rồi mình quyết định sẽ xuống nhà xem có gặp được anh không.

Khi bước ra khỏi phòng mình cảm thấy mọi người ở đây vẫn không thay đổi, ai ai cũng chăm chỉ làm việc, bên cạnh đó là một số câu chuyện được trao đổi với nhau. Thấy mình, ai cũng có phần hơi hoảng hốt, gấp gáp chào "Chào phu nhân"

Mình lại cảm thấy rất lạ, sao họ vẫn gọi mình là phu nhân? Mình chỉ mỉm cười nói "các cô cứ làm việc, đừng để ý đến cháu"

Rồi mình đi xuống phòng khách, gặp ngay bác quản gia đang kêu người dọn dẹp đồng hồ trên bàn. Thấy mình, bác có vẻ rất vui, đến trước mặt mình hỏi

- Phu nhân đã tỉnh rồi sao? Để tôi vào cho người làm thức ăn, chắc phu nhân đói rồi

- Không cần đâu bác, anh ta đâu rồi ạ? Cháu nói chuyện với anh ta xong sẽ đi ngay.

- Như vậy sao được? Muốn làm gì phải ăn no bụng trước, huống hồ phu nhân đã ngủ 1 ngày rồi, chắc rất đói. Chỉ một lát thôi, à ngài Phong đang ở thư phòng, phu nhân có thể đến đó gặp ngài ấy.

- Bác nhớ ai đó lên kêu anh ấy xuống giùm cháu, lúc này cháu mà lên đó thì không hợp lý lắm.

- Mời phu nhân lên đó. Ngoài phu nhân ra sẽ không ai dám đi, bao nhiêu năm nay từ khi phu nhân đi, không ai dám bước đến thư phòng của ngài ấy khi chưa được cho phép.

- Vậy cháu sẽ đi lên đó.

Mình hít một hơi thật sâu để lấy dũng khí rồi bước lên thư phòng, mình gõ cửa 1 lần, 2 lần rồi 3 lần nhưng vẫn không nghe tiếng đáp lại của anh. Mình cất tiếng gọi:

- Xin lỗi, tôi Bối Nhi đây. Tôi có chuyện cần nói.

Một hồi sau vẫn không có tiếng đáp, mình đồng dục nói:

- Nếu anh vẫn không mở cửa, tôi sẽ tự vào đây

Vẫn không có tiếng trả lời nên mình đành tự mở cửa thôi.

Khung cảnh căn phòng vẫn không thay đổi, xung quanh là hàng loạt kệ sách to khổng lồ chất đầy sách, giữa phòng là bàn làm việc của anh, kế bên là bộ sofa lớn. Sau khi đảo mắt một lượt căn phòng, mắt mình dừng lại trên chiếc ghế sofa đơn. Anh đang ngồi đó một tay chống đỡ đầu, tay còn lại vẫn đang cầm hồ sơ, chân vẫn bắt chéo, anh đang ngủ...

Hình ảnh đó làm tim mình chệch một nhịp, thật hoàn hảo. Lúc này mình lại không muốn gọi anh dậy, theo thói quen mình tiến đến tủ đựng đồ, lấy ra cái mền, rồi nhẹ nhàng đắp lên người anh. Khi mình vừa đắp xong, chợt tay mình bị anh nắm lại, mình nghĩ do đụng trúng nên anh đã tỉnh giấc. Nhưng không, anh vẫn ngủ, tay vẫn nắm chặt tay mình, không còn cách nào khác, mình ngồi bệt xuống sàn nhà, tay vẫn để mặc anh nắm. Rồi mình cũng chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay sau khoảng thời gian chán chường. Giấc ngủ này thật khác lạ, đã lâu rồi mình không có được giấc ngủ yên bình thế này...

~~~~~Merry christmas~~~~~

Chúc mọi người có một Giáng sinh an lành. Mình xin lỗi đã để mọi người chờ lâu như vậy, thông cảm nha, lớp 12 chắc mọi người cũng hiểu...

Chúc các bạn luôn vui vẻ, hạnh phúc♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia*??? được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Mình cảm thấy sau một giấc ngủ sâu, mình muốn thức dậy rồi...

Mình mở mắt, mọi thứ dần rõ hơn, mình còn có cảm giác mình đang nằm thẳng một cách thoải mái ở đâu đó, rõ ràng lúc này là mình ngủ quên dưới sàn nhà.

Sau một cái nhìn lướt qua xung quanh, mình xác định đây là thư phòng của anh, mình đang nằm trên sofa dài, còn có chần đắp hồ từ ngực trở xuống. Mình ngồi dậy đảo mắt lần nữa tìm anh sau khi thấy sofa ban nãy anh ngồi trống hốc. Nhưng không thấy anh đâu, mình đang định đi xuống nhà kiểm anh thì cửa phòng được mở ra, là anh, trên tay anh còn mang theo một khay thức ăn. Anh nhìn mình ôn nhu hỏi:

- Em thức dậy rồi sao? Nhanh ngồi xuống ăn chút đồ, từ lúc tỉnh lại chưa ăn chút gì phải không?

Anh đã tiến lại cạnh mình, đặt khay thức ăn xuống bàn, rồi ngồi xuống cạnh mình. Do chưa quen nên mình tự động nhích ra xa anh một chút, đáp lại lời nói của anh:

- Tôi ngủ quên mất. Thức ăn thì không cần, sau khi nói chuyện với anh tôi sẽ tự động rời đi.

- Không được. Có chuyện gì ăn xong rồi nói, dù sao tôi cũng còn việc cần hoàn thành.

Nói rồi anh lẳng lặng quay lại bàn làm việc, sau đó là tập trung làm gì đó trên laptop. Mình không còn cách nào đành cầm đĩa lên ăn qua loa vài món, mình đâu biết khi mình ăn đã có một ánh mắt triu mến cùng nụ cười cưng chiều đã hướng mình mà xảy ra.

Khi cảm thấy không muốn ăn nữa, mình buông đĩa, hướng đến anh hỏi:

- Anh... Đã xong việc chưa? Chúng ta có thể nói chuyện không?

- Được rồi.

Anh dứt lời rồi đứng lên hướng chỗ mình đang ngồi mà bước đến, anh ngồi xuống đối diện mình bắt chéo chân nói:

- Có chuyện gì? Em cứ nói đi.

- Tôi muốn hỏi chuyện 2 năm trước là anh bắt đắ dĩ mới đối với tôi như vậy?

- Nếu em đã biết thì anh không giấu diếm, đúng là bắt đắ dĩ

- Nguyên nhân, có phải do ba tôi không?

- Không hẳn là do ba em. Tất cả mọi chuyện là ba em bị gài bẫy thôi, bây giờ mọi chuyện đã sáng tỏ, những chuyện đó không phải ba em làm.

- Thật sao?

Mình lộ ra tia vui mừng vì ba mình không làm chuyện phi pháp. Mình lại hỏi tiếp " Vậy sao lúc đó anh không nói cho tôi biết? Nếu tôi biết mọi chuyện cũng không trở nên rắc rối như vậy..."

- Vậy bây giờ mọi chuyện đã sáng tỏ, em có thể quay lại không?

- Tôi... Tôi nghĩ là không

- TẠI SAO chứ?

- Mọi chuyện đã qua, tôi muốn để nó qua, không quay lại nữa..

- Có phải là tại Hoàng Gia Khương không? Tên khốn đó dám dụ dỗ em không nhớ đến tôi nữa...Khốn khiếp!

- Anh... Sao anh biết anh Khương?

- Có chuyện gì tôi không biết? Nhưng chuyện đó chúng ta nói sau, em mau uống thuốc đi rồi về phòng nghỉ ngơi.

Anh lấy trong túi ra một lọ thuốc đưa mình

- Thuốc?

- Chứ gì nữa? Em bị đau bao tử nặng vậy mà không chịu ăn uống, uống thuốc điều độ. Suyt nữa thì xuất huyết bao tử nữa. Từ khi nào em lại bệnh như vậy hả?

- Sao anh biết tôi bệnh? Mà cũng không biết từ khi nào, hình như 2 năm trước bắt đầu trở nặng.
- Vậy mà còn không biết tự chăm sóc bản thân cho tốt. Mau về nghỉ ngơi đi.

Anh hạ giọng ra lệnh, mình cũng không nói gì thêm đứng lên chào anh. " Vậy tôi về đây"

Rồi mình sai bước xuống nhà, tiến ra phía cổng lớn định về nhà. Khi đang đi đến giữa vườn thì bác quản gia chạy đến hỏi:

- Phu nhân, người định đi đâu vậy? Sao không về phòng nghỉ ngơi?
- Cháu về đây. Chào bác
- Khoảng đã phu nhân, ngài Phong có biết phu nhân đi không?
- Anh ấy biết mà, lúc này tôi có nói
- Vậy chào phu nhân, lão mong phu nhân sớm quay lại

Mình mỉm cười quay lưng hướng ra cổng lớn mà đi, mình đi một đoạn rồi cảm thấy mệt nên đứng lại đón xe. Đợi khoảng 5" mà không có chiếc taxi nào đi ngang, mình định sẽ đi bộ thêm đoạn nữa thì một chiếc xe quen thuộc chạy đến dừng lại trước mặt mình. Xe của anh... Xe dừng lại, anh bước xuống xe tiến lại nắm lấy tay mình gần giọng hỏi:

- Nói! Em định đi đâu?
- Anh làm sao vậy? Tôi về nhà.
- Ai cho em về mà về hả? Tôi có cho em về sao?
- Không phải lúc này tôi nói về anh không nói gì sao? Không nói là đồng ý rồi.
- Không được. Do tôi quá chủ quan, cứ đinh ninh là em về phòng nghỉ ngơi, nếu ông Lý không nói tôi biết thì em đã đi rồi
- Dù sao thì tôi cũng muốn về nhà, anh không có gì ngăn tôi về nhà tôi cả.
- Không! Nhà tôi cũng là nhà em, em không còn nhà nào khác. Nhanh, theo tôi về.

Anh nắm tay mình kéo lên xe, mình đã nhanh chóng rút tay lại.

- Anh đang nói gì vậy? Chúng ta không còn quan hệ gì cả, tôi không có lý do tiếp tục ở lại nhà anh...

Mình chưa kịp nói hết câu đã không thể tiếp tục nói, môi đã bị anh mạnh bạo khóa lại. Mình dùng sức đánh lên vai anh, vùng vẫy không ngừng. Nhưng tất cả đều vô dụng, anh vẫn không chịu buông mình ra, đến khi mình dùng sức cắn lên môi anh thì anh mới buông mình ra do bị đau bất ngờ.

Mình tức giận thét lên:

- Anh làm gì vậy? Anh không có tư cách

Mình tức đến nỗi nước mắt ứa ra, dù mình đã hứa sẽ không khóc trước mặt anh. Anh bước đến đưa tay lau nước mắt trên má mình nhỏ giọng nói:

- Anh xin lỗi. Bối Nhi anh yêu em. Chúng ta quay lại như trước đây được không?
- Tôi.....Không...
- Chuyện lúc trước là anh sai, có thể cho anh cơ hội sửa chữa không?
- Không được... Anh dám trước mặt tôi bệnh cô ta,...anh còn yêu thương cô ta...hizz...bỏ mặc tôi....HuHuHu...

Hình như tất cả uất ức trong lòng mình đều không nghe lời chủ nữa, tự động bày tỏ suy nghĩ. Mình nói trong tiếng nấc, cuối cùng đã òa khóc thật lớn...

Anh ôm mình vào lòng để mặc mình lấy áo anh làm khăn, lấy ngực anh làm nơi xả giận. Anh cứ luôn miệng xin lỗi, an ủi mình:

- Bảo bối ngoan, là lỗi của anh. Đáng lẽ không nên như vậy, ngoan đừng khóc nữa...

Một lúc sau mình khóc đã rồi, xả giận xong xuôi đã để mặc anh kéo lên xe đưa về nhà. Dường như sau khi khóc mệt lả, mình đã thiếp đi lúc nào không hay....

Khi mình tỉnh lại lần nữa thì đã buổi chiều tà, ánh sáng hoàng hôn tỏa khắp phòng tạo nên khung cảnh rất hữu tình. Anh đang ngồi cạnh giường, trong tay là xấp tài liệu. Hình ảnh của anh cộng thêm ánh sáng vàng nhẹ đã tạo nên bức tranh đẹp không tì vết, mình không thể nào rời mắt ra được. Đến khi anh

ngược lên gặp ánh mắt của mình thì mình mới lúng túng đảo mắt sang chỗ khác. Anh nhẹ giọng hỏi:

- Em dậy rồi sao? Đi đến rửa mặt một chút rồi cùng xuống ăn tối nào.

"Uhm" mình giờ chần tiến đến nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo, hình ảnh buổi sáng của mình làm mình thật ngại, không hiểu sao mình có thể thẳng thắn nói ra những lời đó chứ...

Mình cùng anh đi xuống nhà ăn, vừa đến nơi đã thấy Phi Phi ngồi sẵn trên bàn ăn chờ đợi, thấy mình cậu bé liền phấn khích nói:

- Mama mau đến ngồi cạnh Phi Phi, Phi Phi muốn được mama dứt ăn.

- Được rồi.

Cậu bé đúng là làm mình vui vẻ hẳn lên, mình tiến đến ngồi cạnh chỗ Phi Phi đang ngồi. Còn anh tiến đến chỗ cũ hay ngồi là vị trí chính giữa của bàn ăn, chỗ Phi Phi đang ngồi là bên phải tay anh. Khi mình định ngồi xuống cạnh Phi Phi thì anh lên tiếng:

- Không được. Em đến bên này ngồi cạnh anh.

- Không được, mama phải ngồi cạnh Phi Phi

- Không được. Con không ngoan baba sẽ đưa con sang ở với ông bà.

- Baba....baba chưa bao giờ ăn hiếp Phi Phi như vậy...huzz...

Cậu bé mếu máo nói, anh thì không biết nói gì chỉ để mặc cậu bé mếu máo, kẻ lẽ.

- Mama... Baba ăn hiếp Phi Phi...mama phải bên phe Phi Phi...

Cậu bé đột nhiên chạy đến trong lòng mình thở thê... Cậu bé làm mình cảm thấy thật buồn cười. Có lẽ chiến tranh này mình phải giải quyết mới được, mình lên tiếng hòa giải:

- Được rồi, hai người đừng cãi nữa. Phi Phi con sang một ghế ngồi, để mama ngồi giữa hai người là được rồi phải không?

- Đúng vậy. Phi Phi nhanh sang kia ngồi

Anh như vớ được phao cứu sinh, vui vẻ ra lệnh cho Phi Phi. May mắn là Phi Phi cũng vui vẻ làm theo, nhờ vậy mà bữa ăn diễn ra suông sẻ...

Sau khi ăn tối xong Phi Phi nhanh chóng kéo tay mình đi ra sau vườn, để mặc anh bức dọc đi theo sau. Giữa cuộc trò chuyện giữa mình và Phi Phi thường hay chen giữa vài câu hỏi, câu nói mang không ít giằng co. Lúc này cả ba người đang ở chỗ xích đu giữa vườn hoa, nơi lúc trước mình hay cùng Vivi chơi đùa. Chợt nhớ đến đã mấy hôm không về nhà, không biết tình hình của Vivi như thế nào, mình ngó ý muốn về nhà với anh:

- À đã mấy hôm không về nhà, không biết Vivi ở nhà như thế nào, tôi muốn trở về xem xem.

- Không phải đi...

Hình như anh chưa nói hết câu mình đã tức giận vặn hỏi ngược lại anh:

- Anh thật vô lý, tôi chỉ muốn về xem Vivi thế nào thôi mà anh cũng không cho là sao? Dù sao cũng là anh tặng nó cho tôi, anh cũng phải có phần trách nhiệm chứ. Dù anh không cho tôi cũng sẽ đi...

Anh bị đáng về tức giận của mình chọc cười, anh không cách nào nhịn được cười, điều đó làm mình càng thêm tức giận:

- Anh cười cái gì chứ? Tôi đi đây!

Mình dùng dần bước đi thì tay đã nhanh chóng bị anh nắm lại, anh kéo mình quay về đứng trước mặt anh rồi mới từ từ nói:

- Anh đã nói là không phải đi, vẫn cái tính hấp tấp như trẻ con. Chú Lý!

Anh cất giọng gọi bác quản gia, sau đó bác ấy liền dẫn theo Vivi bước đến chỗ mình. Thì ra anh đã cho người đến nhà mình mang Vivi sang, mình tò mò hỏi:

- Anh đã cho người sang nhà tôi mang Vivi qua sao?

- Không chỉ có Vivi, tôi đã bảo họ mang hết đồ cần thiết của em về, từ giờ em không cần quay lại đó nữa

- Anh....anh thật quá đáng, sao anh biết tôi chấp nhận ở lại đây mà mang đồ tôi đến?

- Dù em có muốn đi anh cũng không bao giờ cho em đi đâu nữa. Em đừng có chấp như vậy. Ngoan! Em chăm sóc cho Vivi đi, với cả chơi với Phi Phi

nữa. Anh có việc cần làm. Có thể tối nay anh về trễ, em giúp anh cho Phi Phi ngủ.

Phi Phi nghe vậy lạnh lẽo lên tiếng:

- Baba cứ đi đi không cần lo cho Phi Phi, đã có mama lo cho Phi Phi rồi
- Đúng vậy, giờ con có mama rồi nhưng nên nhớ mama là của baba. Không được giành đó.

Nói rồi anh rời đi, cuộc nói chuyện của hai cha con kết thúc, cuộc nói chuyện về việc mình ở lại đây cũng kết thúc. Điều đó đã ngầm khẳng định mình sẽ không rời đi được nữa.

Mình chơi cùng Vivi và Phi Phi đến 9h hơn thì đã đến lúc cho Phi Phi đi ngủ.

- Được rồi Phi Phi, chúng ta đi ngủ thôi
- Nhưng mama, Phi Phi muốn chơi nữa, chúng ta chơi thêm một lúc được không?
- Không được, đã trễ rồi. Nếu con không đi ngủ baba sẽ tức giận đấy.
- Hừ baba lúc nào cũng ức hiếp con. Thật quá đáng. Nhưng mà mama từ giờ phải bên Phi Phi đấy.
- Được rồi. Đi ngủ thôi

Mình dẫn Phi Phi lên phòng, phòng cậu bé nằm cạnh phòng mình. Mình giúp cậu bé thay đồ ngủ, dẫn cậu đi đánh răng rửa mặt. Khi lên giường thì đã sạch sẽ, mắt mê để đi ngủ, mình cũng leo lên giường cùng cậu bé, định dỗ cậu bé ngủ mới rời đi. Phi Phi hỏi:

- Mama ngủ cùng Phi Phi được không? Phi Phi đợi ngày này lâu lắm rồi, lâu lắm mới có người ngủ cùng Phi Phi
- Baba thường không ngủ cùng con sao?
- Đúng vậy. Tuy baba rất thương Phi Phi nhưng baba không có thời gian nên chưa bao giờ ngủ cùng con. Bây giờ đã có mama, mama sẽ ngủ cùng Phi Phi có phải không?
- Baba con rất bận sao?
- Đúng vậy. Lúc nào baba cũng đi làm, sáng đi đến chiều baba mới về. Lâu lâu baba cùng Phi Phi ăn tối, rồi lại đi, toàn là ông Lý cho con đi ngủ.
- Được rồi, không sao hết. Từ giờ mama sẽ ngủ cùng Phi Phi mỗi tối, được chưa nè?
- Yeah!!! Mama chúng ta đi ngủ thôi. Mama đọc truyện cổ tích cho Phi Phi nghe nha.
- Được rồi.

Mình vui vẻ đến kệ sách trong phòng, cầm ra quyển truyện cổ tích đọc cho Phi Phi nghe. Câu truyện chưa được một nửa cậu bé đã ngủ say trong lòng mình. Sau khi đặt cậu bé nằm lại ngay ngắn, đắp lại chăn, kiểm tra nhiệt độ phòng, mình tắt đèn rồi ra khỏi phòng trong im lặng..

Cảm giác này không biết sao yên bình, hạnh phúc đến lạ. Mình chợt mong cảm giác này sẽ kéo dài mãi..

Mình quay lại phòng tắm rửa để chuẩn bị đi ngủ, quả thật anh đã cho người đến dọn đồ của mình về, tất cả đồ cần thiết thì đã được sắp xếp ngay ngắn trong phòng mình.

Mình rất nhanh đã lên giường và chìm vào giấc ngủ, có lẽ do mới bệnh nên cơ thể mình cần thêm thời gian để hồi phục.

Trong cơn mê ngủ, đột nhiên mình cảm thấy một vòng tay ôm lấy cơ thể mình, mình hét hoảng giật mình dậy, thất thanh hỏi và dòi cơ thể cách xa người đó nhất có thể.:" AI ĐÂY? "

Mắt mình dần thích nghi với bóng tối, dáng người thân quen đang ngồi trên giường và giọng nói trầm ấm trả lời: " Là anh "

- Anh....anh sao lại ở trong phòng tôi? Có phải anh nhầm phòng không?
- Anh muốn ôm em ngủ. Chúng ta đi ngủ thôi...
- Không được. Anh nên về phòng mình ngủ thì hơn, anh cũng nên tắm rửa rồi mới ngủ đó. Người anh toàn mùi rượu...
- Vậy anh đi tắm rồi chúng ta đi ngủ.

Anh rời giường tiến về phía phòng tắm trong phòng, không biết vô tình hay cố ý, mà anh dường như đang phớt lờ đề nghị về phòng anh của mình.

Thôi kệ, mình tạm thời chia cho anh nửa cái giường đêm nay vậy. Mình mặc kệ anh, nằm lên giường chuẩn bị đi vào giấc ngủ thì lại bị tiếng nói của anh vọng ra từ phòng tắm đánh thức " Bối Nhì. Em giúp anh lấy bộ quần áo". Mình bắt đầu cảm thấy bức dọc, mình mặc kệ lời nói của anh mà dần dần lại chìm vào giấc ngủ, một lúc sau mình lại bị đánh thức vì tiếng lục đục trong phòng. Sau khi lướt mắt quanh phòng thì mình biết đó là tiếng phát ra từ phòng để quần áo, mình tò mò leo xuống giường đi đến phòng đó.

Khi vào phòng thì mình thấy anh đang mở tủ kiểm gì đó, cánh cửa to đã cheo gần hết người anh chỉ chừa hai bàn chân thôi.

- Anh đang tìm gì vậy?

Nghe giọng mình, anh mới đóng tủ lại.... Trên người anh chỉ choàng chiếc khăn tắm... Trời ơi!!! Mình lỡ thấy rồi, phải làm sao đây???

- Ahhh..... Anh.....Anh sao không mặc đồ vào?

Mình quay lưng lại hỏi anh, mình nghe tiếng trả lời:

- Tất cả là tại em, ai bảo anh kêu lấy giúp anh bộ quần áo em lại nằm ngủ chứ? Nên anh phải vào đây tìm xem có còn sót lại bộ quần áo nào trong đây không?

- Để tôi đi lấy giúp anh. Thiệt tình, sao quần áo của anh sao có thể trong đây mà tìm?

Mình định bước đi thì bị giọng nói nhẹ nhàng của anh níu lại:

- Thời gian em đi, anh hay ngủ ở đây nên ông Lý mới kêu người để trong đây vài bộ quần áo phòng hờ

- Sao anh lại ở đây mà không ở phòng anh? Không phải anh không ngủ ở đâu ngoài phòng của anh sao?

- Lúc trước là như thế, nhưng từ 2 năm trước đây trước, anh hay đến đây khi cảm thấy căng thẳng không cách nào giải tỏa. Em.....

Mình sợ nghe những lời đó của anh, mình mà nghe thì chắc chắn sẽ mũi lòng mất. Do đó mình lảng tránh: " Tôi... Tôi giúp anh lấy quần áo"

Mình nhanh chóng sải bước đến phòng anh, chọn cho anh bộ quần áo đơn giản, thoải mái rồi nhanh chóng quay lại phòng. Khi mình quay lại phòng thì bất gặp anh đang đứng ngoài ban công, bóng lưng đó sao thấy cô đơn lạ thường, mà trước đây mình chưa bao giờ trông thấy. Anh đứng đó và.... Hút thuốc. Thật không thể chấp nhận. Không biết từ khi nào anh lại có thói quen xấu đó. Mình không thể chịu được, nhanh chóng mở cửa bước ra ngoài ban công, mình nhanh chóng dùng tay gạt lấy điều thuốc đang trong miệng anh. Mặc kệ cho điều thuốc đốt trúng tay mình, mình gằn giọng:

- Từ khi nào anh lại hút thuốc như vậy chứ? Căn bản anh biết nó không tốt mà, nhanh bỏ nó đi. Nếu không thì đừng nhìn mặt tôi.

- Em... Đang làm gì thế? Mau buông nó ra, nó đang làm em phỏng. NHANH!

Anh giựt lấy điều thuốc quăng xuống đất, dập tắt nó rồi nhanh chóng kéo mình vào phòng. Mình ngồi xuống giường trong khi anh đi lấy hộp thuốc, lúc này mới để ý đến cảm giác đau rát của vết phỏng. Mình nâng tay lên gần miệng thổi phù phù để xoa dịu cơn đau, anh nhanh chóng bước lại ngồi xuống kế bên, gạt lấy tay mình. Anh dịu dàng vừa sát trùng, bôi thuốc, lâu lâu lại thổi phù phù khi mình xuyết xoa, sau cùng là băng vết thương lại.

Anh còn trách mắng:

- Em nghĩ gì mà lại cầm điều thuốc như vậy chứ? Thấy tác hại chưa?

- Từ khi nào anh lại trở thành như vậy? Lúc trước anh đâu nó sử dụng thuốc.

- Chuyện này em không cần quan tâm.

- Sao lại không quan tâm? Dù anh không quan tâm bản thân thù cũng nghĩ đến Phi Phi chứ, thuốc lá cũng gây ảnh hưởng không nhỏ đến nó. Anh từ lúc nào lại vô trách nhiệm như vậy? Anh đã nhận trách nhiệm nuôi dạy Phi Phi thì phải có trách nhiệm với nó chứ.

- Đủ rồi. Từ giờ anh sẽ bỏ. Em yên tâm đi.

- Anh chắc chắn?

- Anh đã bao giờ nói mà không giữ lời chưa? - lúc này anh đã băng xong vết thương trên tay mình, anh nhẹ nhàng xoa xoa nó rồi bảo " Đi ngủ đi. Khuya lắm rồi"

Mình không nói gì nữa, trở lại giường nằm xuống. Không ngờ anh lại hình thành nhiều tật xấu như vậy, vì mình sẽ ở lại đây, tiếp tục vai trò hôn thê của anh nên tất cả tật xấu đó, phải được sửa chữa hết.

Anh sau khi thay quần áo cũng leo lên giường nằm cạnh mình, phản xạ tự nhiên của mình là nhích ra phía cạnh giường, cách anh càng xa càng tốt. Thấy mình như vậy, anh bật cười nói:

- Sao lại đi ra đó? Anh chưa làm gì em mà, nằm đó coi chừng nửa đêm lăn xuống dưới đất.

- Anh....mặc kệ tôi. Lo ngủ đi, cảm qua đây đó.

Mình mặc kệ anh, rụt người lại về phía mép giường rồi ngủ đi lúc nào không hay.

Sáng sớm khi còn mơ màng trong giấc ngủ, mình cảm nhận bản thân

đang ôm cái gì đó rất lớn, lớn hơn cả cơ thể mình, còn cứng cáp nữa. Mở mắt ra thì.... "Ahhhhhhh"

Mình đang nằm trong vòng tay anh, tay còn thoải mái ôm chầm lấy anh nữa.... Thật không thể tin được.

- Anh....anh.....sao anh lại ôm tôi như vậy? Không phải tôi qua anh hứa sẽ không động vào tôi hay sao?

- Khoan đã, trước khi buộc tội anh, em nên nhớ lại đêm qua chuyện gì đã xảy ra, ai đã ôm ai?

Lúc này hình ảnh lơ mơ của đêm qua từ từ hiện lại.

" khuya đêm qua khi đang ngủ say thì cả anh và mình bị đánh thức vì tiếng động lớn" Rầm"

Nguyên nhân là mình, vì nằm ngay mép giường nhưng tật ngủ của mình rất xấu từ nhỏ nên...kết quả là.... Hôn đất từ lúc nào...

Cả mình và anh đều giật mình thức dậy, nhưng con buồn ngủ lại nhanh chóng kéo đến, chỉ kịp kêu lên một tiếng "Ah " rồi lại chìm vào giấc ngủ. Người ôm mình về lại giường không ai khác là anh, khi đã nằm êm ái trên giường thì mình lại quơ tay tìm cái gối ôm. Không thấy gối ôm chỉ thấy một cái gì đó bự bự, ôm rất chắc tay nên ngủ thẳng căng đến sáng luôn."

Vậy kết luận lại là người chủ động ôm là mình, chứ không phải anh. Thật là mất mặt mà.... Anh bắt đầu chế giễu mình:

- Sao? Em đã nhớ ra rồi phải không? Có phải nên xin lỗi một tiếng vì đã vu oan cho anh không?

- Anh... Anh đang nói gì vậy? Tôi không biết anh đang nói gì. Anh về phòng thay đồ đi không phải còn phải đi làm nữa hay sao?

Nói rồi mình nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh, mặt thì đỏ hết cả lên vì ngượng. Thật là xấu hổ quá mà, lại tạo cơ hội cho anh cười cợt nữa. Anh thì vẫn ngồi trên giường cười thật tươi, sau lại suy nghĩ gì đó rồi mới bước ra khỏi phòng.

Phải một lúc sau khi thoát khỏi con xấu hổ, mình mới đủ can đảm bước xuống dưới nhà và ăn sáng. Khi bữa ăn gần hoàn thành anh mới nói Phi Phi

- Phi Phi ăn nhanh lên nếu như không muốn đi trễ.

- Vâng. Con xong rồi đây.

Phi Phi nhanh chóng hoàn thành bữa ăn rồi chạy ra ngoài mặc đồng phục cho chỉnh tề, mang giày, đợi anh ra thì cùng đến trường luôn.

Anh hỏi mình:

- Em có muốn đi cùng không? Đu dễ biết, có gì thì em có thể giúp anh đưa đón Phi Phi khi anh bận

- Được thôi. Đợi một lát, tôi lên thay đồ cái đã

Mình nhanh chóng lên trên thay một chiếc đầm sườn màu đen rồi xuống nhà cùng anh đưa Phi Phi đến trường. Trên đường đi Phi Phi rất phấn khích, cứ lủi lo hết chuyện này đến chuyện khác. Cậu bé còn nói:

- Mama cuối tuần là ngày hội "Ba mẹ và bé" baba với mama đi cùng Phi Phi nhé

- Được rồi. Mama sẽ đi

- Mấy năm trước chỉ toàn baba hay cô Vân dẫn Phi Phi đi. Năm nay hay quá, có mama đi cùng. Các bạn sẽ không còn hỏi Phi Phi là mama Phi Phi đâu nữa.

- Được rồi. Phi Phi ngoan, giờ đã có mama, Phi Phi không cần cảm thấy thiếu thốn nữa.

Mình đau lòng ôm lấy cậu bé, dù nó không phải con ruột mình nhưng, nhưng nhìn tình cảnh thiếu tình thương của mẹ, thật sự mình không chịu được.

Sau khi đưa Phi Phi đến trường, trên xe chủ còn anh và mình, anh mới cất tiếng hỏi:

- Em muốn đi đâu? Về nhà hay đến công ty?

- Về nhà của tôi

- Tất nhiên nhà anh cũng là nhà em.
- Nhà tôi thời gian trước
- Anh đã kêu người chuyển đồ hết rồi, em còn về đó làm gì. Huống hồ đó là nhà cũ của người họ Hoàng.
- Tôi muốn đến tiệm bánh ở thị trấn, mọi chuyện ở đó vẫn chưa giải quyết ổn thỏa.
- Được thôi. Sau khi xong việc thì gọi, anh sẽ kêu người đến đón em.

Anh chở mình một mạch đến tiệm bánh ở thị trấn của mình.

Mình xuống xe, đi thẳng vào tiệm bánh mà không thèm quay đầu lại, vừa bước vào đã thấy cô bé Na Na và Tiểu Tuyết vui vẻ chạy ra chào đón. Hai người liên tục hỏi han sự vắng mặt của mình mấy hôm nay. Mình chỉ nói rằng có một số việc nên phải chuyển đi, không ở đây được nữa. Mình còn dặn hai người phải lo cho tiệm bánh, vì từ giờ mình giao lại tiệm bánh này cho hai người quản lý. Na Na lộ rõ vẻ nghi ngờ hỏi

- Chị Bối Nhi, không phải chị hết chuyện giỡn rồi chứ? Chuyện này không mang ra đùa được đâu.
- Chị không đùa, đây là sự thật. Từ giờ tiệm bánh phải nhờ vào hai em rồi. Đừng buồn, lâu lâu chị lại đến thăm hai em. Nếu thấy cực thì thuê thêm người phụ các em
- Em cảm ơn chị.

Cô bé NaNa ôm chầm lấy mình. Rồi rít bảo " Em và chị Tiểu Tuyết sẽ dốc hết sức lo cho tiệm bánh, chị nhớ thường xuyên đến chơi nhé. Mang cả Phi Phi đi nữa nhé, em muốn chơi với nó.

-Được rồi.

Lúc này đột nhiên Tiểu Tuyết hỏi mình:

- chị Bối Nhi, chiếc xe đưa chị đến đây rất quen
- Quen? Em thấy bao giờ rồi sao?
- Vâng. Chị nhớ ông Lý không? Khách quen hay mua bánh ở đây mà chưa bao giờ thấy mặt
- Chị nhớ... Vậy là...
- Người đó đã luôn đến đây.

Vậy là anh đã luôn biết mình ở đây, thậm chí còn ủng hộ mình nữa. Anh đã biết từ lúc bắt đầu nhưng đến bây giờ mới giờ trò để kéo mình về. Lý do của anh là gì?....

Sau khi nói chuyện một lúc, mình lấy xe đạp chạy về nhà trước đây ở. Mọi thứ ở đây vẫn vậy, mình vào nhà lấy thêm vài thứ cần thiết rồi nhìn căn nhà này lần cuối. Sau đó mới quay lưng hướng đến thị trấn.

Khi mình đến thì xe của Hani đã đến đợi từ lúc nào, mình vào tạm biệt hai cô bé kia rồi lên xe chạy về thành phố.

Trên đường về mình cứ mãi chìm trong suy nghĩ tại sao anh biết mình ở đó mà vẫn âm thầm quan sát chứ không đến bắt mình về liền. Câu hỏi của Hani đã kéo mình về:

- Cũng gần đến giờ cậu chủ nhỏ tan học rồi, phu nhân có muốn đến đón cậu ấy không?
- Được, chị chạy xe đến trường đi.

Khi xe đến trường thì học sinh cũng ra về, các cô cậu đang xếp hàng chờ phụ huynh đến thì được cô giáo đưa ra. Mình vừa xuống xe đã thấy bóng dáng Phi Phi ngó ra ngoài, chờ xem Hani đã đến đón chưa hay sao ấy. Vì bình thường vẫn là Hani đảm nhận việc đưa đón Phi Phi. Mình bước lại gần nơi cô giáo và các cậu nhóc đang đứng, cô giáo thấy mình liền hỏi:

- Không biết cô đây đón em nào vậy? Hình như chưa bao giờ thấy cô.
- Chào cô, tôi đến đón Phi Phi
- Phi Phi? Bình thường đâu phải cô đón Phi Phi. Xin lỗi chúng tôi không thể để Phi Phi đi cùng cô, đây là để đảm bảo an toàn cho các bé.
- Tôi hiểu. Chị Hani

Mình cũng không còn cách nào ngoài việc cầu cứu Hani đang đứng ngoài xe đợi.

Lúc này Phi Phi chạy lao đến gần mình sau khi trông thấy, miệng mồm lạnh lẽo kêu lên.

- Mama.....mama đến đón Phi Phi sao?

- Phi Phi.....

Phi Phi đang chạy đến chỗ mình thì đã bị một cô giáo giữ lại, cô ấy hỏi Phi Phi:

- Phi Phi, người này con quen sao? Con chắc chứ?

- Vâng. Đó chính là mama của con.

- Thật sao?

Có vẻ cô gái đó vẫn chưa tin đây là sự thật, lúc này Hani đã đến gần đây từ lúc nào.

- Cô Giang đây là Triệu phu nhân, mẹ của Phi Phi.

- À vậy sao? Xin lỗi phu nhân.

Cô giáo đó đến lúc này mới xác nhận mình không phải người xấu đến bắt Phi Phi đi.

- Không sao. Cô làm như vậy là rất tốt, tôi càng yên tâm rằng bọn trẻ sẽ được đảm bảo an toàn.

Sau đó mình dẫn Phi Phi lên xe để về nhà, khi xe đang đi rồi thì Hani mới nói cho mình biết lý do cô giáo lúc nãy lại khát khe, cẩn thận như vậy. Đó là vì cô ấy là người Phong đã chọn để bảo vệ Phi Phi khi đến trường, đó là lý do cô ấy luôn cẩn thận với người lạ muốn tiếp cận Phi Phi. Có vẻ như cô ta cũng là người trong Hắc Long Bang và thân phận bên ngoài là một cô giáo.

- Sao chúng ta lại đi đường này, đây là đường đến công ty mà? Đường về nhà ở hướng ngược lại.

Mình thắc mắc khi xe đang chạy theo hướng đến công ty.

- Thừa phu nhân, ngài Phong có dặn sau khi đón thiếu gia sẽ trở lại công ty.

- À được rồi.

Không biết đến công ty để làm gì, mình đang định sẽ quay về nhà ba mẹ mình để làm rõ một số chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Mình cùng Phi Phi đến công ty rồi đi thẳng lên phòng giám đốc cao nhất của tòa nhà. Lúc lên đến nơi thì đã thấy thư ký của anh đứng đợi sẵn, anh ta nói:

- Phu nhân, thiếu gia! Giám đốc hiện đang có cuộc họp cổ đông, cảm phiền phu nhân và thiếu gia vào phòng ngồi đợi.

Mình dắt Phi Phi đến phòng làm việc của anh đợi, trong khi chờ đợi cậu nhóc rất hiếu động, chạy nhảy khắp nơi không ngừng nghỉ.

- Phi Phi con đừng chạy lung tung nữa, coi chừng té ngã đó.

- Vâng mama. Mama.....mama Phi Phi muốn đi ăn Pizza, mama dẫn Phi Phi đi ăn đi nha...

Cậu bé đột nhiên chạy lại ôm lấy cánh tay mình nài nỉ, sự đáng yêu đó tất nhiên đã đánh gục mình

- Được rồi. Sau khi gặp baba chúng ta đi ăn pizza, được không?

- yeahhhh

Đột nhiên giọng nói anh vang lên:

- Chúng ta đi thôi, đi ăn pizza

Anh đã đứng ngay cửa từ lúc nào và có lẽ anh cũng nghe hết câu chuyện giữa hai mẹ con

- Không phải anh phải họp cổ đông sao? Sao lại quay lại sớm như vậy.
- Không gì quan trọng bằng việc đưa hai mẹ con đi ăn pizza. Phi Phi chúng ta đi thôi

Phi Phi vui vẻ, nhanh chân chạy đến bên cạnh anh, nắm lấy tay anh và được anh bế lên tay. Tay còn lại anh giờ ra, hướng về phía mình ra dấu bảo mình đi đến. Mình đi đến gần nhưng không nắm tay anh, cứ bước đi bên cạnh anh và Phi Phi, rồi anh đã chủ động nắm lấy tay mình kéo đi.

Mình có hơi bất ngờ nhưng rồi cũng để mặc anh nắm tay bước đi. Cả gia đình ba người cùng đi ra khỏi công ty trong cái nhìn ngưỡng mộ, tò mò của mọi người, còn có cả tiếng bàn tán nữa. Nhưng mình không để ý đến những cái nhìn cũng như lời bàn tán đó.

Ra đến cổng công ty, xe đã được chuẩn bị sẵn. Người lái xe cho anh vẫn là bác Lý, bác cung kính cúi người hỏi:

- Chúng ta sẽ đi đâu thưa ngài Phong?
- Hôm nay để tôi lái, ông về trước đi
- Dạ vâng ạ

Anh để Phi Phi ngồi ở ghế sau, mình cũng định sẽ ngồi cùng Phi Phi ở ghế sau nhưng khi bước lại gần thì cửa xe đóng lại. Anh quay sang bảo mình:

- Em ngồi ghế phụ đi
- Tôi...tôi ngồi cạnh Phi Phi thì tốt hơn.

Phi Phi lại nhanh miệng hơn phá hoại hết hoạch của mình "Mama...Phi Phi ngồi một mình không sao. Mama cứ ngồi cạnh baba đi."

Mình đành ngậm ngùi bước lên ghế phụ trước mặt, mà đã được mở cửa đợi sẵn trong ý cười chiến thắng của anh.

Chiếc xe chở ba người chạy thẳng đến cửa hàng pizza, sau đó cả ba người cùng đi xem phim. Hôm nay Phi Phi có vẻ rất vui, cậu bé cứ cười nói suốt cả ngày, chạy lung tung cả ngày mà không thấy chán.

Khi lên xe chuẩn bị về nhà thì mình nói với anh:

- Chờ tôi về nhà ba mẹ tôi rồi anh hãy chờ Phi Phi về.
- Có chuyện gì sao?
- Tôi muốn nói rõ mọi chuyện với ba mẹ tôi.
- Phi Phi, chúng ta đến nhà ông bà ngoại.

Đột nhiên anh lại lớn giọng nói với Phi Phi

- Không cần. Anh đưa Phi Phi về trước đi, sáng mai thằng bé còn đi học.
- Mama ngày mai Phi Phi không phải đến trường, ngày mai có thể nghỉ để chuẩn bị cho ngày hội ba mẹ.

Phi Phi đã vô cùng háo hức nên lập tức lên tiếng để được đến gặp ông bà ngoại.

- Ồ vậy sao? Vậy chúng ta cùng đến nhà ông bà ngoại

Hai cha con này giống như đã tập từ trước rồi vậy, diễn xuất rất hợp ý nhau đến nỗi mình cũng không còn đường nào khác, phải dẫn theo hai cha con họ.

Xe nhanh chóng chạy đến biệt thự của nhà họ Lâm, nơi mình lớn lên từ bé, thật thân quen. Đã lâu rồi không nhìn thấy, chợt thấy nhớ quá, mọi cảm xúc như muốn vỡ òa.

Xe chạy thẳng vào sân trong sự chào đón của mọi người, mình thấy lạ. Mình đến đây không hề có thông báo, sao mọi người lại tập hợp lẹ như vậy, xe anh lại có thể tự động chạy vào mà không cần qua phòng bảo vệ ngoài cổng.

Khi xe dừng hẳn trước nhà chính, mình nhìn thấy họ, ba, mẹ cùng chị gái Gia Hân của mình. Họ đứng đó ngóng trông, không lẽ họ đã biết mình quay về?

Mình hấp tấp muốn mở cửa xe, lao thẳng về phía họ nhưng đã bị anh ngăn cản.

- Em không thể xuất hiện không không vậy được. Ngồi đây đợi, anh và Phi Phi sẽ xuống trước, khi nào anh gọi hãy ra.

Nói rồi anh dẫn Phi Phi xuống xe, đi thẳng đến thềm cửa trước nhà, nơi cả nhà ba người của gia đình mình đang đứng đợi. Phi Phi vui vẻ lao vào lòng mẹ mình, nhận được sự yêu thương từ mọi người, mình cũng thấy hạnh phúc. Quái lạ, sao mọi người giống như thân quen lắm vậy đó. Mọi người đã biết Phi Phi rồi sao?

Anh dẫn Phi Phi đến chỗ ba mẹ, sau màn tình cảm của cậu nhỏ dành cho mọi người thì anh mới lên tiếng sau lời nói của mẹ mình " Chúng ta mau vào nhà đi, mẹ chuẩn bị cơm tối rồi."

- Khoan đã mẹ, ba con còn đưa một người đến.

Anh quay ra xe mở cửa, nắm tay mình bước ra trong sự ngạc nhiên, vui mừng của mọi người. Tất cả cùng đồng thanh thét lên " Bối Nhi "

Mình mỉm cười đi về phía mẹ mình, bà đã vui mừng đến nỗi rơi lệ rồi, mình lao vào lòng bà, lồng ngực ấm áp thân quen làm mình rất hạnh phúc. " Mẹ, con xin lỗi vì đã biến mất, chắc mẹ lo lắng lắm"

Bà đáp lại trong nghẹn ngào sau đó cả nhà cùng đi vào trong ngôi xuống" Không sao, không sao. Về là tốt rồi, mọi người mau vào nhà đi"

Sau khi tất cả mọi người đã yên vị trên ghế, chỉ có Phi Phi là không chịu ngồi yên, cứ nhảy từ vòng tay người này sang vòng tay người khác. Mình thấy lạ lắm, sao họ lại có vẻ thân thiết đến vậy?

- Mẹ, mẹ biết Phi Phi sao?

- Không những biết mà còn rất thân nha.

Mình trung ra về mặt ngờ nghệch khiến mọi người phì cười, sau đó mẹ mới nói tiếp

- Hầu như tuần nào Phong cũng đưa Phi Phi sang đây chơi nên tất nhiên bà cháu ta phải thân với nhau chứ phải không?

Phi Phi đang ngồi trong lòng mẹ cũng hứng khởi lên tiếng đồng tình " Đúng vậy đó mama. Phi Phi rất thích đến chơi cùng ông bà"

Sau một hồi trò chuyện thì mọi người cùng đi đến phòng ăn và ăn tối trong vui vẻ. Khi mọi người đã ăn tối no nê thì mình dặn Phi Phi:

- Phi Phi con kêu baba dẫn ra vườn chơi đi. Mama có chút chuyện phải nói với ông bà

- Chuyện đó không thể cho Phi Phi và baba nghe cùng sao?

Cậu nhóc thiệt mà lạnh mà, khiến mình phải phì cười, xoa đầu cậu nhóc rồi nói tiếp:

- Không phải không thể nhưng chưa phải lúc. Đi đi...

Cậu bé có vẻ đã hiểu chuyện, nhanh chóng chạy đến kéo anh đi ra vườn để lại gia đình mình. Mình thở phào nói:

- Con muốn nói chuyện với mọi người

Mẹ cùng ba mình ngồi xuống ghế, chị Hân thì ngồi đối diện. Mẹ mình bảo " Được rồi. Ngồi xuống rồi nói"

Mình cũng ngồi xuống vị trí còn trống cạnh chị Hân rồi nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề

- Ba, mẹ con muốn biết chuyện 2 năm trước. Ba có liên quan phải không?

- Con gái, nghe ba nói. Chuyện xảy ra hoàn toàn là lỗi của ba, vì ba đã quá tin người nên công ty mới bị lấy làm bình phong để người đó phạm pháp. Khi ba phát hiện đã không hợp tác nữa, cứ nghĩ mọi chuyện sẽ không còn gì đáng ngại. Nhưng.....

- Nhưng sao hả ba?

- Để mẹ nói tiếp. Sau đó mới biết người đứng đằng sau chuyện đó là Phùng Huy ba của Phùng Gia Gia. Ông ấy cố tình hãm hại để uy hiếp con và Phong, sau khi bắt Phùng Gia Gia thì ông ta đã nói chuyện ba con cho Phong biết. Ông ta buộc Phong phải coi cái thai là thật, cũng như dằm vào con thì mới không báo chuyện của ba cho cảnh sát. Phong vì không muốn con lo lắng nên đành chấp nhận, nó đã rất đau khổ khi khiến con rơi nước mắt.

Nghe đến đây mình đã phần nào hiểu được nỗi khổ tâm của anh. Lỗi là do mình, có tí chuyện cũng không thể chịu đựng, không thể sẻ chia cùng anh. Mình chỉ biết chạy trốn thôi, không thể trách anh. Người đáng trách là mình, lúc này cảm giác tội lỗi đã bủa vây lấy mình, làm mình không thể ngồi yên. Mẹ mình lại kể tiếp:

- Sau khi con bỏ đi được một tháng, Phong nó mới vực lại được tinh thần. Chứ trong một tháng đầu nó cứ tự nhốt mình trong phòng, không tiếp xúc với ai, bỏ mặc công việc không lo. Nó cứ như người mất hồn, ngày đêm say sưa vì nhớ con, sau đó không biết từ khi nào nó lại hình thành thói quen hút thuốc. Khi bình tĩnh lại là khi nó đã tìm ra được nơi con ở, biết con vẫn sống tốt. Nó đã làm mọi chuyện để tìm ra tội ác của Phùng Huy, tìm lại trong sạch cho ba con. Cuối cùng Phong đã tìm đủ bằng chứng để chứng minh ba con trong sạch, cũng như bằng chứng chứng minh Phùng Huy là người đứng sau mọi chuyện.

Mình sốt ruột hỏi:

- Sau đó họ đã bị xử lý như thế nào? Theo con biết về anh ấy thì Phong không phải người dễ yên cho kẻ khác qua mặt mình.

Ba mình tiếp lời:

- Sau đó ông ta và con gái Phùng Gia Gia đã bị bắt về trụ sở, còn họ bị gì thì Phong nhất quyết không nói. Đến giờ họ cả dòng họ Phùng đã gần như bị xóa sổ, không ai còn nhớ đến sự hiện diện của dòng họ đó nữa

- Thật vậy sao? Chuyện gì đã xảy ra với họ? Có phải vẫn còn bị giữ ở trụ sở?

Nghĩ vẫn cứ quay quanh đầu mình cho đến khi mẹ mình lại ngồi cạnh, ôm lấy mình và ôn tồn nói

- Bối Nhi, con hãy tha lỗi cho Phong. Nó thật sự không cố ý làm tổn thương con đâu, tất cả chỉ là do bất đắc dĩ.

- Con biết mà mẹ, tất cả là lỗi của con. Do con không hiểu anh ấy, nên đã hiểu lầm

- Đó cũng không phải là lỗi của con, con gái à. Con đừng đổ hết lỗi về bản thân

Mẹ mình đã bắt đầu nghẹn ngào, điều đó cũng khiến mình nghẹn ngào. Nhưng không! Mình không còn là Lâm Bối Nhi yếu đuối 2 năm trước nữa, mình phải mạnh mẽ.

Lúc này đột nhiên một bàn tay nhỏ bé đưa lên chùi đi giọt nước mắt trên mặt mẹ mình, đó là Phi Phi. Cậu bé lo lắng hỏi:

- Bà ngoại, có chuyện gì vậy? Sao bà lại khóc? Bà dạy Phi Phi là phải mạnh mẽ, không được khóc nhè, bà cũng không được khóc.

- Phi Phi ngoan, bà không khóc, chỉ là bụi vô mắt thôi.

- Thật vậy sao? Vậy thì tốt.

- Phi Phi sao con lại quay lại sớm như vậy? - mình thở thê hỏi Phi Phi và đưa mắt nhìn anh đang đứng ngoài cửa

- Do baba nói có việc nên phải nhanh chóng về

Mình quay sang hỏi anh

- Anh có việc sao?

- Đúng vậy. Nếu em muốn ở lại cũng không sao, anh sẽ quay lại đón em vào ngày mai.

- Không. Chúng ta về luôn. Phi Phi chào ông bà, chào cô Hân rồi chúng ta về

Cậu bé mỉm cười, vẫy tay chào mọi người " Ông, bà, cô Hân Phi Phi về đây. Hôm sau lại đến chơi với mọi người.

- Được rồi. Phi Phi ngoan về với baba mama nhé.

Trên đường về nhà chỉ có Phi Phi luyên thuyên kể hết chuyện này đến chuyện khác. Còn giữa mình và anh là bầu không khí không biết chính xác là gì, là ngại ngùng hay giận hờn nên không biết phải nói những gì.

Về đến nhà mình dẫn Phi Phi lên phòng tắm rửa, lúc mình nắm tay Phi Phi bước đi, nghe loáng thoáng hình như anh có gọi " Bối Nhi..." nhưng không nói gì nữa, mình cũng hơi hụt hẫng nhưng thôi.

Không biết bản thân mình đang mong đợi điều gì từ anh, là sự mở lời hay một lời xin lỗi chính thức?

Một bầu không khí im lặng cảm quản quanh mình và anh cho đến lúc trở về nhà. Sau khi cho Phi Phi lên phòng tắm rửa và đi ngủ mình mới quay trở về phòng tắm rửa, thay bộ váy ngủ. Mình định sẽ đi ngủ lun nhưng lại có cảm giác thèm ăn kem dứa dổi, sau hồi đắn đo mình đã quyết định sẽ xuống bếp lấy kem ăn:))

Thật may mắn, lúc này do đã khuya nên mọi người đều đã đi nghỉ ngơi rồi, dưới nhà không còn ai cả. Mình chỉ mò đường đi trong ánh sáng mờ ảo của đèn nhỏ trên tường mà tiến tới bếp.

Cuối cùng mình đã đến được với hộp kem socola trà xanh được giấu sâu trong ngăn đông. Lý do là tránh tình trạng Phi Phi lén ăn quá nhiều, nhưng giờ đây nó đã là của mình. Tự nhiên trong lòng thấy vui sướng quá độ, nhanh chóng nhảy chân sáo đến tủ lấy ra cái muỗng, rồi ngồi hẳn lên kệ bếp ăn kem luôn.

Lâu lắm rồi mình không ăn kem buổi tối như vậy, cảm giác thật sướng. Mọi suy nghĩ của mình, mọi điều đắn đo đều biến mất hết, chỉ còn tập trung vào hộp kem trên tay thôi...

Sau khi ăn xong mình nhanh chóng thu dọn hiện trường vào "phòng" thẳng lên phòng như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Mờ cửa nhanh chóng vào phòng rồi đóng cửa lại. Mình định sẽ vô phòng vệ sinh đánh răng rồi sẽ đi ngủ luôn, đột nhiên cửa ban công mở ra, các tấm rèm cũng theo gió mà tung bay. Một bóng người từ phía ngoài bước vào, mình hết hoảng thủ sẵn tư thế trốn chạy nhanh nhất có thể. Từ từ người đó cũng lộ mặt, mình thở phào, thì ra đó là Anh.

- Sao anh lại ở đây? Giờ đã khuya rồi mà?

- Anh cũng nên hỏi em là em mới đi đâu về đó. Không phải nên đi ngủ rồi hay sao mà còn đi lung tung.

- Tôi...tôi chỉ đi hóng gió chút thôi.

- Thật sự là hóng gió? Không phải em mới lên ăn kem xong sao?

- Sao anh....?

- Chịu nhận rồi sao? Đúng là cô gái ngốc, ăn lên còn để lại dấu vết

Anh tiến lại dùng tay chùi đi vết kem còn dính lại gần miệng mình.

Thiệt là ngu ngốc, sao mình có thể bất cẩn như vậy được chứ? Đúng là ăn vụng quên chùi mép mà.

- Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi. Sao anh lại ở đây giờ này?

- Nhớ em nên đến tìm, chồng đến tìm vợ không được sao?

- Anh....anh nói gì vậy? Ai là vợ anh?

- Vợ anh chỉ có một người thôi. Hiện giờ cô ấy đang ở đây, em có muốn gặp không.

Gì vậy? Ở đây không phải chỉ có anh với mình thôi sao? Còn hỏi mình muốn gặp không, anh có ý gì đây? Mình hơi sợ sợ rồi.

- Anh....anh đang nói gì vậy? Ở đây không phải chỉ có hai chúng ta thôi sao?

- Đi theo anh thì em sẽ biết ngay thôi

Anh nhanh chóng nắm lấy tay mình kéo vào phòng quần áo, tiến đến chiếc gương lớn trong phòng. Anh để mình đứng trước gương, anh thì vòng ra sau lưng mình. Mình vẫn còn trong tâm trạng hoang mang, anh lại kề sát tai mình thì thầm. "Đó chính là vợ anh"

Tay anh chỉ về hướng chiếc gương phản chiếu hình ảnh của mình trong đó. Anh đặt tay lên eo mình xoay người mình lại nói:

- Mọi chuyện trước đây đã là quá khứ, chúng ta hãy cùng nhau viết tiếp tương lâu của gai đình chúng ta. Được không?

- Nhưng....nhưng....

- Không phải em đã tự biết hết mọi chuyện rồi sao? Giờ trả lời anh biết em có còn yêu anh không?

- Tôi....tôi...

- Khoan đã trước tiên hãy sửa lại cách xưng hô. Anh không thích em xưng hô như vậy với anh chút nào.

- Tôi....

Mình chưa kịp nói tiếp chữ thứ hai đã bị anh dùng môi của anh khóa lấy môi mình, trao một nụ hôn sâu.

Đến khi mình dùng sức đánh lên vai anh anh mới buông mình ra.

- Đây là hình phạt cho việc không nghe lời.

- Anh thật không nói lý lẽ, anh phải để tôi....

Anh lại định khóa môi mình, nhưng thật may là mình đã né được rồi nhanh chóng nói ra lý lẽ của mình "Phải để từ từ người ta tập quen chứ. Cũng lâu lắm rồi, người ta....người ta...."

- Em làm sao hả bảo bối?

- người ta....người ta ngại chứ bộ

Lúc này mặt mình đã đỏ hết cả lên, mình, mình nhanh nhanh thoát khỏi vòng tay anh và chạy ra ngoài. Lao thẳng lên giường trùm kín chăn rồi la lên:

- Em đi ngủ đây. Anh về phòng đi.

Một hồi sau mình nghe tiếng chân xa dần, cùng với tiếng đóng mở cửa mới thở phào mở chăn ra. Thì...

- SAO anh còn ở đây? Không phải đã mở cửa đi ra rồi sao?

Trời ơi, anh còn đứng đó, khoanh tay dựa vào cửa phòng. Anh nhìn mình một cách chăm chú với nụ cười nhếch miệng thật bá đạo.

- Anh chỉ là mở cửa ra xong suy nghĩ lại, anh quyết định sẽ ngủ ở phòng em. Nên đóng cửa lại.

Nào ngờ em lại muốn dờ trò với anh.

Anh làm mình á khẩu, không biết phải nói gì tiếp. Mình và anh nhìn nhau, mỗi người lại có một suy nghĩ khác nhau. Một lúc sau mình không chịu nổi nữa, gỡ chăn lên và đi thẳng vào phòng vệ sinh.

Khi trở ra thì anh đã nằm trên giường rồi. Không cách nào có thể đuổi anh xuống nữa, mình tiến lại giường thấy anh đã nằm ngay ngắn, mắt nhắm tịt. Có lẽ anh đã có một ngày mệt mỏi nên khi nằm xuống đã ngủ ngay, vậy mà còn ráng đưa mình với Phi Phi đi ăn nữa.

Mình nhẹ nhàng lấy tấm chăn đắp lên người anh rồi xoay người bước đi, đêm nay mình sẽ sang phòng Phi Phi ngủ vậy. Nhưng chỉ mới đi được hai bước đã có một lực kéo thật mạnh từ phía sau, làm mình mất thăng bằng và ngã hẳn lên giường rồi lọt thỏm trong vòng tay của anh. Mình vẫn không khỏi bất ngờ cho đến khi anh thì thầm vào tai mình:

- Bảo bối đang định đi đâu vậy? Em định bỏ anh lại hay sao?

- Anh...anh không phải đã ngủ rồi sao? Tôi không muốn phá giấc ngủ của anh.

- Em vẫn còn suy nghĩ về chuyện cũ sao? Không phải em đã biết sự thật rồi sao? Vẫn còn giận anh?....

Và sau đó là một ngàn câu hỏi anh dành cho mình, nhưng những câu hỏi đó giống như là đang an ủi mình chứ không phải là cần câu trả lời từ mình.

Mình không chống cự hay vùng vẫy nữa mà nằm im trong vòng tay anh, tự nhiên nghe lời nói của anh mình lại cảm thấy tội thân. Rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến, mình khóc đến đau lòng, khóc đến nỗi ướt cả mảng áo của anh. Cứ khóc cho xả hết mọi đau lòng, mọi uất ức, mình được anh vỗ về vuốt ve càng khiến mình đau lòng hơn nữa.

Một lúc sau mình mới nín hẳn không khóc nữa, anh mới buông mình ra rồi ngồi dậy, anh dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt tèm lem của mình, rồi anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt còn trên má.

- Được rồi, không được khóc nữa. Từ giờ em không được khóc nữa, mọi chuyện đã qua rồi.

- Tất cả là tại anh.... Tại anh.

- Được rồi, tất cả là tại anh, tại anh ngu ngốc, tại anh tự quyết định mọi chuyện nên mới khiến bảo bối chịu khổ. Anh xin lỗi.

- Tại anh.... Anh không chịu nói cho em biết, anh khiến em hiểu lầm. Anh lại không đến tìm em, khi em trở về anh cũng không chịu giải thích, lại để em nghe sự thật từ người khác.

Mình tiếp lời anh để kể ra những sai lầm, cũng như lỗi lầm của anh.

Anh liền vòng tay ôm lấy mình, nhẹ nhàng vỗ về, xoa nhẹ tấm lưng của mình rồi nói:

- Tất cả lỗi lầm của anh, em bỏ qua được không? Từ giờ chúng ta sẽ trở lại như trước, viết tiếp câu chuyện tình yêu của chúng ta được không?

Mình giữ im lặng không nói gì, đột ngột đẩy anh ra. Mình nhìn thấy một thoáng bất ngờ trên khuôn mặt anh " Có chuyện gì sao Bảo Nhi? Em không đồng ý tha lỗi cho anh sao? "

- Chuyện em muốn nói đến là chuyện cô gái kia. Hiện giờ cô ta đang ở đâu?

- Vẫn bị giam giữ ở trụ sở

- Cô ta thật sự không có con với anh phải không?

- Anh đã nói là không. Em vẫn không tin lời anh nói sao?

- Không phải là không tin nhưng để chắc chắn em mới hỏi lại thôi.Được rồi, coi như vấn đề cô ta tạm gác lại. Tiếp đến là về Phi Phi. Em biết đó là con của Vân, nhưng hiện giờ lại xem anh và em là ba mẹ. Vậy sau này thì sao?

- Chuyện này anh đã có tính toán. Cứ để mọi chuyện theo tự nhiên, khi Phi Phi nó hiểu chuyện thì việc nói hay không là quyết định của Vân. Ngoài ra anh vẫn coi nó là con trai, nó vẫn coi em là mẹ. Em có thể chấp nhận Phi Phi không?

- Tất nhiên là có thể. Em vẫn luôn xem Phi Phi là con trai của mình. Dù sau này em có thêm đứa con nào thì Phi Phi vẫn mãi là đứa con đầu tiên của em.

- Thật chứ?

- Tất nhiên. Anh không tin sao?

- Anh muốn kiểm chứng.

- Bằng cách nào?

- Thì chúng ta nhanh chóng có cho Phi Phi một đứa em để kiểm chứng.

Nói rồi anh không để mình kịp hiểu cũng như phản ứng mà đã đè mình xuống giường khiến mình không kịp phản kháng...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Phu Của Tôi Là Mafia???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.